

VEZÉRCIKK

Kezdet-vég • Bérczes Lajos

Szerkesztőségünk Istentől gazdagon megáldott esztendő-t kíván minden kedves Olvasónak! Különös évet kezdünk, ezerkilencszáz utolsó évét. Valamit végleg lezárunk, és készülünk egy új kezdésére. Mint évezredekkel ezelőtt, ma is fokozott, talán tudatos, talán csak ösztönös várakozás tapasztalható. Mindenki mást vár az új évtől, és majd az új évezredtől. Mi az Úr Jézust várjuk.

Annak idején Anna és Simeon Izráel váltságát várták. Várakozásuk Krisztus születésével beteljesedett, de nem úgy, ahogyan gondolták. Jézus nem csak Izráelnek, hanem az egész emberiségnek lett váltságává. Nem mint sikeres király látott napvilágot, aki megszabadítja kis, közel-keleti népét a politikai és vallási elnyomástól. Jézus által maga az Isten öltött testet, hogy az egész teremtett világot megszabadítsa a bűn és a halál hatalmából. Az igaz szívből fakadó várakozás minden emberi elképzelést meghaladó módon teljesedett be.

Jézus szavaiból tudjuk, hogy vissza fog jönni az övéért. Ígérete biztosabb, mint az, hogy holnap is felkel a Nap. Valami mélyen azt mondja bennem, hogy az ő eljövele most sokkal dicsőségesebb lesz, és sokkal többet jelent majd, mint azt bárki elképzelhetné. Az idők jelei mutatják, hogy közel a vég. Pál tanításából tudjuk, hogy a végidők nyomorúságai elől Isten elragadja az övéit. Ez az elragadtatás váratlanul, valószínűleg minden előjel nélkül, akár ma is bekövetkezhet. Jézus mondja, hogy váratlanul jön el az a nap, de nem kell, hogy készületlenül találjon bennünket.

Hívó életünket Pál apostol – a sportból vett képpel – versenyfutáshoz hasonlítja. Ez nem tétlen várakozás. Ezt a hasonlatot használva, mondhatjuk, hogy befordultunk a célegyenesbe. Talán fogytán van energiánk, de látjuk a célt, és ez erőt ad a további futáshoz. Mit kell hát tennünk a célba érkezéshez?

Jézus élete végén számadást készít; „elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízta... azokat a beszédeket, amelyeket nékem adtál, átadtam nekik..., akiket nékem adtál, megőriztem” (Jn 17,4.8.12).

Jézus visszajövetelével kapcsolatban példázatot mond a gonosz és a hűség szolgáról. Gonosznak nevezi azt a szolgát, aki visszaélt urának bizalmával, hatalmaskodott szolgatársai felett, és annak javait a maga hasznára fordította. A hűség szolga pedig ura akaratát hajtotta végre. Jézus boldognak nevezi a hű szolgát, akit, amikor az ura megjön, ilyen munkában talál. Honnan tudjuk, hogy Urunk milyen munkát vár tőlünk?

A '98/6. számban írtunk a szent sátor típusú imádkozásról. Ezzel a képpel élve, Isten a szentek szentjében mondja el mindenkinek, mi a terve vele. Már Mózesnek is azt mondta, ott jelenek meg neked, ott közlöm veled akaratomat. Ha magunkat megalázva, előtte megszentelődve, rendszeres kapcsolatunk van Istennel, tudni fogjuk, mi a teendő. De kevés a tudás, engedelmesen cselekedni is kell azt. Az Istennel töltött idő alatt valóságos kapcsolatban állunk a felfoghatatlan, láthatatlan világgal, ajándékokat nyerünk, és áthozzuk ebbe a világba. Közel jön hozzánk, így közel hozzuk a mennyet az Isten nélkül szükölködőkhöz. Mózesnek ragyogott az arca az Istennel töltött napok után. A tíz szűz példázata arra tanít minket, hogy

világítsunk mindenkor, akkor is, amikor felhangzik: „ímhol jön a Vőlegény”
Legyünk Lelke által ragyogó arcú, hűséges szolgálói Istenünknek ebben az évben, és nem fog váratlanul találni az a nap.

TANÍTÁS

„...Krisztus Jézus jó katonája” • Fábián Attila

%, „A fegyelmezett katona nem érzései vagy hangulata alapján cselekszik, hanem a parancs szerint, amelyet közvetlen felettesétől kap.”

Ez év első szolgálatára készülve Isten a következő igeszakaszt helyezte a szívemre: 2Tim 2,1–4. „Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tölem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta.”

Komoly időkét élünk és komoly feladatok várnak ránk. Úgy látom, hogy az Úr egyre türelmetlenebbül várja az eklézsiának, így a Magyarországon élő keresztényeknek is a felkészülését, készenlétét, odaszánt életét, hogy fel tudja használni a régóta ígért megújulás elindítására. Isten azt akarja, hogy aki újjászületett, az felnőjön, érett kereszténnyé, mások tanítására is alkalmassá váljon, a gyülekezetben egészségesen fejlődő személlyé legyen. A Szentlélek csodálatos hatalma által, az Igéből táplálkozva, növekedjék, és a bibliai szabályok szerint élve gyakorolja hívő életét, hogy ne legyen örökké csecsemő állapotban, hanem a Szent Szellem segítségével gyorsan eljusson az érett állapotra. Az Úrnak felnőtt harcosokra van szüksége, nem pedig „játékos kisgyermekre”! Pál apostol az ő szeretett fiának, Timóteusnak írja a fenti sorokat. Mindkét levelében bátorítja, buzdítja, felkészíti „szeretett fiát” az előtte álló feladatokra. Nem hallgatja el előle azt, hogy szembe kell néznie kemény kihívásokkal, harcokkal. Az első levélben, a hatodik fejezetben például azt írja: „Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhivattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.” A második levél első fejezetében így folytatja: „Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által.” Az 1Tim 1,18–19-ben pedig így biztatja Timóteust: „Ezt a parancsot kötöm a lelkedre, fiam, Timóteus, hogy a rólad szóló korábbi próféciák alapján harcold meg a nemes harcot. Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.” Ezt a parancsolatot kötöm a lelkedre, fiam. Harcold meg a nemes harcot, és tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, mert ezt a kettőt nagyon támadja az ördög. Ahhoz, hogy részese legyél a nagy csatának, hogy ott legyél a győztesek között, személyesen kell megharcolni saját harcodat. Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet! Kell, hogy hitünk megpróbáltasson, s így kiderüljön, hogy mi a felszínes érzélem, és mi az, ami az aranynál is értékesebb. Az Úr beleenged olyan helyzetekbe, amelyekben kiderül, hogy hitem honnan táplálkozik, hol van az igazi erőforrása. Tartsd meg a hited és a jó lelkiismeretet! Ez is harc. A harcosnak a dolga, hogy szabad, tiszta és jó legyen a lelkiismerete. Ne vádoljon a lelkiismeretünk. A János apostol levelében olvashatjuk, hogy ha a mi szívünk nem vádol bennünket, akkor bizodalmunk van az ítélet napjára nézve is.

Végtelenül fontos, hogy tiszta legyen a szívünk és a lelkiismeretünk. Pál apostol a római levélben (Róm 9,1) ezt mondja: „Igazat mondok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szentlélek által.” Ez kell ahhoz, hogy egy harcos stabil alapokon álljon. Az Ige ma azt kéri tőled, hogy – légy Krisztus Jézus jó katonája. De mit jelent ez? Ki a jó katona? Az első feltétel: „Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba,

hogyan megnyerje annak a tetszését, aki őt harcosná fogadta”. (2Tim 2,4) Természetes, hogy benne élünk a mai társadalomban, a mindennapokban. Nem egy méterrel felette, egyfajta elragadtatott révületben, hanem realisan, a talajon. De nem „beleegyedve”. Az elegyedés kémiai folyamat, amelyben a résztvevő elemek saját jellemzőiket elvesztik, és valami más jön létre. Az Úr ebben a világban tart bennünket. A harcos a harcmezőn van, de az Úr jó katonája nem elegyedik bele az élet dolgaiba, és nem veszti el identitását, Krisztushoz tartozó voltát. Napjainkban nagyon erős a kísértés, hogy beleegyedjünk az élet gondoljaiba. Ne tegyük! Ahhoz, hogy jó katona légy, mindig tudatos kereszténynek kell lenned.

A második feltétel: 2Tim 1,12 „...tudom, kiből hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra.” Tudom, kiből hiszek. A tudatos katona tudja, hogy kinek a csapatához tartozik. Más az, amit érzek és más az, amit tudok. Elhívott vagyok.

A harmadik feltétel (2Tim 2,1a): „Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben...” Felnőtt, edzett férfiakról van szó, nem pedig „katonásdit” játszó kisfiúkról. Ahhoz, hogy jó katona legyél, felnőtt, érett kereszténnyé kell válnod. Nem szabad megengedni, hogy hívó életünk évei teljenek, de szellemi fejlődésünk megreked gyermeki szinten. Azok a gyülekezetek, ahol belső versengések, vitatkozás, irigység, megosztás van, inkább hasonlítanak „szellemi óvodára”, mint „jó katonák csapatára”. Felnőtt kereszténnyé kell lenni, „elhagyván a gyermekhez illő dolgokat”. (Nem az őszinte gyermeki hitet, hanem a gyerekes dolgokat.) Ezért adja Jézus Krisztus a szolgáló ajándékokat. Ef 4,11–16 „És ő *adott* némelyeket apostolokul, másokat prófétákkul, ismét másokat evangélistákkul vagy pásztorokul és tanítókkul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőtt korra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész – saját adottságának megfelelően működve – gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.” Az Úr adott szolgálattevőket. Közösségünk gyakorlatában hiányosságok vannak ezen a területen. Van, ahol csak egy „szolgálattevőt” ismerünk, a lelkipásztort. Elvárjuk, hogy a lelkipásztor polihisztor legyen, ő csinálja mindent. Az Úr nem így gondolkodik. Nem egy személyre építi a gyülekezetek vezetését, hanem szolgálattevők csoportjára. Az Úr gyülekezete szolgáló gyülekezet, ahol minden katonának feladata van. Akkor növekszik a gyülekezet, ha a tagok végzik a munkájukat. Azt akarja az Úr, hogy „többé ne legyünk kiskorúak...”, mert a tanításoknak sokféle szele fúj és az emberi csalásoknak, tévútra csábító ravaszságnak nagy a sodrása. Itt az idő, testvéreim, hogy nőjünk fel és tudjunk mérlegelni, tudjunk az igazsághoz ragaszkodni, Ef 4,15–16: „növekedjünk fel szeretetben, mindenestül, őhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig... minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről.” Ebben van saját felelősségem is. „...gondoskodik önmaga növekedéséről” úgy, hogy a Úrtól kapott adottságának megfelelően tevékenykedik. Ne akarj más lenni, mást utánozni, használd adottságodat! Ez a te részed a növekedésben. A jó katona nemcsak felnőtt, hanem erős is. Ezért mondja Pál: erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. Erősödjél meg a kegyelemben. „A kegyelemben csak akkor erősödünk, ha munkálkodunk. Különben hiábavalóvá válunk. 1Kor 15,10. Az efézusi levélben Pál apostol így imádkozik, Ef 3,14–16, „Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevének kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által;” Ezért meghajtom térdemet. Csak a Szent Szellem Isten tud megerősíteni, Általa tud erőre kapni a belső ember. Erőre van szükség ahhoz, hogy jó katona legyél. 2Tim 1,7: „Mert nem a

félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” Ef 6,10-ben, mikor a szellemi fegyverzeteket felsorolja, az apostol azt mondja: „erősödjétek meg az Úrban és az Ő hatalmas erejében.” A negyedik feltétel: 1Kor 9,26–27: „Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.” A jó katona fegyelmezett. A sereg erejét, ütőképességét alapvetően meghatározza a fegyelmezettség. A katona nem engedheti meg magának azt, amit a civil megengedhet, neki egy meghatározott rendben kell viselkednie. Talán ezen a területen van a legtöbb tennivalónk. Szomorú tapasztalat, hogy a karizmatikus keresztényekre nem nagyon jellemző a fegyelmezettség. Hangzatos szövegeket mondunk: „az Úr kijelentette...” – „a Szentlélek vezetett...” stb., és azután is mennek a saját fejük után. Átszellemült – misztikus ködben – szinte megközelíthetetlen, irányíthatatlan, magányos „hősök” vannak. Testvérek, nem! Mt 7,22–23: „Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” Itt van a karizmatikus sokaság – jelekkel és csodákkal –, amelyről az Úr kijelenti, hogy soha sem ismerte őket. Ezek azok, akik nem vetették alá magukat a mennyei Atya akaratának. Nem formálódott ki bennük a krisztusi jellem. A karizmák pedig a krisztusi karakter (jellem) nélkül katasztrófába sodorhatnak! A fegyelmezett katona nem érzései vagy hangulata alapján cselekszik, hanem a parancs szerint, amelyet közvetlen felettesétől kap. Jól nézne ki az a hadsereg, amelynek katonája azt mondaná: „én csak akkor megyek, ha maga a fővezér jön ide és szól nekem.” Olyan sok magányos harcos, elszigetelt kis csoport tűnik fel a magyar kereszténységben. A hadseregben működni kell az alá- és fölrendeltségnek. Ez hozzátartozik ahhoz, hogy jó harcosná legyél. Tudd meg, testvérem, hogy Krisztus testén belül is van alá- és fölrendeltség. Vannak beosztások, vannak szolgálattelvők, akiket keresztül eljut a katonához a parancs. Nem egyéni hőstettekről van szó, nem nagy sztárok fellépéséről. Vagy a gyülekezet együttesen előre lép, vagy mindannyian veszítünk. Próbáljuk meg rendezni egymással is kapcsolatainkat! Jó példa a kapernaumi százados története (Mt 8,5–13). „Én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim...” Hol van ilyen rend a gyülekezetekben? Pedig az Úr ezt várja! El kell fogadnunk egymástól is az Úr vezetését. Figyeld meg, az ApCs 8–10 fejezetekben, hogyan közli az Úr szolgálóin keresztül akaratát pl. az etióp főembernek, majd Saulnak Damaszkuszban vagy Kornéliusznak Cezáriában! Az Úr akarja, hogy elfogadjuk egymást Isten kezében eszközökként. Ne akarj „szupervezetett” lenni. Vigyázz, mert az Úr hadseregében működik a fegyelmezett alá- és fölrendeltség! Engedelmisséggel tartozunk egymásnak. Tudd elfogadni az Úr szolgatársadon, előjáródon keresztül küldött parancsát. Krisztus jó katonája tehát fegyelmezett harcos. Isten egyetlen harcosát sem vereségre hívta el. Ha vannak is ütközetek, harcok az utunkon, az Úr ezekben nem hagy magunkra. Téged is engem is, mindnyájunkat győzelemre hívott el! Nézd, mit ígért a győzteseknek a Jel 2–3. fejezetében: „Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.” „Aki győz, annak nem árt a második halál”. „Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok nekik fehér kövecskét is és a fehér kövecskékre írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.” „Aki győz, és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel, törje őket össze mint a cserépedényeket, ahogyan én is hatalmat kaptam erre az én Atyámtól, és annak adom a hajnalcsillagot.” „Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevével az én Atyám előtt és angyalai előtt.” „Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és onnan nem kerül ki többé, felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.” „Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is

győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán.” „Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.” (Jel 2,7.11.17.26–28; 3,5.12.21–22.)

Szellemi harc és gyülekezet növekedés • David Yonggi Cho
(Megjelent a Church Growth című folyóirat 1998. őszi számában).
Fordította: ifj. Kovács Béla

Imádkozás által a hívők minden hatalmat megkaptak a sátán felett. Az ördög a kereszten legyőzött Jézus vére által, de nekünk adatott a hatalom – Isten gyermekeinek –, hogy kiűzzük a Jézus Krisztus nevében. Néhányan úgy gondolják, hogy Jézus idejében az ördög erősen munkálkodott, de ma már ez nem így van. Mégis mostanság több démon kötöz meg és űz ki, mint életemben bármikor korábban. Amikor Jézus Krisztus azt hirdette, hogy „térjtek meg, mert Isten országa elközelített”, Ő démonokat is űzött. Azt mondta, hogy mi is ezt tesszük. Utolsó parancsolatai közül épp az volt az egyik, hogy gyermekei démonokat űzzenek (Mk 16,17–19).

„Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek fel, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá kezüket, és azok meggyógyulnak. Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbjára ült.”

Az ördög Isten országának az ellensége. Azért jött, hogy öljön, raboljon és romboljon. Nekünk tehát meg kell tisztítanunk magunkat minden démoni befolyástól. Meg kell kötöznünk ezeket a gonosz lelkeket Jézus Krisztus nevében, és engednünk kell, hogy szabadon munkálkodjon a Szentlélek.

Az a szolgálattevő, aki szolgálata előtt nem űzi ki a démonokat, akadályoztatva lesz szolgálatában. Én mielőtt szolgálok, mindig megkötözöm a gátoló démonokat az irodámban, a szószékre lépés előtt. Isten ereje nélkül a démonok nem távoznak el, azt csakis az imádkozás által fogják megtenni. Japánban közel nyolcmillió démon van. Tehát, ha gyülekezetnövekedést akarsz, tudnod kell, hogyan lehet ezeket megkötözni. Ez az oka annak, hogy az átlag japán gyülekezetben körülbelül csak 50 ember van. Egyszer gyülekezetünk kiküldött egy testvérnőt Japánba, hogy alapítson gyülekezetet. Ott a női pásztorokat nem kedvelik. Ez a koreai asszony azonban megtanulta, hogyan kell megkötözni és kiűzni a démonokat. Most ötszáz fős gyülekezete van Japánban három évi szolgálat után, és havonta húsz fős a növekedés.

Évekkel ezelőtt hatalmas leckét vettem az imádság erejéből. Depresszióban voltam, de úgy gondoltam, csak fáradt vagyok. Azt kívántam, bárcsak ne lennék szolgálattevő. Elgondoltam, milyen nehéz a munkám, hogy a vasárnapi szolgálat után azonnal a következő vasárnapra kellett készülnöm. Az imádkozás nagyon nehéz és feszült volt. Egy este későn értem haza. Feleségem már. Én nem tudtam elaludni, ahogy ránéztem, azt gondoltam magamban, milyen csúnyán néz ki. Átmentem a másik szobába, és elkezdtem panaszkodni az Úrnak a helyzetemről. Nagy szükségem volt segítségre. Komolyan imádkoztam és könyörögtem Jézus véérért. Hirtelen, mint egy szélzúgást hallottam, és azonnal szabaddá lettem a démoni lélektől, amely oly sokáig rám nehezedett. Azt mondtam magamban. Milyen boldog vagyok, hogy szolgálattevő lehetek! Micsoda kontraszt! Nagy öröm töltött el! Dicsőítettem Istent. Visszamentem a szobába, és ránéztem a feleségemre. Milyen szép volt! És nagyon boldog voltam, hogy ilyen kedves feleségem van. Valóságosan megtapasztaltam a különbséget, ami a rám nehezítő démon megkötözését és kiűzését követte. Azóta, mielőtt hazamegyek, megtisztítom magam mindenféle démoni befolyástól. Óriási segítséget nyertem az Úrtól a démonok megkötözése és kiűzése, valamint a Szentlélek erejének felszabadítása által életemben és szolgálatomban. Ha nem imádkozom, a démon marad, és elveszi a szellemi

erőmet. Amikor imádkozom, az ördögi befolyás eltűnik. Tehát meg kell köszönnünk és ki kell üznünk a démonokat mindennap személyes életünkben és szolgálatunkban, hogy a gyülekezet növekedhessen.

Több mint ezer presbíter és nyolcvanezer diakónus van gyülekezetemben, és én mindig megkötözök minden gonosz szellemet, ami be akar jönni a megbeszéléseinkre. Csodálatos egységben vagyunk, mert megkötözünk minden akadályozó szellemet. Nagy gyülekezetem van, mert imádkozom, és elűzöm a démonokat Jézus Krisztus nevében. Imádkozom, mert Isten válaszol az imákra. Ha nem imádkozol, Ő nem tud válaszolni. Azokon a területeken, amelyekért nem imádkoztam Ő nem válaszol, és ott nem tesz hatalmas dolgokat. Csak azokat a dolgokat formálja a Szentlélek ereje, amelyekért imádkoztam.

Az imádkozás olyan, mintha egy várost bombáznánk a Szentlélek erejével. Sok háborút nyertek már meg légierővel. Ugyanúgy van ez a gyülekezet-növekedéssel is.

A növekedés nem nehéz, ha Istenre nézően, hittel telve imádkozunk, és imáink az Úr akarata szerint népére és országára irányulnak. Ekkor Isten dicsőséges ereje mozgásba lendül, és hatalmas áldást ad életünkre és szolgálatunkra.

Hálával áldozzál!

%A budapesti Agapé gyülekezetet hálaadó ünnepségének vendége volt Bálint Gyula lelkipásztor és felesége a várpalotai gyülekezet dicsőítő csoportjával.

Bálint testvérnő:

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit az Úr Jézus nevében. Azt tudom elmondani, amit Isten az életemben tett. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a jó dolgokért hálát adunk, a nehézségek miatt viszont zúgolódunk. Én soha nem kételkedtem abban, hogy Isten létezik, imádkoztam, és tudtam, hogy Isten meghallgat. Mégis, amikor egyszer nagyon beteg lettem, úgy éreztem, hogy nem hallgatja meg az imádságomat. Fekete lett mindkét lábam, két kicsi gyermekem volt, és azt mondtam: Istenem, tudom, hogy Te vagy, és sokszor meghallgattál engem, kell másvalami megoldás azon kívül, hogy levágják a lábamat. Azt mondtam: Istenem, Te tudod, hogy én szeretlek Téged, kérlek gyógyíts meg, hogy fel tudjam nevelni gyermekeimet. Azt is mondtam, ha meggyógyít, akkor neki fogok szolgálni. És nemcsak úgy, ahogy azelőtt, hogy nekem ez kell, amaz kell, férj kell, négy gyerek kell, hanem, amit Isten kér, azt fogom tenni. Szívemhez szólt ez az ige: „Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásaidat. És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged, te pedig dicsőíts engem”. Isten szólt hozzám, és azt mondta: meg fogsz gyógyulni. Csodálatos bizonyosságot kaptam a szívembe, és éreztem, hogy meg fogok gyógyulni. Két napon belül megtörtént. Hálás vagyok azért, hogy Isten meglátogatott azzal a betegséggel, mert az életem soha nem fordult volna meg Isten akarata szerint. Jó lenne, ha mindannyian hálásak tudnánk lenni azokért a percekért, időkért, amelyek nehezek számunkra. Isten mondja, hogy azoknak, akik Őt szeretik, minden javukra van.

Bálint testvér:

Isten megszólított engem is. Olyan családban nevelkedtem, ahol anyám keresztény volt, apám istentagadó, kommunista. Nehéz életem volt, mert választanom kellett a kettő között. Anyukámnál azt láttam, hogy késő éjszakába nyúlón imádkozik értem, hogy bízik Istenben, és bármi történik, nem inog meg a hite. Nagyon keveset tudott velem beszélni, mert nem szerettem hallgatni őt, nem érdekelt Isten, csak mikor bajban voltam. Kitaróan imádkozott a családjáért, a gyülekezetben is elmondta ezt, és Isten szólt neki, hogy a családja meg fog térni. Nagy csoda volt, amikor apukám 20 év után elment a gyülekezetbe, igaz előbb innia kellett, hogy be merjen menni. Isten két álomban figyelmeztette: egy vászonra kivetítette minden

bűnét, attól a pillanattól kezdve, mikor legelőször a templomi perselyből lopott. Isten megmutatta, hogy mi lesz a pokolban, ha nem tér meg. Amikor zuhant a pokol felé, egy fehér kéz megfogta és visszarántotta. Meglátta, hogy az a kéz anyukámé volt, és hallotta: az ő imája tartott meg téged.

Szeretnék bátorítani titeket, hogy ne adjátok fel imakéréseiteket, Isten mindenható, és nála nincs lehetetlen.

Nehéz helyzetbe kerültem, mert az egész családom keresztény volt én pedig nem. Lázadtam Isten ellen, és nagyon fájt, mikor édesanyám imádkozott. Éreztem a gonosz erők uralmát, amikor imádkozott értem, ugráltam, nem tudtam egy helyben ülni, minden bajom volt, rosszul éreztem magam. Minél jobban imádkozott értem, annál több bajom volt, egyre feszültebbé váltam. Mikor megkértem a feleségemet, és az anyukámat bemutattam, ő vigasztaló, bátorító szóval megáldott bennünket és azt mondta: Isten megígérte a megtérésemet. Majdnem megvertem, olyan dühös lettem, hogy leánykérőbe ilyen szöveggel jön, és nem tud egyszerűen hallgatni. De ő a hit útján ment, és azt meg is vallotta. Jártam a magam útját. Egyszer a húgaim azt mondták, hogy ne szidjam Istent, ne legyek olyan nagyképű, mert Isten meg tud alázni.

Egy alkalommal a kishúgomat nagyon megpofoztam. Olyan jól esett, hogy én vagyok az úr a házban, apukám nem ver meg, mert most már keresztény, és azt tehetek, amit akarok. Akkor elkezdett fájni a szívem, beszaladtam a szobába, és attól a naptól kezdve démonok gyötörtek, felnőtt létemre a szülők szobájában kellett aludnom. Iszonyú állapotba kerültem, sokszor volt olyan érzésem, hogy valami baj van a gondolkozásommal, de ezt senkinek sem mertem elmondani. Lázadásom miatt egyre mélyebbre jutottam. A feleségem súlyos beteg lett, úgy éreztem, hogy Isten keze engem ért utol, mert ahhoz nyúlt, akit a legjobban szerettem. Felkiáltottam Istenhez: Uram, segíts! Adj jelt, hogy megbocsátasz és elfogadsz. Egész nap vártam a jelre, de Isten nem szólt. Mindent megpróbáltam, nem jött válasz. Isten bölcs és engedte, hogy a bűneim rám nehezedjenek. Egyik este az ágyamban azt mondtam: Istenem, annyi bűnöm van, úgy érzem, elsüllyedek. Addig úgy tudtam, hogy jók azok, amiket művelek, de most minden elviselhetetlen. Felkiáltottam: Istenem, kicsoda bocsát meg ennyi bűnt. Akkor értettem meg az evangéliumot először. Ezt mondta Jézus: én ezért haltam meg, és újjá szült engem. Csodálatos volt.

Elkezdtem járni a gyülekezetbe, összetörtem az ige ereje alatt, de az életem nagyon nehezen változott, mert agresszív voltam. Miután megtértem, előfordult, hogy egy embert megfogtam az utcán, majdnem megfojtottam, a szüleim úgy szedték ki a kezemből. Nem tudtam megérteni, hogy a gyülekezetben szépen ülök, mint a többi keresztény, az utcán meg agresszív vagyok, nem bírok magammal. Láttam a kettősséget, azt, hogy minden jó, míg énekelünk. De az életem tömény kudarccá, nem tud változni. Egy baptista gyülekezetbe jártam, és rejtenem kellett a hibákat. Lelkiismeret-furdalásom volt, mert nem az voltam, akit Isten újjászült, nem voltak egyenesek az útjaim.

Egy prófécia által szólt hozzám Isten: térjek meg teljes szívemből. Ekkor megvallottam a bűneimet. Egy pásztornak elmondtam, hogy agresszív vagyok, most már nem embereket verek meg, hanem megverem az ólban a disznókat. Imádkozott értem, s mikor megvallottam a bűneimet, megszabadultam. Isten csodálatosan megváltoztatott. Hálás vagyok az Úrnak, hogy nem hagyott el, hanem megragadta az életemet és elkezdett vezetni. Nagyon sok mindenem kellett keresztülmennem, de azt tudom mondani, hogy Ővé legyen minden dicsőség.

Azt mondtam, Istenem, csak valahogy jussak be a mennybe, valamit tégy velem, formálj; tudom, hogy nagyon sok gondot okozok Neked, de valamit tégy velem. Neki hatalmas keze van, csodálatosan tud formálni. Az van ma üzenetként a szívemben, hogy hálásnak kell lennünk. Annyi ember van, aki nyög ebben a világban, szenved az ördög igája alatt, keresi a megoldást, és nem találja meg. Isten igéje valamennyiünknek megmutatta az igazságot. És aki Isten igéjére épít, bíz benne, az megmarad, az boldog az Úrral, az hálás tud lenni. A hála

meglátszik az emberen, meglátszik az arcodon, ha szomorú, ha dühös, ha kedves, ha durva vagy, és meglátszik, ha hálás, az is látszik, ha zúgolódsz. A körülöttünk levő emberek világosságra vágnak. Csak hálás szíveket tekintenek példának. Látják, hogy van valami többleted, boldog vagy. Nem vagyonban bővelkedsz, hanem belső tartalomban. Ez a hála és ez a példa.

A Jelenések könyvéből a 7. rész 12. versét olvasom: „Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké. Ámen.” Istent illeti a hálaadás, neki köszönhetünk mindent, ami történik velünk.

A legelső hálaadásom egy garázsban történt. Előzőleg elmondom, hogy Erdélyből származom. Benzin-krízis volt annak idején. Emlékszem, egy misszionáriust kellett elvinnem a vasútállomásra, és fogytán volt a benzinem, kértem kölcsön, hogy el tudjak menni az állomásig. Tudtam, hogy az illető a benzint a gyárból lopta. Más volt a szaga. Azt is tudtam, hogy nekem nem szabad lopni, anyukám ezt nagyon sokszor mondta. Azt nem gondoltam, hogy Isten annyira ismeri a szíveket. Bár látja, hogy mit csinállok, de a bensőmben talán nem lát annyira be. Emlékszem, hogy úgy töltöttem a benzint a tankba, hogy ne érezzem a szagát, hogy Isten ne tudjon vádolni azzal, hogy lopok. Ha az ember nem ismeri Istent közelről, akkor így viselkedik. Betöltöttem a benzint, próbáltam beindítani az autót, de nem indult. Kűszködtem, hiába. Felemeltem a motorháztetőt, próbálkoztam, bütyköltem, hogy induljon el. A motorháztető leesett, megütötte a fejem. Tiszta vér volt az arcom. Leültem a garázsban, és azt mondtam: Istenem, hálát adok Neked, többet soha nem fogok lopni. Jól esett a fájdalom, megmondom őszintén, sokszor kaptam apukámtól verést, de ilyen jól soha nem esett, mert most Isten nyúlt hozzám. Éreztem a szívemben, hogy Isten szeretete érintett meg.

Testvéreim! Hálások tudunk-e lenni, ha Isten próbákat enged meg az életünkben? Jobb nekünk szem nélkül vagy kéz nélkül a mennybe jutni, mint a kárhozatba. Isten az övét mindig erősen szorítja. Azt is gondoltam, talán Isten próbákat és nehézségeket csak nekem ad a gyülekezetben. Láttam a testvéreket, hogy jól vannak, én meg mindig kűszködöm. Aztán beláttam, hogy Isten csodálatosan vezetett, megragadott, és azt tudom mondani, hogy Ő formál bennünket. Minden hála Őt illeti. Ezért kell, hogy örvendjen a szívünk azért, amit tesz az életünkben. Jaj annak az embernek, aki zúgolódik a próbákban, aki panaszkodik, lázadozik Isten ellen, mert semmi sem történik Isten tudtán és akaratán kívül. Isten mindenről tud, ami történik az életedben, mert szeretete fölöttünk van.

Sokszor a körülmények határozzák meg a hálánkat. Befolyásolhatók vagyunk és ez határozza meg hálánkat. Ez helytelen dolog. Isten iránt mindig hálásnak kell lennünk. A mennyben szüntelenül hálát és dicséretet mondanak Istennek. Nekünk mennyivel több okunk van a hálára, hiszen Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért. Vizsgáljuk meg az életünket, vajon hatnak-e a körülmények ránk, és csak azok szerint adunk-e hálát. Izraelt nézzük meg például. Tanulságos eseménysor, amint Isten kihozza őket Egyiptomból.

Olvashatjuk a történetet a 2Móz 14,31-ben. Látták az Úr hatalmas munkáját, hittek benne, csodálták Őt, örvendtek Benne. A 15,1-ben éneklő Mózés és Izrael fiai ezt az éneket az Úrnak... Csodálatos volt ez a dicsőítés, melynek vége felé Mirjam prófétaasszony dobot vett a kezébe, örvendtek és táncoltak. Teljes volt az örömük, és ez kisugárzott. Elöttem van a kép, amint Izrael népe rohan kifelé Egyiptomból, tudva, hogy a fáraó a nyomába eredt. Mi lesz, ha utoléri őket? Rettegett a nép. Akkor Isten hatalmasan cselekedett, megnyitotta a tengert előttük. A fáraó lovakkal hajtott utánuk, de amikor a zsidók átértek a tengeren, Isten bezárta azt, és mindenki megfulladt, aki az ellenség táborába tartozott. El tudom képzelni azt az örömet, amit a reménytelenség után éreztek, mert Isten lehajolt és megmentette őket. Táncra perdültek, verték a dobot. Nem kellett sokat gondolkodniuk, mert a hála a szívükből fakadt. És elkezdtek az Urat dicsőíteni. Elképzelem, hogy sok ember megtér, valóságosan találkozik Istennel, szellemük újjászületik, ezért hála támad a szívükben, mert megmenekültek.

Egyszer a gyülekezetben megkérdeztem, hogy ki az, aki a megtérése előtt öngyilkosságot

akart elkövetni. A gyülekezet fele felállt. Hát mondjátok el, hogyan akartátok az öngyilkosságot elkövetni? Mindenkinnek volt oka, problémája, olyan helyzete, amelyben azt érezte, hogy nem bírja tovább. Kérdeztem azt is, hogyan menekültek meg. Az egyik testvérnő, aki a padlásról akarta levetni magát, beszorult a kis padlásablakba, úgy húzták vissza. Két lánya közül az egyik megszurta a kezét egy injekciós tűvel, a másik elvágta az ereit, mindenki valahogy próbálkozott. Az egyik azt mondta, hogy készült leugrani a magasból, és éppen előtte ugrott le valaki, nézte az iszonyú látványt, azt kiáltotta az öngyilkos a hordágyról: élni akarok! És pár óra múlva meghalt. Ez mentette meg a testvérnőt, hogy máshogy kell meghalni, így nem kívánatos. Amikor bejöttek ezek a fiatalok a gyülekezetbe, szívük tele volt hálával Isten iránt, mert megszabadultak a halál kezéből. Sokszor mégis elfelejtjük, hogy milyen hatalmas dolgokat tett velünk a Mindenható.

Gyülekezetünkben több mint tíz ember a spiritizmusból tért meg. Ezek szörnyen meg voltak kötözve, pont úgy tartotta őket rabságban a gonosz, mint Egyiptomban a fáraó Izraelt. Emlékszem, mikor az első presbiterünket meglátogattam, akkor vagy négy zár volt az ajtaján, az egész család beteg volt, viszketegségben szenvedtek, és nem mertek éjszaka egyedül átmenni az egyik helyiségből a másikba, mert a gonosz hatalmában voltak. Mikor elfogadták Jézus Krisztust, emlékszem, azt az ostobaságot mondta, hogy Istenem, ha megbocsátasz, akkor essen le egy csillag, lássak jelet a mennyből. Mondtam neki: Janikám, mindig is esnek le csillagok, neked több kell, mint a csillaghullás, a bűneidnek kell leesniük a vállaidról. Isten csodálatosan megérintette, meggyógyította a családot, és megtértek. Mikor az emberek megszabadulnak, telve van a szívük hálával. Jani is elment a munkahelyére, mindenkinnek mondta, hogy megtért, elmondta, milyen csodálatos, és kérdezték: mi csodálatos ebben. Az emberek nem érezték azt a szabadulást, amit ő átélt.

Izrael táncol, dobol, dicsőíti az Urat, örvendezik, és azt mondja Istenről, hogy Ő uralkodik, örökkön örökké, Ő a szabadító, minden dicséretet Neki adtak. Nem foglalkoztak Mózeszel, hogy nézzék azt a botot, mi rejlik benne. Tudták, hogy Isten a szabadító.

Menjünk egy kicsit tovább, és figyeljük meg Izraelt! Olvasom a 23. és a 24. verset... alig van vége a táncnak, a tapsolásnak, a dicsőítésnek, nincs innivaló. Keserű a víz. És elkezd a nép zúgolódni, lázadni. Aztán később azt mondják a 16,3-ban... figyeljétek meg, testvéreim, hogy a körülmények hogyan hatnak a hálára, az emberekre. Mennyire megváltozik az ember egyik pillanatról a másikra. Még csak most volt öngyilkosjelölt, még csak most volt a fáraó a nyomában, és már zúgolódik, hogy Istenem, miért nem adod meg ezt és azt. Istenem, miért nem hallgatod meg az imámat? Miért nincs úgy, ahogy én akarom? Elkezdődik a zúgolódás. Figyeljük meg, hogy csak akkor tudunk-e hálásak lenni, amikor valami csoda, valami áldás történik, vagy máskor is, mert tudjuk, hogy kiben bízunk.

Testvérem, nagyon sokat számít a kívülállók szemében, hogy milyen a lelkiállapotod. Egyszer nagyon nehéz helyzetben voltunk, és Isten a szívünkre helyezte, hogy harmadik gyermekkel akar megáldani. Nagy örömmel közöltem a gyülekezetben, hogy lesz kisbaba, és mondták: hogyhogy, nem vigyáztatok, vagy mi a probléma? Meglepődtem ezen, mert Istentől vettük áldásként. Ilyen anyagi helyzetben? – Gondolkoztatok ti, testvérek? Levert lettem, de bíztam az Úrban. Mondták, majd meglátod, milyen nehéz lesz. Nehéz volt, hogy ők nem tudták megérteni, hogy mi valóban hittel fogadtuk a gyermeket. Gondoltam, majd meglátjátok, mikor megszületik a harmadik gyermek, Lídia. Meg is született, csípőficammal. Semmi pénzünk nem volt, és igyekeztem, hogy ne találkozzam ezekkel a testvérekkel, mert tudtam, hogy mondják: lám-lám, mi megmondtuk. Az volt a legcsodálatosabb, hogy imádkoztunk, megköszöntem Istennek, és tudtam, hogy mit, miért enged meg. Képzeljétek el, Németországból egyszer csak jött egy testvér, akit soha nem láttam, mikrobusszal megpakolva, és azt mondta: Isten küldte őt. Tele ajándékokkal, amit csak el tudtok képzelni, minden volt ott. Akkor láttam életemben először egy láda banánt a lakásomban. Aztán kezébe vette a gyermekünket, imádkozott érte, megáldotta, és meggyógyult a kislányunk. Azok a

testvérek, akik azt mondták, hogy ez nehéz helyzet, szépen jöttek, és szívesen majszolták a csokit, vagy amivel megkínáltam őket. Tudtam, hogy Isten nem szégyenít meg. Nagyon fontos, amit Ő ad, azt hálával fogadjuk. Amit Isten ad, azzal terve van. Ő nem téved. Csodálatos volt, hogy nem zúgolódtam, tudtam, hogy Isten valami nagyszerűt fog tenni. Nagyon sok embernek meghatározza az életét, állapotát, hogy jön-e a mennyből valami áldás vagy nem. Kapok-e valamit Istentől vagy nem? Lassan az emberek úgy vannak Istennel, mint Aladdin a csodalámpájával. Csak akkor mondják, hogy nagy az Úr, amikor kapnak Tőle valamit. Kevés embert hallottam, hogy azt mondta, nagy az Úr, amikor nyakig bajban volt, kilátástalan helyzetben. Pedig Isten az ilyenféle embert szereti, aki a nyomorúságban, a bajban is tudja Őt dicsőíteni. Ez az igazi hálaadás.

Az is fontos, hogy mihez viszonyítom a helyzetemet, mit akarok elérni az életben, miért tudok hálás lenni. Egyszer Németországba utaztam, és elmentem egy gyülekezetbe szolgálni. Azért imádkoztam, hogy ha kijövök az istentiszteletről, induljon el az autóm, és itt a hívők előtt ne kezdjen el füstölni. A német autók között úgy nézett ki, mint egy talicska. Imádkoztam: Uram, hadd induljak el szerencsével, ne legyen nagy olajfolt alatta. Be is indult a kocsis, el is mentem, de rossz érzéssel jöttem hazafelé. Uram – mondtam – ezek az emberek elmennek gyülekezetbe, jól elvannak, hazamennek, alszanak, dolgoznak, nem foglalkoznak evangélizálással, én meg ezzel a nyomorult autóval egész nap futkosok. Nyugtalan volt bennem. Utána meglátogattam egy testvért, aki kétszer annyit mászkált mint én, és buzgó volt. A kis Trabantja mindig szétesett. Mellette parkoltam, és azt mondta: de szép autód van. Olyan hálás voltam, mondtam is: Uram, köszönöm, hogy jobb a helyzetem, mint az övé. Testvérem, hogyha a reklámokhoz szabod az életedet, vagy ahhoz, hogy ennek a testvérnek vagy annak mije van, hogy él, akkor nyomorultabb vagy mindenkinél. A dolgokat más szemszögből kell nézni, először az odafentvalókat kell keresnünk. Áldott ember az, aki fel tud nézni bármilyen helyzetben. Isten azt meg tudja áldani.

Sok olyan embert ismerek, akinek rengeteg pénze van, de nem cserélnék vele öt percre sem. Istennel való kapcsolatomat nem adnám semmiért. Sokszor megkísértett az ördög, a körülmények is meghatározták, hogy örülök, hálás vagyok vagy éppen szomorú, mert alig tudom kifizetni a számlákat vagy rossz az autóm. Nézzünk Jézus Krisztusra! Az igazi értékekhez ragaszkodjunk, ahhoz, ami megmarad, ami értékes, ez pedig az örök élet. Nagyon sok keresztény ember elbukik, mert nem így tekinti a dolgokat, a földiekhez ragaszkodik, csak akkor tud örülni, ha valami nagy dolog történik vele.

Atyám tanított meg arra is, milyen jó ajándékot adni. Néha, ha elmentünk a kislánnyal a boltba, és vettünk egy kiflit vagy egy peracet, akkor ő úgy tudott örülni, hálás volt, mindennap tudott örülni az ajándéknak. Egyre jobban igyekeztem, hogy többet adjak vagy vigyek neki. A feleségemnek kell leállítania sokszor, mert minden pénzt a gyerekekre költenék, mert látom, hogy örülnek az ajándéknak. De mikor adok valakinek valamit, és ő csak elfogadja azt, de nincs semmi hála a szívében, az rosszul esik. Gondolom, hogy így van a mindenható Isten is. Ő is akkor örül, mikor látja, hogy a szívünk hálás.

Nézzük meg a Rómabeliekhez írt levél első részében, hogy elvárja-e Isten a hálát...

Testvéreim, a hálátlan embert Isten kiszolgáltatja a gonosznak. Ha nem tudsz hálás lenni, akkor elvet, nem kedveli a hálátlan embereket.

Gyülekezetünkben a testvérek megkérdezték, hogy hogyan halljuk Istennek a hangját. Éppen a feleségem beszélt az egyik testvérrel, hogy ne a nagy dolgokat várjad, a picikre figyelj, ezeket Isten teszi veled. Így Isten egyre jobban tud szólni hozzád. Egy idő múlva jött a testvér és mondta: szólt hozzám az Úr. Sokszor nagy dolgokat várunk, hatalmas dolgokat, és nem vesszük észre a kicsiket, pedig azokat Isten teszi velünk. Naponként cselekszik életünkben. Egyszer a fürdőszobában pont ilyen gondolat foglalkoztatott. Mózesről olvastam, és mondtam: Istenem, milyen szerencsés volt Mózes. Megjelentél neki a csipkebokorban és szóltál. Úgy szeretném, Uram, ha nekem is kijutna egy hasonló, valami megfogható. És abban

a pillanatban hallottam az Úrnak a hangját. Többen megkérdezték, hogy milyen hangosan, meg hogy a szívemben hallottam-e. Bementem és leírtam, eltettem, akkor hívott el az Úr pásztori szolgálatra. Két év után megkezdtük a gyülekezet alapítást. Ne nagy hangokra, nagy dolgokra várjunk, hanem figyeljünk az Úrra, és Ő szól a szívünkhöz. Ha hittel elfogadjuk szavát, akkor tud vezetni. Isten mindig nagyobb és nagyobb dolgokat ad, ha hűségesek és hálások vagyunk ezért.

Nemcsak akkor hallottam Istennek a hangját, amikor elhívott, hanem nagyon sokszor, amikor figyelmeztetett, hogy ez nem illik hozzád, ezt nem teheted, neked nem szabad így élned. És ha ezeket meghalljuk, akkor az elhivatást, a feladatokat és mindazokat a csodálatos dolgokat is, melyeket Isten már elkészített számunkra. Ő elvárja, hogy hálások legyünk (Zsolt 34). A Biblia nem sok helyen ír az érzelemről, de itt a Zsolt 34,9-ben azt írja... Testvéreim, nagyon fontos megérezni Isten jóságát. Amikor szól hozzám az Úr, úgy érzem, nem vagyok méltó, hogy meghallgassam a hangját, és elfogadjam azt a tömérdek jóságot, amely Istentől árad felém. Nem az üzenet volt a megdöbbentő, hanem az a jóság, az a szeretet, amellyel megszólítja az övéit. Ezt lehet érezni. Hálásoknak kell lennünk, hogy eledelt, vizet, levegőt ad, minden jó felülről jön.

Sok emberrel találkoztam, akik tévelyegnek, szédelegnek, és azt hiszik magukról, hogy jó kapcsolatban vannak Istennel, de igen megdöbbentett az állapotuk. Azt mondja nekem egyszer az egyik testvér: Gyuszi testvér, gyere, légy szíves, imádkozz értem, mert olyan nyomás van rajtam. Kérem tőle: miért van nyomás rajtad? Hát olyan hatalmas szolgálatra hívott el, hogy fantasztikus, ezt el sem merem mondani, ez titok. Akkor miért van rajtad ez a nyomás? A fiatalok tapsolnak a gyülekezetben, ezen úgy megbotráncoltam – mondta. Elgondolkoztam: Istenem, az emberek úgy megbotlanak egy padlószőnyegben, egy kis gallyban, egy kis ágban, és ezek akarnak nagy emberek lenni? Ezek azok, akik hallják a nagy dolgokat Tőled? És pár perc múlva nyomás alatt van? Nagyon fontos, hogy mindenért légy hálás, ami történik körülötted. Nézzük optimistán a dolgokat, úgy, ahogy Isten rendelte a számunkra! Tudjuk megbecsülni az ekléziát, a gyülekezetet, amit Jézus Krisztus hozott létre az ő drága vére árán.

Amikor kezdett növekedni a gyülekezetünk, és közel százan voltunk, egyszer így imádkoztam: Istenem olyan nehéz ezzel a gyülekezettel, egyszerűen nem tudom, hogy fogom megoldani, ha még nagyobb lesz, hogy fogok én a problémákkal megbirkózni. Azt mondta az Úr: saját magaddal lesz a legtöbb problémád. Meg is hökkentem, hogy lehet ez, hiszen én vagyok a pásztor. Rájöttem, hogy saját magunkkal van a legtöbb probléma. A legtöbb szomorúságot és bánatot mi okozzuk Istennek, amikor megszabjuk, hogy a gyülekezet milyen szellemi szinten legyen. Hálások tudunk e lenni, hogy Krisztus a mi testvéreinket megmentette a világból. Ugyanaz a drága vér folyt értük is, mint értünk. Ugyanaz a Megváltó szabadította meg őket is. És sokszor a keresztyének gyűlölettel néznek egymásra. Az egyik itt jön be, a másik ott, hogy ne kelljen kezét fogni. Isten látja a szíveket, az Úr meg akar szabadítani a megköztözöttségtől. Hálás tudsz-e lenni a gyülekezeti előljárókért?

Emlékszem, mikor megtértem, mindig hátra ültem, mert nagyon sokszor úgy megérintett az ige, hogy sírtam, és azt akartam, hogy ne lássák. Gondoltam, jól teszem, ha hátra ülök, így nem lát a pásztor, hogy annyira a szívemre veszem, talán még elbízta magát, hogy milyen jó a szolgálata. Amikor hallgattam Isten igéjét, tudtam, hogy ez nekem szól, ez megítél engem, ez csodálatos. Volt ott egy testvér, aki mindig horkolt mellettem. Apukámmal ültünk ott, és néha meglöktük, hogy hé, testvér, és akkor felkelt és füttyörészett, de a végén, amikor mentük ki az ajtón, mindig bírálta a pásztor. De olyat mondott, hogy láttam, a pásztornak a szíve majd megszakadt, akkor aztán büszke volt, hogy ma jól megmondta a pásztor. Képzéjétek el, ez az ember pár év múlva, olyan részeges lett, láttam, hogy a járda egyik szegélyétől a másikig szédelgett, nem tudott megállni a lábán. Elvett egy hitetlen nőt, és úgy megverték a mostohagyerekei, hogy abba halt bele. Ilyen vége lett. Isten látja a szíveket, és az Úr nem

szereti azt, ha az ember lebecsüli, amit Jézus szerzett: az eklézsiát. Hálások tudunk-e lenni mindazért, amit Isten adott nekünk.

Sokszor elgondolkozom, hogy egyesek nem mennek el a gyülekezetbe, mert kényelmesen érzik magukat otthon. De tudom, mikor megtértem, annyi szomjúság volt a szívemben, hogy naponta elmentem 6 km-re imádkozni. Ott épített fel engem Isten, két évig jártam egy családhoz, tanítottak, foglalkoztak velem, imádkoztunk mindennap, ott erősített meg az Úr. Sok ember ezt kérdi: miért vagyok én ilyen gyenge? Miért ilyen reménytelen az életem? Azért, mert nem keressük az Urat, nem vagyunk hálások azokért a testvérekért, akik előttünk tértek meg a gyülekezetben. Azt hisszük, hogy csak a miénk a kegyelem, mi vagyunk okosak. Mikor bementem a gyülekezetbe, azt mondták, hogy ez a pásztor semmit sem tud, nem foglalkozik a szegényekkel, csak prédikál. Azt mondtam: gyerekek, figyeljetelek, mi fiatalok összefogunk, nem kell szólni a pásztornak. Azt mondja a Biblia, ha valakit meg akarsz vendégelni, olyat hívj meg, aki nem tudja visszaadni. Összedobtuk a tizedet, elmentünk a piacra, vettünk tyúkot, csibét, főztünk nagy vacsorát. Meglátjátok, hogy megáld bennünket Isten. A sógoromat kiküldtük az utcára, hogy szólítson meg szegényeket, jöjjenek vacsorára. Volt némi kétely a szívemben, de nem foglalkoztam vele, hiszen ezek a testvérek régebben tértek meg, buzgóbbak voltak, többet tudtak, hát belementem én is ebbe a dologba. Főtt az étel, a testvérnők énekelve készítették, meg volt terítve az asztal, és akkor vártuk a kívülállókat. Bejön a sógorom és lóg az orra, kérdeztük, hogy mi van: Azt válaszolta: kérdezték, hogy szektások vagytok. Mondtam, hogy nem. Kérdezték: valami érdekből csináljátok? Nem, és senki sem jött el a vacsorára. Föltettük a kérdéseket: Uram, hát ígére cselekedtünk, azt csináltuk, amit az ige mond. Mit tettünk mi rosszul? Hát azt, hogy nem tudtuk alárendelni magunkat a gyülekezet vezetőségének. Azt hittük, hogy nálunk van a kenet.

Azt tudom mondani, testvérek, Isten ígéje oszthatatlan. Isten ígéje olyan csodálatos, hogy egymásra épül. És ha valaki csak egy ígére épít, az nem jól jár. Majd az történt, hogy hat órákor bejött egy fiúnak az apja, és lehordott bennünket, hogy szektások, mennyi pénz van itt, milyen jól éltek, persze, hogy megtértetek és beléptetek ebbe a szektába. Ez lett a vacsora vége. Megtanultuk, hogy a tizedet a gyülekezetbe kell adni. Nem szabad lázadni. Hálások tudunk lenni azokért, akik körülöttünk vannak? A szülőkért, a gyerekekért, a férj a feleségért? Régen az volt a szokás, hogy azt mondták, nagy az én keresztem. És akkor tudtad, hogy a feleségével vagy a férjével gond van. Hát azt tudom mondani, hogy akkor nagy a kereszt, amikor leszállsz onnan. A legtöbb probléma velünk van, nem a feleséggel, nem a férjjel, nem az apánkkal, nem a gyerekekkel. Egyszer, amikor imádkoztam, az ágy előtt térdeltem és éreztem, hogy valami nem stimmel az életemben: ugyanazokat az ígéket mondom, ugyanazokat a dolgokat teszem, de valahogy hatástalan, élettelen. Valami történt velem. Isten szólt hozzám egy próféción keresztül, azt mondta: keserűség van a szívedben, ezt meg akarom gyógyítani. Keserűség – gondoltam – nincs bennem keserűség. De az Úr közelebb jött és megmutatta. Rádöbbentem, hogy igaz. Mások okozták, de nekem nem lett volna szabad megkeseredni, neheztelni. Családi problémáim voltak, igazságtalanság történt, és azt gondoltam, hogy jogom van az apámra és a testvéreimre kicsit neheztelni, hadd érezzék, hogy rosszul tették, és súlya van a tévedésnek. Harcolnom kellett, hogy elengedjem a neheztelést, Isten csodálatosan elvégezte ezt, kigyógyított a keserűségből, és akkor elmentem és tanítottam a keserűségről: elmondtam, hogy nem szabad neheztelni, mikor vége volt, vártam, mert tudtam, hogy Isten akar hozzám szólni. Akkor azt mondta az Úr: mondd nekik, hogy imádkozzanak és kérjenek bocsánatot egymástól. Közben, ahogy szellemben figyeltem az Úrra, mondtam: testvérek, most imádkozzatok, és ti szülők, ha megbántottátok a gyereketeket és a gyerekek a szülőket, akkor legyetek szívesek rendezzétek le – gondoltam –, odajön az apukám. És akkor szólt az Úr: te kezd meg! Háromszor kezdtük el az imát, mert nem tudtam odamenni bocsánatot kérni, nem tudtam rendezni, mert úgy éreztem, nem én vagyok a hibás.

Majd megfulladtam... De mikor kimondtam, minden megváltozott a gyülekezetben. Rögön elindultak a megtérések.

Testvérem, hálás tudsz-e lenni mindenért, ami megtörténik az életedben? Vagy engedsz a keserűségnek? Ez megöli a kenetet, megszorítja, elkergeti. A keserűség szétválasztja az embereket, barátok nélkül, egyedül maradsz, ha keserűség van a szívedben. Ezért nagyon fontos, hogy mindenért hálásak legyünk. Az ige is azt írja, hogy az fertőzi meg az embert, ami a szívből jön. Vizsgáljuk meg az életünket, hogy mennyire vagyunk hálásak, milyen a beszédünk: zsoltárokból, dicséretekben beszélgetünk vagy zúgolódásban, panaszokban. Zsoltárokat éneklünk vasárnap, hétköznap pedig panaszunk, hogy mekkora az infláció stb. Milyen a mindennapi beszélgetésünk?

Észrevettem, voltak olyan időszakok, mikor mindig panaszkodtam. Ez nem hálaadó élet, ez zúgolódó, panaszoló élet. És akkor elmegy az ember a gyülekezetbe és elénekli, hogy dicsőség az Úrnak. Ez hazugság, testvéreim. Isten rávilágított, hogy meg kell, hogy változzon a gondolkodásom. Meg kell, hogy változzon a beszédem, és hálás legyek, bármi is történik. Hétköznap is, amikor nem minden tetszik. Isten rámutatott, hogy egy forrásból nem folyhat kétféle víz: keserű és édes. Rájöttem, hogy nem hálaadó az életem. Ezt ugyanúgy meg lehet vizsgálni, mint ha valaki lázas, és megméri, van-e láza. Vissza lehet gondolni a múlt hétre, milyen volt a beszédem. Panaszkodtam a munkatársaimmal együtt? A munkahelyemen állandóan siránkoztam, hogy kevés a fizetés. Ilyen a világ. De mi, testvéreim, sokkal többet kaptunk. Az arcunkról, a szívből áradnia kell a hálásnak. Áradnia kell belőlünk, hogy a többiek tudjanak inni belőle, merjenek bízni Istenben. Én hiszem, hogy az Úr megvizsgálja az életünket, és rámutat dolgokra, mert az Úr meg akar szabadítani. Isten szeret bennünket, és azt akarja, hogy megszabaduljunk.

Egyszer egy gyülekezetben voltam, és az egyik presbiternek ott volt az unokája, és emlékszem, annyira akarták bizonyítani, hogy igeileg jár el a gyülekezet, kihívták az összes beteget, meg akarták kenni olajjal. Mondta a presbiter testvér, hogy igeileg járunk el, de bűnt nem vallottak, csak ezt a részét emelték ki az igének. Pont akkor mentem be a gyülekezetbe, és kérdezték, segítenék-e imádkozni a testvéreikért. Ahogy mentem a sorban, tizenvalahányan voltak, két nő közülük élettársi viszonyban élt, akiért nem is imádkoztam. És mikor odaértem a presbiter unokájához, ránéztem, fölakadtak a szemei, még ilyet én sem láttam. Elkezdett suttogni valamit a démonokról. Sűgva azt mondtam neki, hogy menjetek ki az Úr Jézus nevében belőle. Iszonyú volt az a viselkedés, az a rángatózás, amit ott rendezett. Hány ilyen ember ül megterhelve, megkötözve, ahogy én is voltam, hátratett kézzel, mosolyogva, de a szíve meg volt kötözve, nem volt hálás, hanem tele volt indulattal, gyűlölettel.

Kerestem a kikapukat, hogy lehet megúszni, hogy jobban menjen a dolgom. De Isten megmutatta, hogy ez nem megy, ez nem jó így. Az Úr meg akar szabadítani. Azért küldte el Jézus Krisztust, hogy szabadulást hozzon a foglyoknak. Hogy azokat, akik meg vannak kötözve, feloldja. Ezt a lehetőséget ki kell használnunk, testvéreim, hogy valóban hála legyen a szívből.

Egyszer elmentem az orvoshoz egy különleges vizsgálatra, imádkoztam előtte, és iszonyúan féltem ettől a vizsgálatától, mert úgy véltem, hogy meghatározza a jövőmet. Az Úr biztatott, hogy ne féljek, menjek bátran, mert Ő velem van. Bementem az orvoshoz, megpakolva ajándékkal. Mondtam az orvosnak, hogy vizsgáljon meg. Öt perc sem telt bele, azt mondta, közveszélyes vagyok, menjek ki. Iszonyúan fájt a szívem, zúgolódtam Isten ellen, és azt mondtam, Uram azt mondtad, mielőtt bejöttem ide, hogy menjek, bízzak benned, most meg kitesz öt perc múlva az orvos. Azt mondta az Úr nekem – miután lecsillapodtam –: kivel mentél, velem vagy az ajándékokkal?

Sokszor azért nem vagyunk hálásak, mert nem Isten ígéreteivel élünk, hanem pótszerekekkel. Így nem jönnek össze a dolgok, ez nem működik. Ezért testvéreim, támaszkodjunk teljes szívvel Istenre! Aki az Úrban bíz, nem szégyenül meg – ezt mondja Isten igéje. Ő

csodálatos és hatalmas.

Testvéreim, olvastam a Jelenések könyvében, hogy vizsgáljuk meg a szívünket. És jussanak eszünkbe azok a testvérek, akik körülöttünk vannak: környezetünk, szomszédaink, minden, ami körülöttünk van, és nézzük meg, hogy hálásak tudunk-e lenni, vizsgáljuk meg anyagi helyzetünket, és nézzük meg, tudunk-e hálát mondani Istennek.

Emlékszem, mindenért hálás voltam, csak anyósomért nem nagyon, olyan sok problémám volt vele, mert például ő tudta jobban, hogy milyen függöny kell a lakásba. Bántott, és sokszor nehezteltem rá. Ezért nem tudtam hálás lenni. Rossz volt így, mert egy prédikátornak illik szeretnie az anyósát is. Képzeltétek, hogy mentem hozzá bizonyosságot tenni – ő egyébként kávéból jósolt – mondtam neki, meg kell térnie, mert a pokolba jut. Nagyon nehezteltem rá a szívemben. Mondtam az Úrnak, hogy nem jövök ki sehogy sem az anyóssal, tégy valamit. Szólt az Úr: menj el most hozzá, beszélj vele, és amit mondasz neki, azt megcselekszem.

Gondolkoztam, mit mondjak, és mire odaértem, elfelejtettem. Elfelejtettem azt, amit elterveztem, és elkezdtünk beszélgetni. Pont ott volt a kávé csésze, és kereste a nyomokat, a jövőt. Mondom neki, ha így folytatja, jönnek a démonok, gyötrik, és meglátja, hogy milyen lesz. Beszélgettünk, beszélgettünk, hazamegyek, másnap reggel szalad fel a dombon, és mondja nekem, képzeld el, mi történt. Két undorító alak ott állt az ágyamnál, vigyorogtak rám, ijesztgettek, egész éjszaka nem tudtam aludni.

Isten megcselekedte, és megtért az anyósom. Dicsőség az Úrnak! Most nagyon jól vagyunk. Csodálatosan tud az Úr nevelni, ha a szívünk hálával van tele mindenért. Ezt a hálát kell kifejeznünk. A hálaadás legyen hálaadás, örömmel teljes, szívből való.

FÓKUSZBAN – MI VÁRJUK AZ ÚR JÉZUST...

Biztosan visszajön • Kovács Zoltán

Ismét új évet kezdtünk s nem is akármilyet. Idén már 1999-et írunk, és minden bizonnyal ez lesz az emberiség utolsó egyessel kezdődő éve. Minden év kezdeténél, de különösen a 2000 év felé közeledve felerősödnek az Úr Jézus visszajövetelével, illetve a világvégével kapcsolatos várakozások. Ennek apropóján foglalkozik az Élő Víz kicsit bővebben ezzel a témával. Először is: mikor jön vissza az Úr Jézus? 2000-ben, mint azt sokan mondják? Mit ír erről a Biblia, a jövőre nézve az egyetlen hiteles forrás?

Az első támpont az, hogy Jézus visszajön övéért a földre, „...Atyámnak házában sok lakóhely van... És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14,2–3) mondta Megváltónk. Eljövetelének módját pedig angyalok hirdették az apostoloknak. „Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCs 1,11). Krisztus visszajövele olyan biztos, mint az, hogy már járt közöttünk, és életét áldozta a Benne hívők megváltására.

A második megkerülhetetlen támpont az, hogy senki sem tudja, mikor jön vissza az Úr Jézus. „Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem az én Atyám egyedül” (Mt 24,36). Nem kell – sőt nem szabad! – tehát hinnünk azoknak, akik ilyen vagy olyan módszerekkel megjósolják az Úr visszajövetelének időpontját. Hamis próféták, sőt egész felekezetek szégyenültek meg amiatt, hogy az általuk hirdetett idő elérkezett, de az Úr Jézus nem jött el. Akkor se higgyünk a hamis prófétáknak, ha közölünk támadnak, s ha mégoly nagy igazi apparátussal és bonyolult számításokkal próbálják alátámasztani valamelyik évszám helyességét! Tehát a 2000. évnek sincs kitüntetett szerepe az Úr Jézus visszajövetelével kapcsolatosan. Semmivel sem valószínűbb, hogy 2000-ben jön vissza az Úr, mint például 1999-ben vagy 2328-ban. Persze azt sem mondhatjuk, hogy 2000-ben biztos,

hogy nem jön vissza az Úr Jézus. Lehet, hogy 2000-ben jön vissza, lehet, hogy még az idén vagy később. Az viszont biztos, hogy egyszer visszajön, s nekünk mindig készen kell állnunk erre, bármikor történjék is ez meg!

Várod Őt vissza? Még szép, hogy igen! – mondod. De tényleg várod-e? Teszel azért valamit, hogy készen légy, amikor Jézus visszajön? Egyáltalán, tehetünk a felkészülésért valamit? Igen! Különböztetné minket az Úr: „Azért legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia” (Mt 24,44). Az e verset követő példázat szerint az áll készen Ura visszajövetelére, aki a rábízott munkát lelkiismeretesen végzi, és nem mással van elfoglalva. Tegyük fel hát önmagunknak a kérdést: Valóban az Úr munkáját végzem?

Helyes önértékelés

Az Úr visszajövetelére való felkészülés egyik alappillére a helyes önértékelés. Ha fel tudom mérni, hol állok, akkor képes vagyok az előreívó utat is megtalálni. Ha becsapom magam, és a valós helyzet ellenére igaznak tartom magam, mint annakidején a farizeusok, akkor nem fogadom el Jézus Krisztus gyógyító kezét, s nem is szabadulok meg bűneimből. Az nem készült fel Krisztus visszajövetelére, aki nem tért meg, illetve aki nem teljes szívvel tért meg. A megtéretlen kategóriájának meghatározása egyértelmű, de a nem teljes szívvel megtértek nehezen tudják megállapítani valós hovatartozásukat. Hiszen náluk látszatra minden rendben van, még az is lehet, hogy rendszeresen járnak gyülekezetbe, s ott szolgálatot is vállalnak, a szívük még sincs rendben az Úrral. Előfordulhat, hogy maga a lekipásztor ilyen félszívű ember, és hasonlókkal veszi magát körül. Biztosan sok olvasó azt mondja magában: „Ilyen helyzet nem fordulhat elő a gyülekezetben.” Ha nem, akkor miért mondja az Úr Jézus – prófétáknak, ördögűzőknek –, hogy: „Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők” (Mt 7,23)? Ha az Úr mondja, akkor el kell fogadnunk, hogy az Ő nevében csodákat művelők között is lehetnek gonosztevők! Hogyan különböztetjük meg a valódi hívőt az álhívőtől? „Gyümölcsjeikről ismeritek meg őket” (Mt 7,16) – figyelmeztet Megváltónk. „Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt, romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt” (Mt 7,18). A lelkek megítélésében tehát nem a szolgálat, hanem a gyümölcs a döntő tényező. Lehet valaki bármilyen elismert vagy sikeres szolgálattelvő, tűzszavú evangélista vagy ellenállhatatlan ördögűző, ha életében nem nyilvánul meg a Lélek gyümölcse, ha a szeretet helyén szeretetlenség, a szelídség helyén kíméletlen törtetés, a mértékletesség helyén pénz és hataloméhség, a béketűrés helyén hamisság van (ha az igazság, valóság fogalmát saját érdekei határozzák meg, hogy az illető mikor mit mond), akkor megállapíthatjuk, hogy emberünk nem az Úr gyermeke. Önmagunk helyzetének megállapításánál is ezt a mércét kell alkalmaznunk. Ha a Lélek gyümölcseit folyamatosan megtermem, akkor az Úré vagyok, legyek bár senki a gyülekezetben. Ha a Lélek gyümölcse nincs meg az életemben, még nem vagyok teljesen az Úré, még akkor sem, ha egyébként lekipásztor vagyok és sokak számára példakép. Ha felmérem a helyzetemet, akkor tudom, hogy örömmel várhatom-e vissza az Urat, vagy szükségem van még a kegyelmi időre, amit a helyes önértékelés fényénél jól ki tudok használni, hogy végül eljussak az örök honba, és a rám bízottakat is helyes útra vezethetem. Helyzetem felmérésében nem támaszkodhatom mások véleményére, csak az Úr Igéjére, mivel ez az egyetlen hiteles mérce, melyet az Úr elfogad.

Engedelmisség

A felkészülés következő pillére az engedelmisség: „Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor hazajő, ily munkában talál” (Mt 24,46). Tehát az a boldog szolga, aki engedelmesen végzi az Úrtól kapott feladatát. Az engedelmisséghez először is az kell, hogy szolgáljunk, Isten szolgálói. A szolga engedelmes, megcselekszi, amit Ura parancsol neki. Ha nem hajtjuk végre parancsait, nem vagyunk az Úr szolgálói, még akkor sem, ha egyébként nagy energiával

„szolgálunk” Neki, azt tévén, amit *mi* gondolunk az Ő szolgálatának. Az igazi szolgálat parancsolatainak végrehajtását jelenti. „Illés, menj a Kérith patakjához!” – mondta az Úr, és Illés odament. Nem okoskodott, hogy: „Miért mennék a patakhoz, ahol a madár sem jár, s ahol semmi hasznomat sem veheti az Úr? Inkább elmegyek egy sűrűn lakott vidékre evangelizálni, lelkeket menteni. Szűkre szabott az idő, nem heverészhetek a patak partján, miközben mások a kárhozatba rohannak.” Illés nem így gondolkozott, hanem engedelmesen elrejtőzött a Kérith patakjánál. Később, mikor kiszáradt a patak, ismét szólt Isten: „Illés, menj Sareptába egy özvegyasszonyhoz!” Illés pedig odament. Nem engedetlenkedett: „Dehogy megyek Sareptába, egy ilyen kisvárosba! Ott kell kivetni a hálót, ahol nyüzsgő a hal. Inkább elmegyek Bételbe, és alapítok ott egy gyülekezetet, amíg a szárazság tart.” De Illés nem gondolkodott méltatlanul. Ha ez volt az Úr akarata, akkor ezrek helyett csak egy özvegyasszonynak beszélt a Mindenható szeretetéről. Engedelmes volt Illés a várakozásban is. Csak a harmadik esztendőben, amikor Isten parancsolta, mutatta meg magát Akhábnak. Nem parancsolt idő előtt esőt a földre, hogy ne haljanak meg Izráel fiai a szárazság miatt. Pedig ez is micsoda „kegyes” gondolat lett volna: megmenteni a népet a szenvedéstől! De Istent szolgálni engedetlenül nem lehet, bármilyen nemes indokból származzon is engedetlenségünk. Illés engedelmisségének dicső jutalma lett: a kármel-hegyi fényes győzelem a Baál-papok felett. Illés nem csak ezreknek, hanem millióknak, egy egész országnak bizonyította be kézzelfoghatóan, hogy az Úr az Isten. Ha az engedetlenségből végzett szolgálat is bűn, akkor mennyivel inkább az, ha valaki gonosz dolgokat cselekszik? Mi lesz a vége annak, aki egyáltalán nem akar szolgálni Istennek, aki csupán a saját dolgaival, mindig csak a földiekkel törődik? Aki azt sem tudja, mi fán terem a Lélek gyümölcse, ellenben az önzést, a szívtelenséget nap mint nap gyakorolja? Járhat az ilyen gyülekezetbe, de vajmi kevés köze van Istenhez. Hogy valaki ilyen szomorú állapotba jusson, az az engedetlenségéből következik. Nem elég a megtérés, ha másnap, harmadnap és azután életem minden napján nem az Úr mellett döntök kisebb-nagyobb ügyeimben. Mit ér a megtérés öröme, ha ez csak érzelem marad, és a későbbiekben nem vagyok hajlandó adakozni, mert nem hiszem, hogy az Úr ki tudja pótolni a hiányomat? Az Úr gyermeke vagyok, ha a szemem látása alapján, Isten akarata ellenére választok házastársat, mert nincs türelmem kivárni, és nem is hiszem, hogy az Úr megmutatja a Neki engedelmes jövődöbelimet? Tetszik az Krisztusnak, ha viselkedésemben a hívőség csak gyülekezeti használatra felvett álarc? Meggyőződésem, hogy a lelki növekedés útja az Istennek való engedelmisség. Megtérésünk után kér tőlünk valamit az Úr, hogy megtegyük, s addig nem tudunk előrelépni, amíg ezt meg nem tesszük. Ha nem engedünk Neki, hiába minden erőfeszítésünk, nem haladunk előre lelki téren. Ha megtesszük, amit mondott, akkor újabb és újabb dolgokat mutat, s így haladunk előre lépésenként. Engedelmisség nélkül moccanni sem tudunk a menny felé vezető úton.

Isten akaratának keresése

A harmadik nélkülözhetetlen pillér Isten akaratának keresése. Az engedelmisséget enélkül nem tudjuk megvalósítani. Ismernünk kell Isten akaratát, hogy engedelmeskedni tudjunk Neki. Ennek keresése az engedelmisséget is megelőzi: először az Úr akaratát keressük, majd engedelmeskedünk utasításainak. Hogy először mégis az engedelmisségről írok, annak az az oka, hogy már az maga is engedelmisség, hogy rászánjuk magunkat Isten akaratának keresésére. Erre a szintre sajnos csak kevesen jutnak el. „Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akarata” (Ef 5,17) – int mindannyiunkat Pál apostol. Isten akaratának keresése erőfeszítést igényel tőlünk. Ez munkát, áldozathozatalt jelent, és időnként nagy bátorság kell hozzá. Ezért van az, hogy az Úr akaratának keresése nem általános a gyülekezetbe járók között. Az ember gyarló, igyekszik a kisebb ellenállás irányába elmozdulni. Mivel könnyebb (és hasznosabbnak látszik) földi kincset gyűjteni, mint hetekig vagy hónapokig imádkozva várni az Úr útmutatására valamely életbevágóan fontos dologban,

ezért a legtöbben nem is várnak Őrá. Nem vesznek részt Isten országának építésében, megelégszenek a földi sikerekkel. Mások nem akarják térden állva megtudni, miért is szolgáljanak az Úrnak, hanem „szolgálni” kezdenek úgy, ahogy azt másoktól látták, vagy ahogy azt a saját eszükkel helyesnek tartják. Isten akaratának keresése munka, mert rá kell szánnunk az időt, az energiát az imádkozásra és a Biblia tanulmányozására. Ez az alapja annak, hogy megértsünk valamit az Úr akaratából, akár általános érvennyel, minden emberre vonatkozóan, akár egyéni életünkre nézve. Útmutatást adhat egy-egy számunkra megelevenedő ige vagy bibliai történet. Jó tanáccsal szolgálhat maga a Szentlélek is, de mindig csak az ige és az imádkozás talaján. A Szentlélek sohasem ad olyan tanácsot, ami ellene mond az írott Igének! Sokszor az Úr tanácsa csak egy homályos írás formájában jelentkezik bennünk, mely az imádkozás hetei, hónapjai alatt határozottabb formát ölt és egyre erőteljesebbé válik. Egyrészt a gondolat fokozatos erősödéséből, másrészt pedig ebből tudható meg, mi az Úr-szerinti teendőnk, hogy a Neki tetsző dolgok a lelkünkben mély belső békességet okoznak. S amikor eljön a cselekvés ideje, minden kétség nélkül és teljes békességgel láthatunk hozzá Isten akaratának megvalósításához.

A jelkérés nem a legjobb módszer Isten akaratának keresése. Egyes esetekben működik – bibliai példa is van erre –, de legtöbbször nem. Azért nem, mert általában rosszul kérünk jelet. Jelkéréseinkkel feltétlenül válaszra akarjuk kényszeríteni az Urat – vagy igen, vagy nem –, és nem hagyunk lehetőséget Neki, hogy ezt mondja: „Most nem jelek által akarok válaszolni neked, gyermekem”. Mennyi bajtól, kudarctól, lelki egy helyben topogástól menthetnénk meg magunkat, ha figyelnénk az Úrra! Isten akaratát keresni, válaszára várni nagy bátorságot igényel olyankor, amikor egy veszélyes helyzetet sürgősen meg kell oldani, a hívó ember pedig a cselekvés helyett az Urat várja. Így tett Mózes, amikor a fáraótól először kijött, és a fáraó megnehezítette Izrael fiainak szolgálatát, s a nép is elfordult Mózesétől. Ő az Úr elé állt, és a kapott igékkal erősítette magát. Bátor volt Jeremiás is, amikor a káldeusoktól félve Egyiptomba akart menekülni a nép, ő pedig ebben a sürgető helyzetben tíz napig várt az Úr válaszára. Bátorság kellett volna az Úr akaratának megcselekvéséhez is, de ez hiányzott a népből, ezért az emberek a próféta szava ellenére Egyiptomba menekültek. A fegyver viszont ott is utolérte őket, mert nem hallgattak Isten tanácsára.

A mennybe vivő út

Ha a valóságnak megfelelően értékeljük lelki életünket, ha ebből kiindulva rászánjuk magunkat Isten akaratának keresésére és az engedelmességre – kerül, amibe kerül –, akkor jó úton járunk, függetlenül attól, hogy éppen csak a kezdő lépéseket tettük-e meg, vagy már jócskán előrehaladtunk a mennybe vivő úton. Visszatérő Urunk azt nézi, ezen az úton járunk-e, s nem törődik vele, hogy hol tartunk. Csak a keskeny úton haladjunk, a kezdő hívőt éppúgy elragadja magával, mint a régi harcost. Ha így teszünk, nem kell találgatnunk, mikor jön vissza Jézus Krisztus az övéért, mert készen állunk, bármikor érkezzen is el a teljes megváltásunk.

Mi várjuk az Úr Jézust 1999-ben is! • Durkó Sándor László

Az Apokalipszis című videofilmet nézi a család. A megdöbbentő képsorok után immár egyáltalán nem utópisztikus mindaz, amit az elragadtatásról, valamint az azt követő állapotokról látunk. Történelmi időket élünk, és nem túlzás, ha ezeket az éveket bibliai szóhasználatnál utolsó időnek határozzuk és éljük meg. A film szerint Armagedón után az Európai Unió elnöke lesz a színre lépő Antikrisztus. Hogy így lesz-e vagy sem, nem tudni. A film után a tévére kapcsolok, ahol a műsorban csillagászok és egy lelkész vitázik arról, hogy mikor települünk át a Földről a Marsra vagy a Vénuszra. Földünk a neves csillagászok szerint már csak 4 milliárd évig bírja a megterheléseket, és ezután az ember számára

elviselhetetlen lesz. Tehát nem hiábavaló az a sok milliárd dollár, amit űrkutatásra költenek, mert az emberiség jövőjét alapozzák meg vele. Minden vitánál a hallgató vagy a néző általában valamelyik féllel szimpatizál. En a lelkész mellé állok, aki szerint jó lenne, ha mindenki a ma problémáival foglalkozna, mert „elég a mának a maga baja”.

Szerinte egy valamit nem szabad szem elől téveszteni. Térben és időben mindenkinek ez a hatvan, hetven esetleg nyolcvan esztendő adatott. És akár tetszik, akár nem, mindenkinek el kell mennie a minden élők útján. És aztán már mindegy, hogy mikor lesz az elragadtatás vagy a világ vége. Annak, akinek lejárt az ideje, akkor, amikor lelke elhagyta testét.

Bár megkezdődött a nemzetközi űrállomás építése, amely foci pályányi kiterjedésű és többszáz tonna tömegű, de a világmindenséghez képest egy porszem lesz csupán. A többmilliárd fényévnyi kiterjedésű világegyetemben eszközeink a Földtől csupán fénypercnyi távolságra juthatnak el.

Hallom, hogy idős testvérünk az egyik gyülekezetben váltig állítja, hogy még van egy évünk, mert 2000-ben jön az Úr Jézus. Ő a Bibliából ezt olvassa ki, nem kell ahhoz csillagásznak vagy teológusnak lenni, csak jó bibliatanulmányozónak – mondja ő. A világot Isten 6000 éve teremtette, közeledik tehát a hetedik évezred, a nyugalom évezrede, az ezeréves békeország. Mivel Istennél ezer esztendő annyi, mint egy nap, hát jön a hetedik nap.

Ezer évvel ezelőtt is világvégi várakozásban volt a világ. Állítólag járványos méreteket öltött a világvége-várás. Ez egyrészt tömeges bűnbánatban és megtérésekben, másrészt pedig az öngyilkosságok számának meredek emelkedésében mutatkozott meg.

A világvége akkor elmaradt. Ma már – a kutatóktól – azt is tudjuk, hogy Jézus i. e. 7-ben vagy 6-ban, esetleg 4-ben született. Tehát a 2000-es évforduló voltaképpen már 1993–1994-ben vagy 1996-ban bekövetkezett. Mégis sokan, így a mormon egyház hívei is, az ezredfordulón várják Jézus második megjelenését, ami szerintük egyben az utolsó ítélet is lenne. A Jehova tanúi az elmúlt kétszáz évben hatszor várták az apokalipszist, ám legutóbb 1975-ben is el kellett napolni a dolgot. Rá kell jönni, hogy Isten, a galaktikus órásmester más időszámítás alapján intézi az ügyeket.

Egyik new age-re (új korra) váró egyenesen 1999-re időzíti az új kort bevezető harmadik világháború kezdetét. Van, aki szerint még van egy kis idő, Malachiás, aki 1100-as években élt, azt jövendölte, hogy a jelenlegi katolikus egyházfőt, II. János Pált még ketten követik a vatikáni trónon.

Nostradamus, a XV. sz.-ban élt francia orvos még ad két évezredet, mert 3787-re jelzi a világ végét, viszont 1999-et nevezi meg a 25 éven át uralkodó harmadik Antikrisztus eljövételének éveként.

A világ pusztulásának technikájáról is megannyi elképzelés van forgalomban. Egy biztos, míg a világ világ, a kezdet és a vég kérdései mindig foglalkoztatják az embert. Az ismeretlentől való félelem szinte természetes. De nem kell, hogy az legyen. Történjen bármi is a világgal, nekünk térben és időben most kell betöltenünk küldetésünket, ezzel az idővel kell elszámolnunk.

Nem tudjuk sem a napot, sem az órát. Azt viszont látjuk, hogy az idő közel. Úgy kell élnünk, járnunk, mint akik várjuk az Úr Jézust 1999-ben is. Még nem volt ilyen közel a világ Jézus visszajöveteléhez, mint ebben az évben.

Ezredfordulós készülődés • Durkó Sándor László

Mikor is lesz az ezredforduló? Az ezredfordulót mindenki az ez év szilveszterét követő hajnalon akarja köszönteni. A tudósok szerint viszont az ezredforduló 2001. január elsején 0 óra 0 perckor következik be. Ez viszont a szakértőkön kívül senkit sem érdekel. Semmi baj, hisz így kétszer lehet majd jó üzletet csinálni. Az emberi lelemény határtalan. Vannak, akik elhatározták, hogy gyalogosan teszik meg a három királyok útját. A mezopotámiai Urból már

el is indultak, és terveik szerint karácsonykor érkeznek Betlehembe. Mások luxushajón mennek Egyiptomba az úgynevezett „menekülés Egyiptomba” túrán, mely a Kheopsz-piramis tövében ér véget, ahol millenniumi jótékonyági világbál lesz. Ezen kívül még huszonhárom helyen, pl. a kínai nagyfalnál, a párizsi Eiffel-toronyban, stb. Hogy a bálozók ne érezzék magukat magányosnak, műholddal összeköttetést létesítenek egymás között, így az egész bolygóra kiterjedő lesz a multság.

Krisztus születésének 2000. esztendejét a római katolikus egyház is nagy ünnepnek tartja, meg is toldották egy kicsit, mert 1999 karácsonyától 2001 vízkeresztjéig tart. A Szent Péter-bazilikának a kapuja, az úgynevezett Szent Kapu, amelyet csak huszonöt évente nyitnak meg, most is megnyílik. A jubileumi évben 25 millió zarándokot várnak. II. János Pál pápai aranybullája nem úrutazásra, hanem ennél jóval emlékezetesebb kalandra csábítja híveit: egyenesen a Paradicsomba. Helyet ígér ott mindazoknak, akik a szent évben a korábbinál is több és jelentősebb karitatív cselekedetre sarkalják magukat, sőt akik lemondanak a fölösleges ételek és italok fogyasztásáról, az alkoholoról és a dohányzásról, ehelyett böjtölnek.

A világ lakosságának jelentős része számára viszont semmit nem fog jelenteni majd a 2000. január 1-je. Annak ellenére, hogy az úgynevezett keresztény világ az öt kontinens minden szállodai szobáját lefoglalta, a muzulmánok, zsidók, kínaiak nem értik a nagy felhajtást. A muzulmánok az 1420., a zsidók az 5760., a kínaiak pedig a Nyúl évét tapossák.

Sok híradást olvasunk, hallunk, látunk az ezredfordulós készülődésről. Ezer évvel ezelőtt is nagyon készülődtek az akkor élő emberek. Világvégi várakozásukban sokan bűnbánatot tartottak és megtértek. Milyen jó lenne, ha ez ma is, tömegméretekkel öltve, megismétlődne. Vannak, akik felekezeti karizmatikus szilveszterben gondolkodnak. Jól teszik. A lényeg viszont az, hogy az Isten szerinti szolgálatban és az általa meghatározott helyen legyünk ebben az évezredben, az évezred fordulón, és ha akarata szerint megérjük, akkor a következőben is, mindaddig, amíg várakozásunk be nem telik.

KÜLMISSZIÓ

Külmisszió • Fábrián Attila

Örömmel tájékoztatlak benneteket testvéreim arról, hogy Közösségünkben megkezdte munkáját a külmissziós munkacsoport. Az Úr Jézusnak Mt 28,18–20 verseiben megfogalmazott szavai alapján mi is szeretnénk bekapcsolódni a Pünkösdi Világmozgalom külmissziós szolgálatába. Hálásak vagyunk a jó Istennek azokért a testvéreinkért, akik ez évszázad elején, ugyanezen missziós parancs alapján, a Szentléleknek engedelmességgel, elhozták hazánkba is a pünkösdi ébredésnek nemcsak a hírét, hanem a személyes valóságát is. Az eltelt évtizedek során Közösségünk és gyülekezeteink többnyire élvezői és fogadói voltak a külmisszióknak. Elérkezett annak az ideje, amikor lehetőségeinkhez képest, mi is továbbadói lehetünk mindannak, amit az Úrtól kaptunk.

E gondolatok jegyében kezdte el működését a külmissziós munkacsoport. Az 1998. november 12-én megtartott alakuló megbeszélésén az alábbi feladatokat foglaltuk meg:

1. előkészíteni és tanítani a főiskolán a külmisszió tantárgyat,
2. kidolgozni stratégiát a gyülekezetek tájékoztatására, a külmisszió iránti érdeklődés felkeltésére, valamint támogatására,
3. külföldi segélyakciók szervezése, lebonyolítására az EPRO segítségével,
4. nyári, rövid távú, külmissziós szolgálati csoportok szervezése,
5. előkészülni arra, hogy misszionáriusaink hosszú időre induljanak szolgálatba.

A munkacsoport tagjai: *Paul Gracza* misszionárius, *Jyrki Palmi* misszionárius, *Béres János* lelkipásztor, *Makovei Róbert* ifjúsági pásztor és *Fábrián Attila* az EPK elnöke.

Munkánkról egyrészt a személyes látogatás során értesülhetsz, másrészt az Élő Víz hasábjain rendszeresen tájékoztatni fogjuk gyülekezeteinket. Hiszem, hogy amennyiben az Úrtól kapott feladatunkat engedelmesen végezzük, úgy az Isten áldása sem marad el életünkől és szolgálatunkról.

Legyünk a világba kitekintő keresztények! • Paul Gracza

Istennek az a vágya, hogy minden hívő ember világba is kitekintő kereszténnyé váljon. Ez egyrészt úgy valósul meg, hogy megnyitjuk a szemünket, szívünket és életünket, hogy lássuk, mi történik a világban Isten szemszögéből nézve. Másrészt úgy, hogy személyes szükségleteink és kívánságaink másodlagossá válnak ahhoz képest, amit Isten akar megcselekedni és elvégezni a világban az ő dicsőségére, hogy felépüljön királysága. Ez magában foglalja a következő kérdést: „Milyen szerepet szánt nekem Isten nemzeteket felölelő fenséges tervében?” Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség által létrehozott külmissziói bizottság is azért imádkozik, hogy Isten meg tudja ezt tenni. Most van itt az idő mindegyikünknek, hogy megismerjük Isten szavát, hogy betöltekezzünk Szent Szellemmel, és megtegyük a hit lépéseit.

A külmisszió alapja Isten Ábrahámnak tett ígéretében erősített meg az 1Móz 12,1–3-ban. Isten azt mondja Ábrahámnak: „Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok neked. És nagy nemzetté teszek, megáldalak téged, felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. Megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.” Ebben a szakaszban Isten kinyilatkoztatja akaratát. Megmutatja vágyát, azt, hogy a föld minden lakosát megáldja. A legnagyobb áldás és ajándék természetesen az, hogy üdvösséget adott fiában, Jézus Krisztusban. A Mt 28-ban található missziói küldetés minden emberre és minden népre vonatkozik. Számunkra az a kihívás, hogy menjünk el az egész világra, és tegyünk tanítvánnyá minden embert és minden nemzetet. A missziós küldetés nem egyszerűen lehetőség. Ez a magasságos Istentől jövő megbízás, hogy Vele együttműködve vigyük áldásának, szeretetének és az üdvösségének jó hírét minden embernek.

Pünkösdi keresztényekként szívünk továbbra is Jézus ígérete felé fordul, mely az ApCs 1,8-ban található. Itt Jézus azt mondja: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” Azért kapjuk a Szent Szellem erejét, hogy tanúi lehessünk elsősorban abban a környezetben, ahol élünk, Magyarországon és az egész világon is. Újra szeretném hangsúlyozni, hogy ez nem választási lehetőség, sokkal inkább az Atya szándéka ez Szellemének munkálkodására. Pünkösdi keresztényként így kellene felkiáltanunk: „Istenem, tölts be Szellemeddel, hogy tanúskodhassam az egész világon!” Mindnyájan vágyunk meglátni Isten fenséges és erőteljes munkáját Magyarországon. Ez csodálatos vágy, és tudom, hogy Isten meg is valósítja. Azonban, ha befelé nézünk, és azt látjuk csak, mik a magyarországi feladatok, teljes mértékben elvetjük Isten azon kívánságát, hogy az egész világon tanúi legyünk.

A következőkben felvázolok három utat, melyek által különlegesen részese lehetsz Isten missziói tervének:

1. Imádkozni. Elkezdni különleges módon imádkozni más országokban élő emberekért, hogy nyissák meg szívüket Jézus Krisztus örömezenete előtt. Kérni Istent, hogy mutassa meg azt az utat, amelyen vezetni és használni akar téged.

2. Adni. Jókedvűen adakozni anyagi javaidból, hogy ezzel segítsd az evangélium hirdetését más országokban is. Az anyagi áldozathozatal olyan privilégium, amellyel segíthetjük a külmissziós munkát más országokban. A következő néhány hónapban előkészítjük a Közösség által jóváhagyott programokra való adakozás módjait. Hisszük, a más nemzetek

között hirdetett üzenet megérinti és megváltoztatja a szíveket Isten dicsőségére. Helyesen teszed, ha jószívűen, bőkezűen adsz e programok számára.

3. *Menni*. Nyisd meg a szíved és életed, légy készen az üdvösség üzenetét elvinni más nemzetekhez! Tedd meg az engedelmesség szükségszerű lépéseit, hogy eszköz lehess Isten kezében! A Pünkösdi Közösség augusztus végén tervez egy egyhetes missziós utat Albániába. Imádságos szívvel döntsd arról, hogy részt tudsz-e venni e csoportban, amely elmegy az ott élő emberekhez.

A világra kitekintő keresztény vagy? Imádkozom azért, hogy az elkövetkező hónapokban és években együtt tegyük meg ezt az utazást. Váljunk világra kitekintő kereszténnyé!

KÖRKÉP

Pünkösdi Világkonferencia: KOREA • Fordította: Szász Ramóna

Teológiai irányzatok a pünkösdiek között

A médiakudarcok ellenére, amiket az 1980-as évekbeni *pünkösdi tele-evangelizációs* botrányok okoztak, most növekvő és pozitív hangulatú irányzat uralja a világsajtót. Az elmúlt hónapban az Egyesült Államokban több nagyobb közlemény is hírt adott a dinamikus növekvő mozgásról. Például júniusban a *Keresztény történelem* c. folyóirat, amely a „*Kereszténység Ma*” tulajdonában van, egyedi cikket közölt „A pünkösdiek felemelkedése” címmel. Ebben a pünkösdit „a huszadik század legrobbanékonyabb keresztény mozgalmának” nevezte. Utalt továbbá az Azusa utcai megújulásra, mint „az amerikai pünkösdt”-re, és mint „a huszadik századi kereszténység legfenomenálisabb eseményére”. Szintén júniusban a *Los Angeles Times* és a *Philadelphia Enquirer* terjedelmes történetet közölt: írója *Mary Rourke*, a cikk címe pedig: „Újrafogalmazott vallás Amerikában”, amely szerint „szinte minden harsonaszó nélkül az Egyesült Államok most éli századának legdrámaibb vallási átalakulását”. Azt mondják, hogy „egyetlen találmány sem hozott nagyobb változást a protestáns vallási áramlatokban, mint ez a felekezeten kívüli, nagyegyház”. A cikk így folytatódott: „a vallás az a szó, amit utálnak az emberek... inkább a szellemiség szót szeretik, mert ez olyan valamit fejez ki, amit a kultúra már kiirtott belőlük”. Ez a mozgalom egyenlő a „protestantizmus újra feltalálásával”. Amíg a pünkösdiséget korábban csak a „protestáns egyház szubkultúrájának” vélték, mára a protestáns és római katolikus egyházakba tartozó emberek millióinak befogadjává lépett elő.

A *Newsweek Magazine* 1998. április 13-i számában a címlapon *Kenneth Woodward* által írt „A Szentlélekben élni” című cikk látott napvilágot. Ügyesen szólt a „Brownsville”-i ébredésről Pensacolában (Florida). Itt, mint máshol is „a Lélek által vezetett imádat egy testet megrázó, lelket felpeszdtítő megtapasztalás volt a karizmatikus hívők milliói számára”.

A *Newsweek* 1998-as közvélemény kutatása alkalmával megkérdezett keresztények 47%-a mondta, hogy van személyes megtapasztalásuk a Szentlélekről. Az evangélikus protestánsok között ez az arány 75%. Szintén a múlt évben a nagyközönséget egy isten háta mögötti helyen élő, déli, pünkösdi prédikátor alakítása nyugtázta le, aki *Robert Duvall* nagy tetszésnek örvendő, és sokat kritizált „Az Apostol” c. filmjében szerepelt.

A nagy növekedés folytatódik

Az összes tanulmány és médiajelentés, amit láttam, a pünkösdiség további robbanásszerű növekedéséről beszél – világszerte. *Dr. David Barrett* (Regent University) folytatódó demográfiai tanulmányiban nagyobb fejlődésről ír, mint ahogy azt a legtöbb szakértő sejtí. Jelenleg – a nagy érdeklődéssel várt – legújabb kiadásán dolgozik. 1999. évre és saját

kutatásaim számításaira alapozva az alábbi számokat nyújthatom az új évezred küszöbén:

Keresztények számának megoszlása a világon

Világnépesség	6.010.779.000
Keresztények	1.990.018.000
Római katolikus	1.040.020.000
Pünkösdi karizmatikusok	540.000.000
Anglikán	73.200.000
Baptista	59.600.000
Lutheránus	57.700.000
Presbiteriánus	49.800.000
Assemblies of God	34.500.000
Methodista	33.000.000
Pünkösdi karizmatikus (felekezeti pünkösdi)	215.000.000
Karizmatikus katolikus	92.000.000
Karizmatikus protestáns	71.000.000
Mainline Third Wavers	110.000.000
Kínai pünkösdi	52.000.000
A pünkösdi és karizmatikus keresztények teljes létszáma 1999-ben	540.000.000

A pünkösdiség folyamatos, nagyarányú növekedése azt jelzi, hogy a megújulás a következő évezredben is folytatódik. De ez a látványos gyarapodás nemcsak milliós létszámú gyülekezetekben fordul elő, hanem kisebbek tízezreiben is, amelyek nagyvárosokban és messzi falvakban alakulnak, szerte a világon. *Jerry Rankinggal*, a Déli Baptisták Világmissziós Tanácsának elnökével folytatott legutóbbi beszélgetés alkalmával Mr. Ranking összehasonlította a déli baptisták és az Assembly of God misszió növekedését Indonéziában a második világháború óta eltelt idő alatt. Mivel Indonéziában a muszlim vallás van túlsúlyban, ebben a nehéz térségben örülnek bármilyen gyarapodásnak. Elmondta, hogy a déli baptisták és az Assembly of God-hoz tartozó misszionáriusok megközelítőleg egy időben (az ötvenes évek közepén) jöttek Indonéziába szinte ugyanazzal a missziós személyzettel. Azóta a baptisták egyenletes növekedésnek indultak, a taglétszám eléri a 30.000 főt. Az Assemblies of God mégis tízszer gyorsabban növekedett, 1998-ban létszáma elérte a 300.000 főt. Mr. Ranking elmondta nekem, hogy amikor a baptisták elindultak, hogy az ország bármely falujában gyülekezetet plántáljanak, addigra ott már volt egy pünkösdi gyülekezet. Hogyan értek el oda, azt nem tudjuk, de századunk pünkösdiségének legnagyobb története az az egymillió vagy annál is több gyülekezet, amelyet a világ szinte minden városában és falujában megalapítottak.

Az istentisztelet karizmatikusabbá válik

Az elmúlt években a pünkösdi istentiszteleti stílus nagyban elterjedt a világ más, nagyobb, nem pünkösdi egyházában is. Ezek közül a legtöbb „karizmatikusnak” mondja magát, míg mások a „harmadik hullám”-ba tartoznak, akik támogatják és megtapasztalják a Lélek ajándékait anélkül, hogy „pünkösdiinek” vagy „karizmatikusnak” neveznék magukat. Az ilyen gyülekezetekben a pünkösdiektől ihletett egyházi kórusok sok hangszerrel megszólaltató zeneszolgálati kíséretre énekelnek. Tapsolás, felemelt kezek és a ritmusosabb énekek alatt

táncolnak az Úr előtt – ezek jellemzik az ilyen gyülekezetek istentiszteletét. Sok helyen működik „ének a Lélekben” (nyelveken), nyilvános prófétálások, kézzel való betegek és ördögök kiűzése. Máshol a „torontói áldás” tüneteit tapasztalják meg, mint például: eleséseket, kiáltásokat, idegen hangokat stb. Mégis erősen kitartanak amellett, hogy ők sem nem pünkösdi, sem nem „karizmatikusak”. Legtöbbjük, saját leírásuk alapján, „evangélikus”. A külső szemlélő számára inkább a tradicionális és a radikális pünkösdiséggel mutatnak rokonságot. Nemrég felmértük a Kempsville Road-i, a Virginia Beach és Chesapeake főútvonalain levő gyülekezeteket. A 8 mérföldön belül levő 14 gyülekezetből 8 pünkösdi vagy karizmatikus. Idetartozik a Chesapeake Vineyard (100 taggal), a Harvest Assembly of God (500 tag), a Messiás Episzkopális Egyház (700 taggal), a Pleasant Grove Baptista Gyülekezet (nagy méretű Afrika-Amerikai fél karizmatikus gyülekezet 3000 taggal), a Kempsville Presbyterian Church (1200 taggal). Figyelemre méltó a Rock Church (4500 taggal, amelynek új templomában 5400 hely van) Ez ugyanakkor teljes faji egyenjogúságot biztosító gyülekezet az Egyesült Államokban, ahol 50% fehér és 50% színes bőrű, ázsiai és spanyol tag van. E gyülekezetekben van nyelveken szólás, prófétálás, gyógyulások és a Lélek más megnyilvánulásai. Nem is beszélve a többi nagy méretű pünkösdi és karizmatikus gyülekezetéről néhány háztömbbel odébb a Kempsville Roadon, vagy a kisebb-nagyobb pünkösdi és karizmatikus, egyaránt fekete és fehér gyülekezetek százairól, amelyek elborítják Norfolk (Virginia) történelmi kikötőjét körülvevő más városokat. *(A szerző Virginiában lakik.)*

A pünkösdi igehirdetés „milliók gyülekezeteket” teremt

Az elmúlt években a szabadon álló nagygyülekezetek bizonyultak a leggyorsabban növekvő közösségeknek. Bár ezek közül néhány nem karizmatikus, ahogy ezt a Chicago melletti Bill Hybel Willoq Creek Gyülekezete meghatározta, de legtöbbször pünkösdi vagy független karizmatikus valamelyik variációja. Sok kívülálló „független karizmatikus” gyülekezetnek hívja őket annak ellenére, hogy köztük nagy számban vannak pünkösdi pásztorok. Sok közülük elmélyítette a házi csoport mozgalmat olyan tanítók hatására, mint *David Yonggi-Cho* és *Raph Neighbour*. Nagy számmal vannak olyanok, akik klasszikus pünkösdi felekezetek tagjai, mint a Church of God in Christ, az Assemblies of God, a Church of God, a Pünkösdi Szentség Gyülekezete és a Foursquare Gospel Nemzetközi Gyülekezet. Habár ők hűek felekezetükhöz, mégis gyakran független felekezetként működnek és néhány esetben mint kisfelekezetek. A klasszikus pünkösdi milliók gyülekezetekhez tartoznak olyan közösségek, mint Jack Hayford közössége útban California felé (10.000 biztos taggal), vagy Tommy Bennett First Assembly of God gyülekezete Pohwnix-ben, (Arizona) 12.000 taggal, az atlantai Mr. Paran Church *Paul Walker* vezetésével (12.000 taggal), *Charles Blake* püspök West Angeles Church of God in Christ közössége Los Angelesben (15.000 taggal), valamint *Ron Dryden* Dicsőítő Katedrális Oklahoma városában, amelynek 5000 tagja van. *John Vaughn* szerint Amerikában az évszázad leggyorsabban növekvő gyülekezete a Jeke's Church Dallasban. Két év alatt nulláról több mint 16.000-re gyarapodott a tagok száma. Világszerte a legnagyobb közösségek többsége tisztán pünkösdi mind tanításban, mind pedig az istentisztelet jellegében. A milliók-gyülekezetek specialistája *John Vaughn* szerint 1998-ban az alábbi négy gyülekezet a legnagyobb a világon.

A világ négy legnagyobb gyülekezete

Yoido Teljes Evangéliumi Gyülekezet, Szöul, Korea, David Yonggi Cho	730.000
Jotabeche Methodist Pentecostal, Santiago, Chile	350.000
Anyang Assembly of God, Szöul, Korea, David Yonggi Cho	150.000
Deeper Life Bible Church, Laos Nigéria, William Kumuyi	145.000

Kulturális igazodás?

Sok kérdés vetődik fel ezeknek a hatalmas gyülekezeteknek a növekedésével kapcsolatban. Lejebb vitték volna a pünkösdiék a megszentelődés mércéjét csak azért, hogy még több embert vonzzanak? Más gyülekezetekben folytatott térítő munkájuknak köszönhető ez, vagy pedig a pogányok közül kerülnek ki az újonnan megtérők? Ők változtatják meg a világot vagy a világ őket? Bár létezik néhány gyülekezet és pásztor Amerikában és Európában, akik alacsonyabbra helyezték a mércét olyan dolgokban, mint mozi, dohány és alkohol használata, de majdnem mindnek teljes a kitartása a bibliai minőség mellett olyan kérdésekben, mint az abortusz, pornográfia, kábítószer és homoszexualitás. A fiatalabb keresztény közösségek a fejlődő országokban a hiten túl ki vannak téve olyan más nyugati, nem-pünkösdi felekezet fájó kísértéseinek, ahol gyakorolják a homoszexualitást és az azonos neműek házasságát. Tudomásom szerint nincs a világon olyan pünkösdi gyülekezet, amely elnézne ilyen, a bibliai kereszténységgel szemben álló szélsőségeket.

Az Egyesült Államokban létezik egy erős ellenkulturális irányultság a fehér és fekete gyülekezetek között fennálló faji megkülönböztetés kibékítésére. A pünkösdiék 1994-ben vették át az útmutató szerepét Amerikában, amikor a „memphis-i csoda” egyesítette Észak-Amerika fekete és fehér közösségeit egy új szervezetbe, amelynek neve: „Észak-Amerika Pünkösdi és Karizmatikus Közösségei” (PCCNA). Ez az új, a nagy pünkösdi felekezetek négerbarát társasága pótolja a régi csak fehér „Észak-Amerikai Pünkösdi Közösséget” (PFNA), amely 1948 óta létezett. 1998-ban a PCCNA kiadta első hivatalos folyóiratát „Mebékélés” címmel.

Megújulási megnyilvánulások

Úgy látszik, napjainkban van az elmúlt 50 év talán legmegdöbbentőbb megújulása a pünkösdiék között. Körülbelül 1992-től kezdve különleges „megnyilvánulásokkal” megújulási hullámok söpörtek végig a hívők világában. Ezek közül az első a „nevetési megújulás”-ként jelentkezett, amelynek vezetője *Rodney Howard-Browne*, a dél-afrikai pünkösdiék evangélistája volt. „Szent nevetést” már 1800–1801-ben tapasztalták a pünkösdi hívők a Cane Ridge Camp-i találkozón. Ugyanez a jelenség 1993-ban visszatért a vineyardi „Toronto Blessing” megújuláskor is, amit *John Arnott* pásztor vezetett. Torontóban a nevetés mellett sok ember „eleséseket” tapasztalt meg a Szellemben és más, a megszokottól eltérőket, beleértve az „állati hangokat” is. 1996-ban Wimber a Toronto Vineyard gyülekezet szolgálatából kivont, kirekesztett minden előbbeni „áldást”.

Amíg ezen események történtek, egy másik ébredés robbant ki a pencacolai Brownsville Assembly of God gyülekezetében (Florida). *John Kilpatrick* pásztor és *Steve Hill* evangélista vezetése alatt. Itt nem a szélsőséges megnyilvánulások, hanem a régimódi bűnbánat és erős elhivatottság, valamint szabadulások voltak jellemzők. Bár a Szentlélek-keresztség és bizonyítható nyelveken szólás nem volt túlságosan hangsúlyozva Brownsville-ban, de a megújulási hullám észrevehető volt a korai pünkösdi megújulók erején. A torontói történettel ellentétben az Assemblies of God vezetősége útbaigazítást nyújtott és támogatta a brownswillei megújulást. Legutolsó számítások szerint (1998. augusztus 7.) a brownswillei találkozó résztvevőinek a száma 2.425.203 volt. Ebből 135.447 ember döntött Krisztus mellett.

Záró gondolatok

Bár a megnyilvánulások a megújulás jelei, de ez nem maga a megújulás. Az akkor következik be, amikor a Szentlélek a bűnösöket meggyőzően megtérésre viszi, és nagy változást okoz magában a társadalomban is. Véleményem az, hogy a Szentlélek-keresztség megtapasztalása a nyelveken szólással, mint elsőszámú bizonyítékkal és más karizmákkal, mint visszaigazolásokkal együtt jó alapot adott a világméretű pünkösdi megújuláshoz. Fiatal

koromban az oltárok tele voltak keresőkkel, akiket lelkes szolgálók vettek körül és segítettek, hogy „átimádkozza” magát a Szentlélek keresztségbe. Addig nem elégedtek meg, amíg a nyelveken szólás bizonyossága be nem töltötte őket. Ez a „kapu” nyitotta meg az utat a Szentlélek többi ajándékához, hogy az újonnan megtértek működjenek. Ma már az általam meglátogatott legtöbb gyülekezetben kevés jelét látom ennek. Elmondták, hogy ezek a házicsoport-foglalkozásokon történnek vagy kisebb, személyes imatálalkozásokon otthon. Hiszem, hogy jövőnk pünkösdi megújulása és a világ megtérése is függ azon emberek millióitól, akik ezt a megújulást napjainkban megtapasztalják. A fenti megnyilvánulások egyike sem pótolja, vagy előbbre való a pünkösdi megtapasztalásnál. A karizma erős kifejlődése a pünkösdi közösségekben a pünkösdi és karizmatikus gyülekezetek világméretű robbanásához vezetett. Ezen ajándékok fokozatos megszűnése a pünkösdi megújulás eltűnését eredményezné.

Nekünk, pünkösdieknek nem szabad felhígítani bizonyosságunkat és elveszíteni erőnket, hogy megnyerjük a nem-karizmatikus evangélikusok elismerését. Talán itt az ideje, hogy visszahozzuk az oltári elhivatottságot, de nemcsak az üdvözülésért és szabadulásért, hanem a Szentlélek-keresztségért is.

A zsidó fesztivál emlékei • Ó-Varga Judit, Miskolc

%Jesua – egy név, amit meg kell tanulnunk. „Rá kellett jönnöm, hogy Jesua nem olyan, amilyenek a zsidó előítéletek tartják, de nem is olyan, amilyenek a (névleges) keresztények évszázadokon át bemutatták. Jesua olyan, amilyenek a Tanahban és a Brit Hahadasában látszik.” (Gamliel Asher)

Augusztusban különleges dolog történt: hosszú évszázados ellenségeskedés, bizalmatlanság után az egyház és egykori alapítója, a zsidóság közös rendezvényt tartott. A zsidó-keresztény párbeszéd, persze, már több mint száz éve elindult, az augusztusi zsidó fesztivál mégis fontos állomás volt: az Úr Jézust megváltójuknak elfogadott zsidó testvéreink kezdeményezték a háromnapos magyarországi rendezvényt – s a hazai keresztény gyülekezetektől kértek segítséget ehhez. Én is részt vettem – tolmácsként – a fesztiválon. Erről számolok be most.

Ha boldog akarsz lenni...

...csatlakozz egy egészséges közösséghez! Járj olyan emberek közé, akik nem áskálódnak egymás ellen, ahol bátorítanak, ha kell, és akik nem a többiekkel közlik a rossz tulajdonságaidat a hátad mögött, hanem neked mondják meg szemtől szembe! Ja, hogy ilyen közösség ma nem létezik? Meglehet. De vannak baráti társaságok, amelyek közelítenek ehhez az ideálhoz. Az augusztusi munkám nyaralásnak tűnt, mert ilyen közösségben dolgozhattam. Egyébként nem tudtam pontosan, hogy mire jelentkezem. Az igazat megvallva nem is az én ötletem volt a dolog, a barátaim ajánlották: jelentkeztek segíteni a fesztiválra. Az utóbbi években egyre közelebb került a szívemhez a zsidóság, mert szeretem az Urat és látom, hogy ő is így van velük. Örömmel és várankozásteljesen érkeztem meg a Stadion Szállóba, mit sem sejtve arról, hogy egy szellemi holocaustot {A szó égőáldozatot jelent, így nevezzük azt a népirtást, amit Hitler vitt végbe a zsidóságban a második világháború során.} támogatók majd munkámmal. (Kardos Péter főrabbi elég élesen rohant ki a „Halló, Izrael!” ingyenes koncertjei ellen, mondván, hogy Jézus-hívő szektáról van szó, amelyik nyugaton és a volt szovjet tagállamokban már sokakat térített ki atyái vallásából.) Az első este a vacsoránál jól körülnéztem, megvallom elég nehéz volt elhinni, hogy a körülöttem ülő, meglehetősen markáns arcú, kipát viselő férfiak – és velük levő családtagjaik éppen saját népük feláldozására készülnek. A vacsora után igen hamar meleg hangulat vált uralkodóvá az étteremben, magam is nagy kedvvel álltam be a órát táncolók közé. A zsidó dalokat héberül énekelve még inkább nehezemre esett elhinni: a zsidó kultúra kiirtására, elkeresztényítésére

szövetkezett volna a teremben táncoló, tapsoló mintegy kétszáz ember.

Hine ma tov, hine ma tov u ma naim, savet achim gam jachad – énekeltük a zsoltárt. A barátságos hangulat csak alátámasztotta a szöveget: „Óh mily, óh mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak a testvérek!” Nem állítom, hogy tudnék órát táncolni, de valahogy ott és akkor eszembe se jutott emiatt szégyenkezni: bátran botladoztam a hivatásos táncosok között – több más lelkes amatőrrel együtt.

Nos, az első este meleg hangulata mindvégig megmaradt. Aztán a hét során egyre közelebb kerülhettem az orvoscsoporthoz. Nekik tolmácsoltunk néhányan. Többször jártunk a Dankó utcában, a hajléktalanok kórházában. Hallottam már báránybőrbe bújt farkasokról, sőt találkoztam is már ilyennel, azt hiszem (bár való igaz, nem könnyű felismerni)... Teljes képtelenség lett volna azonban azt gondolnom, hogy például a nagydarab puerto ricoi José Garrastegui közékük tartozik. José, a jóindulatú nagypapa betegek gyógyulásáért imádkozott, egy hajléktalan terhes anyára kért áldást, viccelődött (no, jó, megpróbált néhány házasságot is összehozni, de hát kinek nincsen hibája...).

A Levine-házaspár

De a hét során nekem a leginkább szimpatikussá az amerikai Levine-házaspár vált. David és Sandra középkorú emberek, a fesztivál után fél évig maradnak Budapesten, hogy a messiáshívó gyülekezetben vezetőket neveljenek ki.

A nagyszüleim Kelet-Európából származnak, cseh és magyar zsidók voltak- válaszolta kérdéseimre a szinte mindig mosolygó David, amíg két program között az egyik helyszínről a másikra sétáltunk át. Más esélyem ugyanis nem volt a beszélgetésre a sűrű fesztiválprogram miatt. – Konzervatív zsidó családban nőttem fel. Már rádióriporter voltam, amikor a feleségem egyik barátja ajándékba adott egy albumot. A messiáshitű zsidóságról szólt. A Bárány, ez volt a címe. Pál apostol a rómaiaknak írta, hogy szeretné felingerelni, féltékennyé tenni népét azzal, ahogyan él, a szeretettel, amit Jesuától (ez Jézus eredeti, héber neve) kapott. Nos, Sandrának ez a barátja kezdett felingerelni engem, ahogy a későbbiekben beszélgettünk. Arra számítottam, hogy jön majd, és közli velem a szokásos „keresztény rossz híreket”: azt, hogy mi, zsidók öltük meg a Messiást, hogy nem maradhatok zsidó, ha hiszek Jézusban. De ő ehelyett jó híreket közölt velem, elmondta, hogy Isten szeret bennünket, hogy elsősorban hozzánk küldte Jesuát. A Tanachot (a héber Bibliát, az Ószövetséget) olvasta nekem. Végül azt kellett látnom, hogy ez az ember közelebb áll őseim Istenéhez, mint én. Egy napon aztán imádkoztam: elmondtam Istennek, hogy én ugyan nem ismerem ezt a Jesuát, de meg kell kérdeznem, hogy ki Ő. Jól emlékszem a napra. Egyedül voltam, s világosan hallottam: „David, David”! Rádiós voltam, különösen érzékeny a hangokra. Tudtam, hogy Isten szól. Beteljesedett rajtam is, amit Ézsaiás próféta jegyzett le: nem ismertél engem, de én neveden szólítottalak – mondja az Úr. Aztán rájöttem, hogy a Tanachban nagyon sok példa van ere: Ábrahámot is, Izsákot is, Mózeset is és még sokakat nevükön szólított az Úr, amikor elhívta. Ez történt velem is. És felismertem Jézus hangját. Ez 1976-ban játszódott le. Később pásztor lettem egy felekezetközi gyülekezetben. 1991 decemberében ismét történt valami, ami megváltoztatta az életemet. Egy ima közben az Atya bepillantást engedett nekem abba, hogy mi tesz a közeljövőben. Olyan volt, mintha a vállai mögül láthattam volna az egész földet. Csak a hangját hallottam, amint azt mondja: „Kegyelem, kegyelem”. Mennydörgő hang volt, de nem bántó. Láttam, hogy Kelet-Európából és a volt Szovjetunió területéről zsidók sokasága tér haza a megígért földre. Akkor valami nagyon kedvesen szólt hozzám az Atya: „Eldöntöttem, hogy ezt véghez viszem. Nélküled kezdtem el, de segíthetsz befejezni.” Hát ezért vagyok most itt, Budapesten. Igent mondtam neki.

Egy japán – aki zsidókat tanít

Az 57 éves Takashi Yokohama tűnt a legérdekesebb embernek. Mi hoz egy japánt ide, miért

fizet repülőjegyet, szállodát, sőt extra díjat (hiszen ők állták a magyar munkatársak szállodaszámláját is) csak azért, hogy dolgozhasson egy hetet Budapesten?

A jellegzetesen keleties arcvonású Takashi 17 évesen tért meg, két évvel később Isten arra vezette, hogy segítsen a zsidó embereknek hazatelepülni. Ezen kívül a szombat és a jellegzetes zsidó ünnepek (Jom Kippúr, Savout...) megülésének jelentőségét is tanította – például a kínai zsidók, a kifonok között. „A zsidóknak meg kell látniuk, hogy eljött az idő, találkozniuk kell a Messiással.” – mondta.

Gamliel

Gamliel velem egyidős, vagyis éppen 33 éves. Négy éve él Izraelben. Tizennégy éve ismerte fel, hogy Jézus (pontosabban Jesua) a megígért Messiás. „Rá kellett jönnöm, hogy Jesua nem olyan, amilyenek a zsidó előítéletek tartják, de nem is olyan, amilyenek a (névleges) keresztények évszázadokon át bemutatják, Jesua olyan, amilyenek a Tanachban és a Brit Hahadasában (az Újszövetségben) látszik. Gamliel nemigen szereti a nagy tömeget, s a hatalmas rendezvényeket, vallotta be. De kíváncsi volt az „óházában” rendezett messiáshívó fesztiválra. A megfontolt beszédű, mokány fiatalember ugyan nem táncolt egyszer sem a héten – még a fesztivál többszáz embert megmozgató óráiban sem – mégis beismerte végül nekem: tetszett neki a zene is, a tánc is. A legjobb persze az, hogy sok emberrel megismerkedhetett Amerikából, Ukrajnából s a világ minden részéből. S persze találkozott a régi ismerősökkel, testvérekkel is.

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket” • ifj. Nagy Bálint, Zirc

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Istennek országa.” (Mk 10,14)

Júliusban, a sátoros misszió keretében először rendeztük az EPK zirci gyülekezetének szervezésében a gyermekek részére programokat. A kedvező fogadtatás arra ösztönzött bennünket, hogy Jézus Krisztus szavát kövessük, és engedjük mi is hozzánk jönni a gyermekeket, rajtunk keresztül pedig Őhozzá.

Az eltelt hónapok alatt két alkalommal rendeztünk a Városi Művelődési Központban számukra programokat. Mindkét rendezvényünk nagy látogatottságnak örvendett, kiváltképp a november 16-i. Olyan sok résztvevője volt, hogy menet közben pótszékeket is kellett behoznunk. A szülők, nagyszülők elhozták a gyermekeket, unokáikat (nemcsak gyülekezetbe járók), vagy azok önállóan is eljöttek hívásunkra, illetve Tomi bohóc hívására. A legkisebbek talán még kétévesek sem voltak, a legidősebb lány pedig már a 16. életévét is betöltötte. Mindannyian aktív résztvevői voltak a kis összejövetelnek.

A legnagyobb sikere természetesen most is Tomcsi bohócnak volt, aki gyülekezetünk tagjaként a bibliai főiskola másodéves hallgatója. Nevében küldtük el a meghívót a gyermekeknek. Volt ott énektanulás, vetélkedő, zálogosdi, játékok készítése, pantomim, de természetesen az eredeti szándék sem maradhatott el. A Biblia, a könyvek könyvének tanítása játékos formában, a gyermekek befogadási szintjének megfelelő bemutatása volt a legfontosabb.

Tomi bohóc a jó szereplőket cukorkával és csokoládéval jutalmazta, de mindenki számára jutott egy kis ajándék, egy kis emlék. A résztvevők nagy száma bizonyította, hogy eddigi munkánk nem volt hiábavaló. Rendszeresen és egyre bővebb, szélesebb rátekintést adó, oktató módszerekkel kell a gyermekek nyitott lelkéhez fordulnunk. Már készülődünk a következő, karácsonyt megelőző találkozóra.

Tomi bohóc már fogalmazza a meghívókat.

Engedjük hozzánk jönni a gyermekeket, hogy megpróbáljunk nekik utat mutatni Jézus Krisztushoz.

Hallelujah, löölám... • *Tatai István*, református lelkipásztor, Hatvan

%Beszámoló a „III. Minden Nemzet Összehívása Jeruzsálemben” c. konferenciáról, amelyet 1998. szeptember 20–30. között tartottak.

A Ben Gurion-ra érkező EL-AL gép hangszóróiból a landolás pillanatában felcsendül a jól ismert, dinamikus dal: Hallelujah, löölám..., majd a feszült pillanatok után kitör a pilótát köszöntő taps. A fogadó csarnokban, a Sion-hegyre igyekvők képe alatt prófétai igék fogadnak: az Úr visszahozza Izrael gyermekeit földjükre. Itt mindenki salommal köszön. Pálmafák, héber-angol-arab feliratok mindenütt, s nagyon meleg van.

Az Úr szeretetéből ismét itt lehetek a Szentföldön, Jézus földi hazájában.

A zsidó újév napján kezdődik a „III. Minden Nemzet Összehívása Jeruzsálemben” c. imakonferencia. Az Ézs 2,2–5 prófétai elővételezése ez. Hiszen a világ szinte valamennyi nemzetéből érkeznek ide keresztyének, hogy imádkozzanak, kifejezzék Isten és Jeruzsálem iránti szeretetüket, megbékéljenek, „kardjaikból kapákat kovácsoljanak”. Eljönnek az alaszkai indiánok, a dél-afrikai busmanok, itt vannak kínaiak és a világ végéről, a Tongai Királyságból érkező imádkozók is.

Egységvágy

A konferenciakezdés napja előtt, sabbath napon Yad Hashmónába utaztunk. Egy rendkívüli istentiszteletre gyülekezett össze három messiáshívó közösség: a tel-avivi etióp származású – a jeruzsálemi – és a helyi messiáshívó közösség elhatározta, hogy ezután nem különálló szigetként kívánják Yéshuah Hamessiáh-t szolgálni, hanem keresni fogják egymással a testvéri közösséget. Ez volt az első közös istentiszteletük. Fantasztikus volt. Az alkalom sófárfújással kezdődött. Majd az „angyalok nyelvén” könyörögtek, s megkezdődött a dicsőítés. Felemelt karokkal, néha könnyezve, majd örvendezve ünnepelték Urukat. Sokan meghajolva vagy letérdelve, kézmozdulatokkal is kifejezve hívták Isten Lelkét az istentiszteletre, szívükbe.

Az első tanítás a farizeusok kovászáról szólt. Jézus körül őszinte keresők, de vak és tört vető farizeusok is gyülekeztek. Jézus a tömeget a Golán közelébe vezette, majd enni adott nekik. A farizeusok a csoda után sem látnak. Az ötezer kenyeret kapott, de ők mennyei csodát követelnek... „Alázat Lelke legyen rajtatok, a vőlegény kizárólagos szeretetet vár tőletek, vállaljátok a lelki szegénységet, s tiétek a mennyek országa...”

A népviseletbe öltözött etióp kórus éneke után egy pantomim következett. A színpadon tíz személy jelent meg kezükben égő gyertyával. Majd az ördög is megjelent sötét álarcban. Hangosan hahotázott, és megvetőleg a világító személyekre (keresztyényekre) mutogatott. Egy gyors mozdulattal odalépett hozzájuk, s elfújta gyertyáikat. Csak egy fénylő személy maradt, de ő, látva a többiek kudarcát, maga oltotta ki fényét, s a földre ereszkedett a többiekhez. Ekkor megjelent Jézus, felsegítette a sötétben ülőket, s fénylővé tette őket. Jézus eltávozása után az ördög ismét vad dühvel rontott feléjük, s így a gyertyák újból kialudtak. Ekkor a háttérből egyre erősebben felcsendült a 133. zsoltár héber zenei változata. Jézus ismét felgerjesztette a tüzet, de az ördög munkája most már eredménytelen maradt. A testvérek az ördög támadásának pillanatában egymás segítségére siettek, megosztották kapott világosságukat azzal, aki elvesztette azt. Már tudtak egymásról, és egységben éltek. A Sátán pedig megszégyenülve és üvöltve elrohant.

A Berger testvérek a biznyságtétel előfeltételeiről beszéltek. Csak az lehetett Jézus apostola pünkösöd után, aki látta Jézust, valamint, aki együtt evett Vele és a többi tanítvánnyal. Tehát alapvetően fontos a személyes Jézus-találkozás mellett az egymással való közösségápolás is! Ruben pedig a bethániai Máriáról tanított, aki Jézus testét illatos olajjal kente meg a temetésére. Ez a történet az imádat és hála története. Itt egy élet teljes „eltöréséről” és

odaszenteléséről van szó, melynek illata betöltötte az egész házat. Ruben szerint a történet a végidőkben fordított módon megismétlődik: Jézus, a fej, felkeni túlradó módon Szentlélekével (olajjal) a gyülekezetet (testét), ugyancsak a temetésére, azaz a szenvedésre, a kitartásra és feltámadásra. Napjainkban tapasztalható egyre erősödő Szentlélek-kiáradás jel is. Isten felkészíti népet a szenvedésekben való kitartásra, a mártíromságra, az Úr visszajövetelére.

Ruben elmondta, hogy amióta imaóráikon megtörtén és őszintén keresik Istent, Ő többször „aranyesővel” látogatta meg őket. Szintizta aranypor szállt le rájuk az imádság és magasztalás közben. Meghökkenő reakcióját látva a dologhoz két megjegyzést fűzött: „Az Úr az arany és az ezüst, a mennyben is minden aranyból lesz”. Másfelől tud olyan amerikai közösségről, ahol olyan mennyiségű aranypor „esett”, hogy azt összegyűjtve ki tudták fizetni összes adósságukat.

Ki mehet az Úr hegyére?

A konferenciát megnyitó beszédben Marcel Rebbai – a kérdésre válaszolva – hangsúlyozta a 24. zsoltár szavaival, hogy nem mindenki, csak az kap áldást és választ imádságára, aki ártatlan kezű, megtört szívű, s nem sóvárog hiábavalóságok után.

Óriási volt az öröm, amikor felesége bizonyosságot tett a leukémiából való gyógyulásról. Két éve úgy tűnt, mindennek vége, az orvosok reménytelen esetnek tartották. Isten igen mélyre vitte őket. Már felkészültek a halálra. A feleség feladta szolgálatait, lélekben már férjét, gyermekeit is. De Isten irgalmat gyakorolt. Orvosa így kommentálta a gyógyulását: „Rendkívül szokatlan dolog történt.” Ugyanez teológiailag kifejezve így hangzik: Hatalmas csodát tett Isten.

Marcel hangsúlyozta, hogy elszámoltathatóknak kell lennünk Isten és egymás előtt. Vizsgáljuk meg viszonyunkat Istenhez, testvéreinkhez és a pénzhez! Engedd, hogy szolgálatodban motivációid megtisztuljanak, s így Isten dicsősége megjelenik a szívedben.

Bemutatkoznak a nemzetek

Meghatározott menetrend szerint minden nemzet kapott egy bizonyos időt arra, hogy megossza hét legfontosabb imatémáját, majd zászlaját fogva imádkozzon azokért a népek közösségével együtt. Mivel összesen 200 nemzetről és 10 napról van szó, csupán néhány jelenetet szeretnék kiemelni bátorításul az átélt kincsekből...

Alaszkai indiánok

Az Egyesült Államok követői imatémák elmondása helyett bűnbánatot gyakoroltak. Frissen élt bennük elnökük világszégyene, és nyíltan beszéltek társadalmuk és egyházaik sötét oldalairól is: a pénz imádata az erkölcs fölé nőtt. Szerintük az USA gazdasági válság előtt áll. A nehézségek okát a társadalom – bűnbakot keresve – a zsidóságra fogja hárítani. Lehetséges, hogy az USA-ban támadó üldözés fogja hazavinni a nagyszámú zsidóságot Izraelbe. Hangsúlyozták, hogy a mai rossz gyümölcsök elválaszthatatlanok a rossz gyökerektől. Az államszövetség létrehozásának történetét nem az idilli cowboy-történetek mondják el. Valójában igazságtalan vérengzés folyt az őslakos indiánok ellen. Előrehívták az alaszkai indiánok első emberét, a legfőbb törzsfőnököt, és őszintén bocsánatot kértek tőle, majd a delegáció vezetője átnyújtotta lakáskulcsát. – Bármikor a vendégünk vagy. Válaszában keresztény „rézbőrű testvérünk” a lelki gyógyulásról beszélt, majd hozzátette: „Háromszáz éve vártunk erre a pillanatra.”

Brazília

Az ébredés tüze a Szentlélek által nagy erővel terjed tovább. Naponta kb. 6000 ember tér meg az Úrhoz. Nem ritkák a százezres gyülekezetek. Imakérésük a karneválokkal volt kapcsolatos. „Bárcsak Isten Igéjét exportálhatnánk a világba, s nem az okkultizmussal keveredő erkölcstelenséget.” Az erőteljes növekedésben felelős vezetőkre van szükség, akik a

gyülekezetek integritását segítik elő a sok elhintett tévtanítással szemben.

Európa

A beszámolók sorában Isten elsősorban Franciaországra irányította figyelmünket. A francia gőg és büszkeség ismert szerte a világon. Különösen sérültek emiatt a volt gyarmatosított afrikai nemzetek. De mi európaiak is tudunk az ellenreformációról, Napóleonnól, a felvilágosult ateizmusról, forradalmaink leveréséről, Trianonról stb. Istentől elkészített alkalom volt a sebek gyógyulásáért és az egész francia nemzetért imádkozni. Különösen megindító volt az afrikaiak imája. A kövezeten térdelve sírtak sokan azért a nemzetért, amely évszázadokon át érezte arroganciáját népük körében.

A svéd *Ulf Eckmann* beszámolója valamennyiünket lázba hozott. A megtérés, felfrissülés és helyreállítás kapcsolatáról beszélt. Svédország helyzete hitbelileg rendkívül ellentmondásos. Egyrészt hatalmas homoszexuális keresztény gyülekezetek működnek, másfelől vannak egészséges missziót folytató egyházak is. A svéd baptisták és lutheránusok rendszeresen tartanak közbenjáró imaszolgálatot nemzetükért. Akkor, amikor mindenki attól félt, hogy a széteső Oroszország lerohanja Észak-Európát, ők megértették Isten szavát: Nekik kell meghódítani az ateizmus fellegvárát. Imádkoztak tehát és elindultak. Kb. 700 keresztény gyülekezetet alapítottak a volt tagköztársaságokban, bibliaiskolák sorát hozták létre, és segítik a zsidók hazatérését Izraelbe. Jó volt hallani a világfórum előtt a Hit mozgalomból származó Ulf Eckman szájából, hogy megújulás és ébredés nincs egység és szeretet nélkül. „A hitet és tanítást senki sem tekintheti monopóliumának. Meg kell térnünk a nagyozolásból, valamennyiünknek szüksége van a bűnbánatba való bemelegítésre is.”

Sajnos, a nyugat-európaiak elvették az időt a keletiektől. Mindössze két imatéma megosztására maradt időnk.

Magyarországgal kapcsolatban szoltam politikai csúcsvezetőink felfogásában történt örvendetes változásról (Rendszeres imaalkalmak a parlament előtt, iskoláink nyitottak a hitoktatásra.)

Két imatémám pedig körülbelül így hangzott:

1. Imádkozzunk a magyar egyházért, hogy

- megújuljon az első szeretetben: Szeresse Urát őszinte és elkötelezett szívvel;
- növekedjen az egység és szeretet a hívők között;
- tudjuk szeretni az elveszetteket, akkor is, ha azok nem akarnak az első hívásra éppen a mi gyülekezetünkben megtérni.

Imádkozzunk azért, hogy a magyar gyülekezetek ne maradjanak szellemi temetők, de kikerüljék az önző állatkertté válás kísértését is. Ellenben lehessünk örvendező, aktív, alázatos, engedelmes, nyitott, érett, egységet szerető és növekvő család.

2. Imádkozzunk nemzetünkért!

Magyarország Európában az egyetlen fogyó nemzet. Sokak életét az általános depresszió és életuntság uralja. Jelentős politikai és gazdasági terrorizmussal kell szembesülnünk Budapest utcáin.

Mindezt nevezhetjük a halál szellemének. Ennek hátterében konkrét bűneink húzódnak meg: az okkultizmus terjedése, megújuló sámánizmus, büszkeség, pénzimádat, abortusz, alkoholizmus, öngyilkosság, válások és az antiszemitizmus.

Jó volt testvérként átölelni a román, a horvát és szlovák keresztényeket. Mélyülő nemzeti megbékélésért, történelmi sebeink gyógyulásáért és megbocsátásért imádkoztunk.

A konferencia vezetése váratlanul megbízott a kelet-európai csoport koordinálási teendőivel.

Így alkalmam nyílt a környezetünkben élő 10–15 nemzetnek szolgálni. Úgy érzem, ez profétikus történés volt: nemzetünk áldásra hívatott Kelet-Európában, arra, hogy az evangélium és anyagi segítség csatornája legyen régióink országai felé.

Az imaszolgálatban amerikaiak, alaszkaik törzsfőnök, svájciak, németek, angolok és mások mondtak áldást nemzetünkre.

Kazahsztán

A kazahsztáni küldött így kezdte bizonyágtételét: „Olyan országból jöttem, ahol a vakok látnak, a sánták járnak, halottak támadnak fel és a szegényeknek hirdettetik az evangélium...” A Biblia még nincs lefordítva nyelvükre, de Isten erejét ismerik. Különösen sokan gyógyultak meg rákból, a testvér gyülekezetében halottfeltámasztások is történtek. Ez a majdnem 3 millió négyzetkilométer nagyságú hatalmas ország igen sokat szenvedett tatároktól, oroszoktól egyaránt. A kommunista időkben milliók haltak éhen, de még abban a nehéz időben is Kazahsztán menekülteket befogadó ország volt. Az antiszemitizmus ismeretlen volt a nép körében.

Az ország hatalmas olaj- és aranykészletekkel rendelkezik, mégis koldusszegény. A karizmatikus egyház az elmúlt években jelentős növekedésen ment keresztül. Szembetűnő a fejlődés a mohamedánok között. Hozzájuk ezzel az üzenettel mennek: Mi Ábrahám, Izsák és Jákób Istenének és Fiának, Jézusnak nevében jövünk hozzátok... S mivel Isten számos jellel és csodával erősíti meg az elhangzott igehirdetést, valamint sokaknak látomás adatott Jézusról, a mohamedánok között ébredés van. Meggyőződésük, hogy szeretettel és a Szentlélek erejével a muszlim szív is megtéríthető.

Tongai Királyság

Óceánia legtávolabbi, százezer főt számláló szigete. Évekkel ezelőtt egy keresztény felvonuláson kereszt jelent meg az égen. A király erre megtért, elment Izraelbe, megkeresztelkedett a Jordánban, s az országot felajánlotta Krisztusnak. Éppen ezért soha nem koronáztatta meg magát. Egyetlen tévéállomásuk is keresztény. Ha felvonulnak Jézusért, maga a királyné vezeti a menetet. Isten békéje nyugszik a nemzeten. A küldöttek ezt mondták: Jó lenne már egy kis háború, legalább felrázna bennünket. Ránk férne egy kicsit nagyobb összeszedettség, nehogy langyos vallásosságba essünk. Lehet, hogy ez a kérésük hamarosan „meghallgattatik”, mert megjelentek a szigeten a mormonok.

Dél-Korea

Szinte valamennyi egyház erőteljes növekedésen ment át az elmúlt évtizedekben. Társadalmi befolyásuk is jelentős. Hatalmas pénzeket fektetnek a misszióba határokon kívül, sőt Izraelben is. A jelenlévő református lelkipásztor megosztotta élményeit az ortodox zsidók evangélizálásával kapcsolatban is.

Önkritika is elhangzott: Dél-Korea karizmatikus egyházai részben „lélekteleenné” váltak. Kulcskérdés a vezetők szellemi állapota. Elsősorban a büszkeségből kell megtérniük.

Kína

– Isten biztosan nagyon szeret bennünket, ha ilyen sokat csinált belőlünk – kezdték kínai testvéreink. Dennis Balcom amerikai, Kínában szolgáló misszionárius mutatta be a küldötteket. Hozzájuk csatlakozott még száz Jeruzsálemben dolgozó kínai vendégmunkás is, akik az elmúlt hónapokban tértek meg a Szentföldön.

A kínai ébredés töretlenül erősödik. Az elmúlt évben kb. 8 millió ember tért meg, s több ezer gyülekezetet alapítottak. Az emberek több mint háromnegyedének nincs Bibliája, de kézzel másolják az iratokat. Bibliai versek alkotják az énekeiket is. Így énekelve könnyen megjegyeznek teljes fejezeteket az Igéből.

A nyilvános missziózásért esetenként börtön jár. Ezt azonban egyáltalán nem tekintik üldözésnek, inkább keresztény létük természetes velejárójának. A növekedés titkát az Igét kísérő jelek és csodák megnyilvánulásában, az evangélium egyértelmű hirdetésében látják. Újabban már vámtisztek is megtérnek. A bibliacsempészeketől hivatalból el kell venniük a könyveket ezt mondva: „Sajnálom, kívánom, hogy legközelebb sikerüljön.”

Kínában hatalmas árvíz pusztított. Megdöböntő filmkockákat láthattunk. Egyik képen egy keresztény család állt tönkretett otthonuk előtt a vízben. Isten szeretetét láttam szemükben a nagy próbatétel ellenére is. Amikor Kárpátaljáért könyörgünk, gondoljunk rájuk is.

Afrika

Afrika népei, néhány kivételtől eltekintve, közös problémákról számoltak be: Szegénység, éhség, totális eladósodás, törzsi feszültségek, AIDS-fertőzés, az egyházakban az egység hiánya, a rabszolgaság szelleme, az iszlám előretörése és a varázslás. Számunkra alig hihető, hogy mennyire köti még a hívőket is a boszorkány-doktoroktól való félelem. A démonok jelenléte számukra életbevágó realitás. A csodálatos istentisztelet után haza igyekezve, ha telihold idején egy bizonyos varázsló zónájába érnek, inkább megállnak, megvárva a reggelt. Mindemellett a kontinens középső és déli részén erőteljesen növekszik a kereszténység. Engem különösen az Úr iránti szeretetük indított meg. Tudnak örülni, önfeledten táncolni, énekelni, s tudnak sírni is. Bizonyára lesz folytatása annak a számos megbékélési aktusnak, amely a törzsi háborúskodások gyógyítása érdekében történt.

Isten ajándékának tekintem, hogy a szomáliai Ibrahim testvért megismerhettem. Szomália Kelet-Afrika legnyomorultabb országa. Tíz éve törzsi harcok folynak, hivatalos kormány nem létezik. Kb. fél millió ember éhen halt, sokan elmenekültek az országból Etiópiába.

A szigorúan mohamedán országban mindössze 200 keresztény él. Misszióról szó sem lehet. Már a karácsony közös megünnepléséért is halál jár, tilos gyülekezni. Mégis megteszik, amit lehet. Szakmai beszélgetés, baráti látogatás címén folyik a hitbéli építés.

Szomália az az ország, ahol Jézus képe egy homokviharban néhány éve megjelent. Az erről készült képeket a magyar újságokban is láthattuk. A megfélemlítés olyan nagy, hogy ez sem hozhatott eddig megtérést az emberek életében.

Uganda fény és árnyék együtt: missziói elhívást kaptak Afrika népei számára. Naponta kétszer imádkoznak a parlamentben, a kormány szponzorálja az evangélikációt. Ott, ahol minden családban már egy-két ember meghalt AIDS-ben, biztosan tudják, csak az Élet evangéliuma segíthet.

Közel-Kelet – arab nemzetek

Egyiptomból, Jordániából, Libanonból, Szíriából, Katarból, az Egyesült Arab Királyságból és Beharimból is voltak imádkozók. A helyzet az evangélium szempontjából általában igen nehéz. Egyiptomban számos gyülekezet épületét katonaságnak kell védenie a terrortámadással szemben, ellenben Jordánia, úgy tűnik, a vallásszabadság és a béke szigete.

Az Egyiptomból származó *David Demian* új szempontból világította meg az arab emberek létét. Ők is Ábrahám fiának, Ismaelnek utódai. Ismael 13 éves koráig az egyetlen örökösnek tudta magát Ábrahám családjában. Aztán egyik napról a másikra – hibáján kívül – a kerítésen kívülre került. Nem volt többé sem apja, sem családja, sem öröksége. Talán nem véletlen az arabok szigorú fatalista istenhite. Allahnak 99 neve van a Koránban, de sohasem atya.

Hatalmas jelenet volt, amikor ez az egyiptomi testvér a libanonival és izraelivel kezét fogva, egymást áldva, megbékélésért imádkoztak, hitték az Ézs 19,23–24 ígérését: „Azon a napon majd Egyiptom Asszíriával együtt tiszteli az Urat... Egyiptom, az én népem.”

Izrael

Izraelben kb. 60 messiási gyülekezet létezik. A misszió folytatása szinte lehetetlenség, de azért van növekedés, főleg az alijázók közül.

Rendszeres párbeszéd, valamint közös imaösszejövetelek vannak arab-palesztin és zsidó keresztény vezetők között. A palesztin keresztény gyülekezetek pusztasága is csoda. Nem kizárt, hogy az ő Jézusszeretetük fogja egykor „féltekenységre ingerelni” Izraelt.

Jeruzsálem körül 12 helyen „imakapuk” vannak. Főleg messiáshívők könyörögnek napi 24 órában nemzetükért. A konferencia alatt én Gibeonba, a Sámuel-hegyére mehettem el imádkozni. Ez is egy imakapu. Egyszerű hely, barlanggal, sátorral és a közelben egy rituális fürdővel. Az Ige szerint itt állt meg Józsué kérésére a Nap, itt volt Sámuel próféta-iskolája, itt került még Saul is prófétai ihlet alá. Nem kizárt, hogy Dávid idejében egy időre itt helyezték el a szövetség ládáját. Isten különös módon megérintett ezen a helyen bennünket: az imádság közben kiáradt a Szentlélek. Többen nem tudtak állva maradni az Úr erős jelenléte miatt.

Volt, aki ott élte át először a nyelvi ima ajándékát, mások fizikai és lelki betegségekből

gyógyultak meg. Hiszem, hogy Isten azon a napon, azt a helyet új módon kente fel az imádság szolgálatának folytatására.

Végül *személyes* kincseimből kettőt szeretnék veletek megosztani. Az egyik istentiszteleten Jézus szólt hozzám: „Ismerd meg nevem, ez Jézus!”

Megértettem, személyének csodálatos szabadító voltában még el kell mélyülnöm, ez nagy házi feladat számomra.

A másik egy esemény. Természetem szerint nem tudok sírni. Egyik istentiszteleten Isten váratlanul meglátogatott. Mélyen, belsőmből sírás fakadt fel, s úgy tudtam imádkozni nemzetünkért, mint még soha. Megjelent előttem az a sok nyomorúság és bűn, amely alatt görnyedünk, mindez nagyon fáj. Terheinket átadtam az Úrnak, és jó lenne ezt a könyörgést folytatni.

Összefoglalás

1. Isten ma is Isten. Közli szeretetét, ajándékait személyválogatás nélkül. Készíti menyasszonyát a nagy menyegzőre, ahol majd minden népből, nyelvből és törzsből lesznek olyanok, akik megmosták ruháikat a bárány vérében.
2. Ahol nő a nyomorúság, ott még jobban kiárad a kegyelem. Ahol már nincs emberi lehetőség, ott Isten természetfeletti módon mutatja meg hatalmát, mert nem akarja, hogy bárki elveszen, hanem hogy mindenki megtérjen és örök élete legyen.
3. Legnagyobb feladatunk megismerni Jézust. Jelenlétéből kiindulva töltjük be személyes küldetésünket, misszióinkat!
4. Újuljunk meg a személyes és a közösségi közbenjárásban! Gyakoroljuk magunkat a bűnbánatban, keressük az egységet szeretetben és igazságban! Merjünk egyre tágabb körben gondolkodni és imádkozni: Hordozzuk szenvedő testvéreinket és a misszió ügyét határainkon kívül is!
5. Úgy tűnik, a Jézus által megjövendölt dolgok egyre rohamosabb ütemben teljeseznek be. Jézus jön vissza. Ez a tudat segítsen korrigálni motivációinkat és céljainkat.

Köszönet

Eredetileg nem akartam az idén a költségek miatt Jeruzsálembé menni. Többeknek felajánlottam a lehetőséget. Végül az átadott meghívó levél mégis visszakerült hozzám. Különböző felekezetű testvérek, lelkipásztorok, valamint a rákosszentmihályi imanap résztvevőinek segítségével juthattam ki a konferenciára. Hálásan köszönöm a támogatást, kedves feleségem és gyülekezetem itthoni helytállását, s az értem folytatott közbenjárást, amelynek erejét hatalmas módon naponta megtapasztaltam. Dicsőség Istennek!
2000-ben egy népesebb csoportot várnak Jeruzsálembé. Imádkozz, lehet, hogy Te is köztük leszel!

Ahol a szükség, ott a segítség • Koncz Sándorné

December közepére jótékony hótakaró fődte be Kárpátalja árvíz-járta területeit: a falvakat, városokat. . .

Az emberek gondjait, a nyomorúságot, nincstelenséget, a friss, eleven bánatot nem lehet ilyen könnyen elsimítani. Csak a többi ember tud segíteni, a könyörület ad némi írt a sebekre. Erre különösen érzékenynek kell lennünk nekünk, hívó embereknek, hiszen megtapasztaltuk, hogy Isten irántunk könyörületességre indult, s egyszülött Fiát adta értünk.

Közösségünk vezetőinek kezdeményezésére gyűjtés indult, melynek eredményeként közel kétfélmillió forint gyűlt össze. Ennek célba juttatásáról a következő számunkban beszámolunk. Az Agapé gyülekezet még a közösségi kezdeményezés előtt megkezdte a gyűjtést. Úgy döntöttünk, hogy közvetlenül juttatjuk el az adományainkat. Budapesten töltött néhány hetet

egy Huszt megyei kisvárosból, Viskről való gyerekcsoport, velük kerültünk kapcsolatba. A 16 gyerek ruházattal, iskolatáskával, tanszerekkel, élelemmel való ellátását tűztük ki célul. Amikor a pénzadomány összegyűlt, Kázmér Istvánné testvérnőnk ment el vásárolni. Már a vásárlás is nagy élmény volt, mert amikor a boltokban megtudták, milyen célra kellene a csizmák, sapkák, kesztyűk, melegítők és egyéb holmik, megnyílt az emberek szíve és pénztárcája, akciósan, olcsóbban adták az árut, ajándékot tettek mellé, magánadakozó is akadt.

A 6 év körüli gyerekeket és tanárnőjüket visszafelé gyülekezetünkől Nagy László és Kázmér István testvérek kísérték. A Kárpátok szélén, a hófödte tájon fekvő Visk szomorú képet mutatott. Az ár november 4-én éjjel egy órakor szakította át a Tisza gátját, nem ott, ahol várható volt, hanem a város másik felén. Négy óra alatt tetőzött a folyó, rövid időn belül elöntötte a házakat. 1–1,5 m magasságban állt a víz az épületekben, vitte az állatokat, a fáskamrákat, volt, ahol a hűtő is lebegett benne.

A kőházak maradtak állva, a vályogházak összedőltek; odalett minden, ruha, élelem, tüzelő, állatok nélkül maradtak az emberek.

Mindezekről már olvashattunk, láthattunk képeket is, de ott lenni, látni a pusztítás nyomait, hallgatni az embereket, megrázó, elmondhatatlan élmény – mondja Nagy László testvérünk. Hamar jött a hideg, de szerencsére a segítség is, különösen Magyarországról. A fele-fele magyar illetve ukrán lakosú kisvárosban nagy tisztelettel beszélnek hazánkról, úgy mondják, soha ennyire nem fogtunk össze értük.

Megható és igen természetes emberi gesztus volt, ahogy viszonzni akarták a maguk módján a segítséget. El kellett fogadni az ennivalót, pedig talán az utolsó kakast vágta le ebédre.

Sajnos, ez a segítség is csak csepp volt a tengerben, hiszen a gyerekek, akik most visszamentek romos, fűtetlen iskolát találtak. Nincs pénz a javításra, nincs tüzelő. Pedig szeretnének iskolába menni, a tanárok is úgy vélik, hogy kabátban is jobb, ha ott vannak, ők maguk is ezt a sorsot élik át. Ki-ki egy éve, nyolc hónapja nem kapott fizetést, a létezés határán tengődnek.

Megható viszont az összetartozás, egymás segítése. Senki sincs az utcán, befogadják egymást a családok. Volt, ahol egy romos házba be se tudott menni a látogató, mert ott lakik egy másik család is.

Visken egy 21 éves fiatalembert ölt meg az áradás, de számos más emberi tragédia történt: az egyik fiatal pár például nem tudott átjutni a szomszédban lakó szülőkhöz, hogy segítsen, olyan gyorsan jött, s hirtelen magas lett a víz.

Sok körülöttünk az emberi nyomorúság, s nem tudjuk mindet orvosolni. Hálát adunk Istenünknek, hogy gyülekezetünk adományaival némi segítséget nyújthatott a viski gyerekeken keresztül a megpróbáltatást átélő családoknak.

BIZONYSÁGUL

Hétköznapi csoda • Székely Sándorné

A nevem Székely Sándorné (Tamás Irén) 29 éves, keresztény nő vagyok, férjem a nádudvari pünkösdi közösség helyi megbízottja. Két gyermekünk van, egy hétéves fiú és egy ötéves lány. Erdélyből származom, férjem nádudvari származású, 1990-ben kötöttünk házasságot. Magyarországon lakik két nővérem családjával, az egyik Debrecenben, a másik Hajdúsámsomban. Évente háromszor, négyszer szoktunk hazalátogatni szüleinkhez. Két bátyánk családjával még Erdélyben él. Szüleink idősek, hat gyermeket neveltek fel és 29 unokájuk van. A bátyám Amerikában lakik családjával. Hálát adunk az Úrnak, mert mindannyian, a nagy család az Urat szolgálja. Nagyszüleink voltak arrafelé az első pünkösdi

keresztények. Sok üldöztetésben volt részük, szenvedtek a hitükért, de kitartottak, és most sok pünkösdi keresztény van arrafelé (Marosvásárhelytől kb. 50 km-re található ez a kis falu). Édesanyám 17 éves volt a háború idején, és akkor tett fogadalmat, hogyha életben marad, az Urat fogja szolgálni élete minden napján. Most 72 éves, és boldog vagyok, amikor találkozom vele, mert mindig tud az Úrról beszélni, öröm és kedvesség sugárzik arcáról, pedig tudom a sok gondját. Az Úrba vetette a bizodalját és várja Megváltóját. 1998 májusában hazamentünk, menyegzőre is hivatalosak voltunk. Utána hétfőn reggel készülődtünk vissza Magyarországra. Imádkoztunk, elbúcsúztunk a szüleimtől, és elindultunk. Körülbelül 40 km-t tettünk meg, amikor a kocsink leállt, nem messze egy autószerelőtől. Ott megnézték, hozzákezdtek a szereléshez, sikertelenül. A szerelő azt mondta, hogy 10 km-re van Marosvásárhelyen egy autószerelő, oda bevontat bennünket. El is indultunk, és mikor odaértünk a magas kerítésű épülethez, segítők elment, miután kifizettük, mondva, hogy ismeri ezeket a szerelőket, de most nincsenek jóban egymással. A férjem bement a nagy szervizbe, de ott azt mondták, hogy későre jár, délután 5 óra van, majd másnap nézik meg az autónkat, menjünk addig szállodába. Elkeseredtünk, hisz másnap a férjemnek dolgoznia kellett. Úgy gondoltam, hogy telefonálok, hisz vannak keresztény ismerőseim, de nem volt nálam telefonszám, elmentem egy telefonfülkébe, arra gondolva, hogy találok telefonkönyvet, és sikerrel járok. Sajnos könyvet nem találtam, és a telefon is kártyával működött, ami nekem nem volt. Elmentem egy másik telefonfülkébe, de ott is sikertelenül jártam. A buszváróban levő embereket megkérdeztem, és mondták, hogy csak a postán tudnék telefonálni vagy kártyát venni, de már az is bezárt. Így hát visszafordultam és elkezdtem imádkozni. Van egy kedves ének: „A fővonal szabad, hívd fel bármikor, a menny mindig kapcsol, ha imádkozol...” Kértem az Urat, hisz beláttam, hogy nincs kihez fordulnom, küldjön segítséget, hisz nála nincsen lehetetlen, ott sírtam az utcán kétségbeesetten. Van egy drága ige: „Hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.”

Visszaérkeztem a családomhoz, a férjem ott szerelgette az autót, a gyerekek bent voltak a kocsiban. Én is beültem és mondtam nekik, hogy imádkozzanak, mert bajban vagyunk. Ekkor jött az úton egy szép autó, és nem messzire tőlünk megállt. Egy taxi volt, majd kiszállt egy 50 év körüli ember, odajött hozzánk, magyarul beszélt (férjem nem tud románul) és megkérdezte, mi a probléma. Beszélgettek, majd a férjemmel elmentek egy szerelőhöz, hátha elvállalja a javítást. Újból sírtam és imádkoztam. Fél óra múlva visszajöttek, egymáshoz kötötték az autót, és elindultunk befelé a mellékutcákra. Odaértünk, egy fiatal szerelő fogadott, a szülei behívtak bennünket a házukba, hogy a gyerekeim megmelegedjenek. Fél óra múlva a szerelő beindította az autónkat. Dicsőség az Úrnak! Férjem fizetett, amit nem is akart a szerelő elfogadni csak kényszerrel. Így elindultunk, előttünk ment a taxi, hisz ő is mindvégig ott maradt velünk, majd a főúthoz érve megállt és mondta, hogy ő balra, mi pedig jobbra folytassuk utunkat. Azt mondta, hogy Marosvásárhelyen az összes taxi az övé, luxus kocsijával a gazdagokat szokta szállítani a nagyobb városokba, a fővárosba, a repülőtérre. Nem tudja miért, de éppen erre jött, megállt és meglátott bennünket, és örül, hogy tudott rajtunk segíteni. Elköszöntünk, férjem fizetni akart, de semmiképpen sem akarta elfogadni a pénzt. Elindultunk hazafelé, szinte repültünk a sok kilométert hátunk mögött hagyva, 11 órakor hazaértünk, és a férjem másnap tudott dolgozni menni. Ez idő alatt csak sírni tudtam, örömkönnyeim voltak, a gyerekek kérdezték, hogy miért sírok, mondtam, hogy a bácsi nem tudta, hogy miért kellett odajönnie a város szélére, de én tudom, hogy a jó Isten válaszolt kérésre és odaküldte. Ezért áldom és magasztalom a mindenható Istent, aki megsegített már annyiszor életemben, velem volt a próbákban, nehézségekben, mert az Ő szeme a gyermekeim van. Ezt a bizonyosságot szerettem volna megosztani minden Élő Víz olvasóval. Isten áldjon meg mindnyájukat.

Szeretettel: Székely Sándorné

Krisnás voltam • Gál András

Gál Andrásnak hívnak. 1983. július 27-én születtem Mosonmagyaróváron. Négy testvérem van. 1998. november 8-án 6 óra 30 perckor tértem meg, nagyon bűnös életet éltem. Írok nektek róla.

A Krisna mozgalom fő ismertető jelei

Krisnás voltam. A mozgalom indiai vallás. Ez a szekta a fiatalokat érinti leginkább. A tagjai kint az utcán sérült embereket toboroznak, és adományokért koldulnak. Nem riadnak meg semmitől, képesek erőszakot is alkalmazni. A bálványoktól kezdve teheneket és bokrokat is kell imádni. A hindu szent iratok szigorú szabályokat írnak elő. Templomban, szerzetesként kell élni, a nemi megtartóztatást be kell tartani. A guruk – vagy lelki tanítómesterek – vannak a család középpontjában. Ő mondja meg, mit kell tennünk a gyermekekkel. A szülőktől a gyermeket ötéves korában elszakítják, és így a gyermek kénytelen úgy élni, ahogy a guru előírja. Saját magunkat kell megváltani, hogy örök életünk legyen. A guruk felhőkarcolókban élnek, gazdag Rolls-Royce-okban cipelik őket, és a templomok ajtaja előtt gyermekek halnak éhen. Filozófiája nagy szavakat használ, ami mögött nincs semmi. Szent könyvük a Bhagavad-Gita, ami nagyon vonzó külsőleg, belsőleg. A filozófia borzasztó, de aki benne van, annak ez egy mesés, misztikus világ. Tíz ember közül, akivel krisnás beszél, legalább hat krisnás lesz. Testvéreim, én is ebbe a szektába keveredtem két évvel ezelőtt.

A szomszédomban él egy krisnás. Régóta ismertem, de nem tudtam, milyen vallású. Ekkoriban nagyon szomorú voltam, mert a szüleim állandóan veszekedtek. A problémáimat senkivel nem tudtam megbeszélni. De egyszer ez a krisna-tag felhívott a szobájába és képeket mutogatott nekem, persze én mindjárt be is dőltem neki. Vonzónak találtam, és az életem értelmét láttam benne. Elkezdtem én is az önmegváltást. Ez a krisna-tag mindjárt elárasztott mindenféle könyvekkel, fejest ugrottam egy olyan dologba, amiről fogalmam sem volt, mi az. Ez a tévhittanító állandó viszályokat okozott a családban. El akart a szüleimtől ragadni a Krisna-mozgalom. És a tévtanítónak adtam mindig igazat. Elérkezett nemsokára az életem boldog és gyászos pillanata. Elmehettem karácsonykor a budapesti Hare Krisna templomba. Szüleim nem is tudták, hogy ezzel aláírták a halálos ítéletemet. Elindultunk a vonattal, én és a krisnás Rajkáról. Ahogy ment a vonat, és távolodott a falunktól, úgy halt ki bennem a szüleim iránti szeretet.

Mikor beérkeztünk a Krisna templomba, gyönyörű ragyogás vett körül. Akkor úgy éreztem, most fog elérkezni életem fénypontja és benyitottam a templomszobába, ahol két kőből faragott bálvány állt velem szemben. A bálványok egy márvány oltáron voltak, az oltár tele volt guruk képével. Szemben az oltárral állt egy ember nagyságú bálvány, akiről azt állították, hogy él. Majd kimentem a templomszobából és lementem egy falépcsőn. Velem szemben volt az étkezde. Bementem, előttem sorban vödörök, amikben ennivaló volt. Bár bűdös, savanyú, romlott ételszag volt, de azért ettem belőle. Majd jött a lefekvés. Kaptunk hálózsákokat és lefeküdtünk a templomszobában a hideg márványpadlóra. Az életnagyságú gurunak a bálványa pizsamába volt öltöztetve, hogy kényelmesen tudjon aludni éjjel. Szép lassan hajnal lett, és fél négykor ébresztőt fújtak. Rohantam fürödni és tisztálkodni. Felöltöztem krisna ruhába én is. Ezalatt az idő alatt átöltöztették a guru bálványát, mert hogy nézne ki pizsamában egész nap. Négy órakor elkezdődött a bálványok imádása, és énekelni kezdtünk. Két krisnás a bálványokat púderezte, és legyezgette ez idő alatt. A legjobb az volt, mikor egy tükröt tettek a bálványok elé, hogy megnézhesék magukat a tükörben. Mikor a bálványok imádása véget ért (ekkor kezdődött az önmegváltás), krisnások neveit mormoltuk egy fafüzéren, ennek neve japazás. Nekem nagyon fáj a fejem, amikor az önmegváltást csináltam, de ha nem csináltam volna, nem mehettem volna be isten országába. Majd mikor ennek vége volt, akkor újra a bálványokat dicsőítettük. Mikor ennek a bálványimádásnak vége volt, jött

egy guru prédikálni. Levette a papucsát és a hívők a fejükhöz dörzsölték. Azt hiszik, hogy így örök életet nyernek (egy papucstól). Amíg a guru prédikált, addig a hívők a bálványoknak főzött ételt ajánlottak fel, etették őket. Ekkor újra elkezdtek őket legyezni. Mikor ennek vége volt, jött a reggeli. Amit a bálványok meghagytak, azt ehették meg a hívők. Csak olyan vizet ihattunk, amiben a bálványokat fürdették. Mikor mindennek vége lett, nekiálltam dolgozni a templomban. Ez így ment hat napon keresztül. Mikor hazaértem, a szüleimre úgy tekintettem, mint szükséges rosszra. Minden félévben mentem a templomba, és a családi ünnepekről mindig hiányoztam. A guruk a szüleim és közém álltak, mert a gurukat tekintettem szüleimnek. A szobámban egy szentélyt és egy oltárt csináltam, úgy nézett ki, mint a krisna templom. Minden este lefektettem a képeket aludni, legyeztem őket, imádkoztam hozzájuk, énekeltem nekik, etettem őket. Ekkor elkezdődött a szüleim és közöttem a viszály. Állandóan megverték, szidalmaztak, mindezt egy vallásért.

Ekkor az anyukámat megkereste Jézus. A húgom beteg volt, de Isten meggyógyította az örömhírrrel. Persze, ekkor már teljesen elborult az elmém, és azt hittem, hogy az anyukám gonosz. Édesanyámék megkeresztelkedtek, és én még jobban haragudtam rájuk. Édesanyám és édesapám rájött arra is, hogy amit én csinálok, az helytelen, és a pokolba vezet. Ekkor az Úrra bíztak, imádkoztak és böjtöltek értem. Édesanyám nagyon nyugtalan volt, hogy mi lesz velem, és úgy határozott, hogy három napot ad nekem, hogy ezalatt a három nap alatt távolítsam el a képeket, az oltárt és mindent, ami krisnás holmim volt. Persze, én teljesen kétségbe estem, és átmentem a szomszédba a krisnáshoz, és tanácsot kértem. Azt a tanácsot adta a krisnás, akit én többre tartottam, mint az életemet: légy akkor öngyilkos! Hazamentem, és készültem a halálra. Édesanyámnak mondtam, vegyen fekete ruhát, mert gyászolni fog. Az anyukám megijedt, és nem kellett levennem az oltárt. Úgy éreztem, hogy én győztem, mert nem kellett levennem az oltárt. Jaj, de jó, tovább imádkozhatok a bálványhoz. De anyukámnak volt egy kérése. Fiam, minden hétvégén gyere velünk a gyülekezetbe! Ha ennyi a kérésed, akkor megyek. Rá egy hétre a Reménység gyülekezetben volt hálaadás-ünnep. Gondoltam, jól kicikizem őket. Mikor beérkeztem az ünnepre, nagy szeretettel fogadtak, de én lenéztem őket. Mikor imádkoztak, nagyon fáj a fejem. A végén édesanyám szólt, hogy egy testvér szeretne velem beszélni. Hát jó, ki tudom forgatni a szavaiból. Tévedtem, ő fogott meg engem. De úgy éreztem, hatni nem tud rám. Mikor befejeztük a beszélgetést, hazamentünk. Otthon megtudtam, akivel én beszéltem, az nem volt más, mint Bálint Gyula lelkipásztor. Édesanyám odajött hozzám, és azt mondta, nagyon szeret engem, és nem akar elveszíteni. Én csak nevettem. Azt mondta nekem: Fiam, ha szeretsz, akkor hagyd el a krisna tudatot. Anyu, hagyj a hülyeségeddel! – ezt mondtam neki. A gyülekezetben kaptam egy hatalmas ananászt, és át akartam vinni Zsolthoz, a gyülekezet egyik tagjához, hogy megmutassam neki. Gondoltam, jót nevetek majd rajta, és kigúnyolom.

A megtérés

Felültem a biciklire, és elindultam Zsolthoz. Kezdtém távolodni a házunktól, és hirtelen lelkiismeret-furdalásom lett, hogy megbántottam édesanyámat, hatalmas nyomást éreztem két oldalról. Majdnem beleroppantam. Ez szinte elmondhatatlan. Szavak jártak a fejemben, amit a gyülekezetben és amit a krisnástól hallottam. Hatalmas erők harcoltak bennem, a világ forgott velem, és egyre hangosabb kiabálást, ordítózást hallottam a fejemben. Olyan volt, mint egy természeti katasztrófa, földrengés, vulkánkitörés. A fejemben hatalmas pajszer éreztem, ami egyre erősebben feszítette. Úgy éreztem, még a halál is jobb lesz. A szememből folyt a könny. Mi lesz velem, mi történik velem? Segítség, segítség, segítség! Még tovább feszített, nem bírtam, és belülről megszólalt egy hang. Az egész testem beleremegett. Ez a belső hang azt mondta, amit Gyula testvér mondott. Jézust hívd segítségül! Akaratom ellenére belekiáltottam a sötét és néma éjszakába: Jézus, kérlek, segíts! Abban a pillanatban elkezdett csitulni a hangzavar, a nyomás és a lelkiismeret furdalás. Ez olyan, mint a háborgó tenger.

Hirtelen szétmennek a felhők, kisüt a nap, a tenger ráncai kisimulnak, és fénylő szivárvány lesz a felhők helyében. Ezután teljes megnyugvást éreztem a testemben, és rögtön tudtam, ha nem Jézusért kiáltok, meghaltam volna. Ebben a pillanatban rájöttem, hogy Jézus az Isten. Ezért eldöntöttem, megtérek. Elérkeztem Zsoltihoz. Mikor bementem hozzá, még könnyes volt a szemem. Nagyon nehezen, de elmondtam a testvéremnek, megtértem, és szeretnék bűnvallást tenni. Zsolti felállt és átölelt, nagyon boldog volt. Még akkor, aznap megtettem a bűnvallást. István és Gyula testvér még könnyeztek is, mert nagyon boldogok voltak. De erről a szüleim semmit sem tudtak. Gyula mondta, hogy menjünk el a szüleidhez. Ekkor jött el életem legszebb perce. De nem tudtam szóhoz jutni. Ekkor István mondta: a fiatok akar valamit mondani. A lélegzetem elállt és kimondtam: Megtértem! Hirtelen nagy sírás tört ki a családban. Aki ott volt, nem bírta ki könny nélkül. Édesapám összecusklott és az ölemben sírt, és csókolgatott, még István és Gyula is könnyezett. Az Úr ilyen hatalmas – mindenki sírt. A sírás, könnyezés egész este tartott. A húgom annyira sírt, még a láza is felszökött. Gyula és az István segítette lepakolni az oltárt. Kaptam tőlük Bibliát is, másnap a krisnásnak visszaadtam mindent, leszámoltam a múltammal.

Az új életem

Kaptam a szomorú krisnás múltam helyett egy új családot: a szüleimet, akik engem nagyon szeretnek és a gyülekezetet. Azóta sokkal boldogabb vagyok. Nemcsak belsőleg, hanem külsőleg is. A fejfájásaim, a szédüléseim is elmúltak. Vágyom rá, hogy a megtérésem történetét más is elolvashassa.

Jézus engem is megtalált! • Gábiel János

38 éves vagyok, 1990-ben ismertem meg az Úr Jézust. Amíg velem nem találkoztam, az életem nagyon sokszor zátonyra futott. Úgy gondoltam, tudok én magamon segíteni. Azt hittem, ha elválok a feleségemtől és három gyermekemtől, elhagyom otthonomat, könnyebb lesz. Nagyot tévedtem! Hogy leplezzem kudarcaimat, vereségeimet, különböző dolgokkal próbálkoztam. Mindig beleestem saját csapdáimba. Váloperekkel, hazugságokkal, lopásokkal, csalásokkal teli napjaimtól való menekülésem során belekerültem különböző misztikus dolgokba is (szellemidézés, spiritizmus). Elkezdtem foglalkozni agykontrollal. Próbáltam magam a felszínen tartani, de egyre mélyebbre süllyedtem a mocsárban, a bűn tengerében. Egyre jobban hatalmába kerítette a gyűlölet, ez pedig félelmet szült bennem. Úgy éreztem, nincs tovább, nincs kiút, legfeljebb az öngyilkosság. Sötétségben, lelki nyomorban, céltalanul bolyongtam. Ebben az emberekben csalódott, megtört állapotomban találkoztam valakivel, akiről különös öröm, békesség sugárzott felém, aki nagy buzgalommal hirdette számomra Jézus Krisztus megtérésre hívó szelíd szavát.

Igen megnyerő volt számomra, ahogy magabiztosan, nyílt őszinteséggel tett bizonyosságot Jézusról. – „Honnan ez az erő, hatalom, szeretet...?” Egyre jobban éreztem, nekem is erre van szükségem. Megértettem, egyedül Jézus Krisztus képes arra, hogy engem kihozzon ebből a nyomorúságos, reménytelen és bűneimtől terhes életből. Megértettem, hogy Ő meg akar szabadítani, meg akarja bocsátani a bűneimet, mert szeret engem, és értem is meghalt a keresztfán.

Nagyon hálás vagyok azért, hogy befogadhattam Isten egyszülött Fiát, Jézus Krisztust a szívembe, mert Ő azonnal (!) megváltoztatta az életemet. Szent Szelleme újjászülte engem, feleségemet, családomat, akik szintén megismerték Isten csodálatos szeretetét. Azóta együtt járunk a Sálem Gyülekezetbe. Megtapasztaltuk, hogy Jézussal a szívünkben csodálatos az élet. Azon munkálkodunk a gyülekezet tagjaival együtt, hogy városunkban és amerre csak járunk, minél több ember megismerhesse Őt, aki mindent újjá képes tenni bennünk, csak azért, mert szeret.

A sátorban jutottam hitre • Czigány Rudolfné

Czigány Rudolfné vagyok, 1956-ban születtem, rendezett családi körülmények között, egy gyermekként. Szüleim hívő emberként vallásos életre neveltek, első áldozó, bérházas voltam, minden vasárnap templomba jártam. Korán mentem férjhez, 20 éves koromban, de sajnos alkoholista férjem tűrhetetlen magatartása miatt hamarosan el kellett válnom, ebből a házasságomból két gyermekem született. Elég sok szenvedésen, bánaton és gyötrelmen mentem keresztül, de én mindig hittem az Urat és mindig Hozzá imádkoztam. Pár év múlva másodszor is férjhez mentem. Ebből a házasságból négy gyermekem született, amiért az Úrnak nagyon hálás vagyok. Három éve lakunk a nyolcadik kerületben, egy alkalommal sátoros evangélizáció volt a Mátyás téren. Mivel én a közelében lakom, hallottam az igehirdetést, a szép dicséretet, és bementem a sátoros alkalomra. Jézus szelleme nagyon megérintett, és úgy döntöttem, hogy befogadom Őt. Így ismertem meg Gürtler Tibor evangélistát, aki hirdette az igét. Ő elmondta, hogy az alkalom végén lehet a gyülekezetbe jelentkezni, imádkozott is értem. Megéreztem az Úr jelenlétét, amit a vallásos életemben nem éreztem ilyen közelről, és azóta rendszeresen járok a házi csoportba, és a gyülekezetben minden alkalmon részt veszek. Szívesen járok, bár elég sok betegségem van, de mióta az Urat befogadtam, egyre jobban érzem magam, folyamatos a gyógyulásom. Nagyon sokszor betegem megyek a gyülekezetbe, és megújulva, frissen, teli erővel térek haza. Kedves olvasóim! Én mindenkinek azt tudom mondani, hogy fogadják be az Urat minél előbb a szívükbe, ne késlekedjenek, mert lényegesen megváltozik az életük, más emberré lesznek. Az Úr az igazság, az út és élet, és aki benne hisz és hozzá imádkozik, sohasem csalódik. Szeretettel mindenkinek: *Czigány Rudolfné*

A tolókcóban is boldogan • Horváth Katalin

Horváth Katalinnak hívnak, szeretném bizonyosságomat leírni, életemet elmondani mindenkinek, és azt, hogy mit tett velem Jézus Krisztus. 1981-ben születtem, 1986-ban megműtöttek csípőficam miatt, a műtét után romlott az állapotom, ekkor öt éves voltam. Ezután még számos műtéten estem át, ami nem hozott változást betegségemben, sőt egyre nehezebbé vált az életem. Sajnos a betegség miatt tolókcóba kerültem, már több éve, hogy így vagyok. Édesanyám gondol, és ő tol el mindenhová. Segítséggel tudok tenni bármit, amit tennem kell. Valahol hittem Istenben mindig is, de nem annyira, hogy behívjam az életembe Jézus Krisztust. Nem voltam boldog. Üresség, magányérzet töltött el, keserűség volt bennem betegségem miatt, úgy éreztem, hogy nincsen igazán értelme az életemnek. Hiányzott a változás, még pedig egy gyökeres. Ez a változás ebben az évben Isten segítségével bekövetkezett. Találkoztam egy emberrel a Mátyás téren, ugyanis egy nagy sátor volt fölállítva ott. Odajött hozzánk Gürtler Tibor evangélista az utcán, és szeretettel meghívott bennünket a rendezvényre. Mi elfogadtuk, és az egyik estére el is mentünk. Megfogott szeretetük, zenéjük és a szolgálatuk. Soha nem voltam életemben templomban, gyülekezetben, semmilyen hasonló rendezvényen. Egyik este, mikor hirdették Jézus Krisztust, a megváltót, a szívemet melegség érintette meg, így a felhívásra válaszolva kimentünk édesanyámmal. Döntöttem Jézus mellett, befogadtam életembe Őt, és azóta új dolog kezdődött életemben. Most már igazán szabad vagyok, boldog, nincs bánat, keserűség bennem, mert Jézus megbocsátotta bűneimet! Beépültem az Új Élet gyülekezetébe, boldogan szolgálom Megváltómat, azóta vannak álmaim, amik Jézustól vannak, hogy meg fogok gyógyulni, szabadon járok, örömmel. Mert hiszem, hogy Jézus Krisztus bűnbocsátóm, szabadítóm és gyógyítóm. Kívánom mindenkinek számára, hogy tapasztalja meg Jézus szeretetét. Igen, csak Ő tud gyökeres változást hozni. Életünk Jézussal más, csak fogadd be Őt, és újjá lesz életed. Isten áldását kívánom minden

olvasó számára.

Német Tímea bizonyága

Német Tímeának hívnak, a Sálem gyülekezetbe járok. Több mint két éve fogadtam szívembe Jézust. Isten szeretetét és kegyelmét már megtérésem előtt megtapasztalhattam, sőt mondhatnám, Isten már születésemtől kezdve mellettem állt. Súlyos betegen születtem, az orvosok is lemondtak rólam. A nagymamám, vallásos asszony lévén, azt tanácsolta édesanyámnak, vigyenek el megkeresztelni, hogy ne pogányként haljak meg. Az evangélikus lelképásztor és a gyülekezet imádkozott értem. Isten meghallgatta imájukat és meggyógyított. Igen rossz családi körülmények között nőttem fel. Édesapám alkoholistává vált, s ráadásul epilepsziás rohamok gyötörték, amelyek agydaganatnak voltak a következményei. A rohamok nagy hatást gyakoroltak idegi állapotomra. Ezen kívül a gyakran fellépő családi veszekedések is hozzájárultak, hogy félelemben és depresszióban nőttem fel. 15 éves koromban édesapám meghalt. A halála és a felgyülemlő problémák következtében, melyeket nem tudtam orvosolni, értelmetlennek láttam, hogy tovább éljek. Gyógyszereket vettem be, főleg szívgyógyszereket. Tudtam, hogy az öngyilkosság bűn, ezért imádkoztam Istenhez, hogy bocsásson meg nekem. Rövid idő múlva rosszul lettem, a gyógyszereket kihánytam egészben, majd anyukám kihívta a mentőt, és bevitték a kórházba, ahol kimosták a gyomromat. Perceken múlt az életem, és Isten kegyelme, hogy semmilyen utóhatás nem lépett fel. Amikor másnap felébredtem, iszonyú lelkiismeret-furdalás gyötört. Nagyon szégyelltem magam a kórházban és mindenki rólam beszélt. Az ápolónők gúnyoltak és megvetettek. Az állapotom még rosszabb lett az eddiginél. Próbáltam elfelejteni a múltat, de hiába, a problémák csak nőttek. Elhatároztam, orvoshoz fordulok, aki nyugtatókat írt fel, de változás nem állt be az életemben. Már 17 éves elmúltam, amikor találkoztam keresztényekkel, láttam, hogy milyen boldogok, figyeltem is őket, de megtérni nem akartam. Isten rávezetett arra, hogy Ő az egyedüli megoldás, s amikor ezt elvégezte a szívemben, vágyódást éreztem a keresztény élet iránt. A barátnőmmel ekkor látogattunk el a Sálem gyülekezetbe, ahol kedvesen fogadtak. Megragadott a testvéri szeretet, és a megváltozott életük látványa. S akkor, ott Jézus mellett döntöttem. Két hónappal később volt az első sátoros ünnep Várpalotán, ahol Isten megszabadított a 18 éven át fogvatartó kényszerbetegségtől, amely depresszióval párosult. Isten a haláltól mentett meg, s azóta mindennap megtapasztalom hűséges szeretetét. Amikor megismertem Jézust, elvette a halálfélelmemet, mert Ő szabadságra hívott el. Megváltoztatta teljesen az életemet. A rosszat, amit eddigi életem során elkövettem, jóvátette a szeretetével.

„Megpillantottam egy sátrat” • özv. Kónicz Gyuláné Nemes Mária, Várpalota

1992-ig átlagosan éltem, észre sem vettem, ha velem előtte is történtek csodák, hiszen négy gyermekem született és jó tanulók voltak. Bernadett és Ildikó lányom szívbetegen született, és csodálatos módon életben maradtak. Ezeket mind elfogadtam természetes dologként. Anikó lányom féltüdejét orvosi hiba miatt eltávolították, de utána mégis csodálatos fejlődésnek indult. Aztán 1992 januárjában meghalt a bátyám, április 24-én tragikus autóbaleset áldozata lett a férjem. Ezek a csapások és az, hogy nemigen törődtem magammal – ha fájt valamim, bevettem egy algopyrint – betegséghez vezetett. Május 19-én reggel nem tudtam felkelni, mert lebénult lábam és kezem jobboldalt. Győrbe vitt a mentő, kiderült, hogy gerincbetegségem van. Hetekig küzdöttem azért, hogy ismét járni és fogni tudjak. Fiam segített megtanulni balkézrel fogni és írni. Amikor sikerült újból lábra állnom, örömkönnyek

úsztak szememben. Már ismét tudtam járni, de testi betegségek gyötörtek, és másfél év alatt mintegy hat műtétet volt. A vállalkozásból származó felhalmozódott adósság miatt eladtuk otthonunkat. Aztán jöttek a nehézségek. Annyira elkeseredtem, hogy írtam Ildikónak egy búcsúlevelet, és 200–250 db gyógyszert vettem be. Négy napig Veszprémben, a kórházban voltam eszméletlen állapotban. Az orvosok azt mondták a családnak, ha megmaradok, sem biztos, hogy testi károsodás nélkül megúszom. Aztán, mikor nyolc nap múlva beszélni is tudtam, azt mondta Lakatos doktor úr, nekem még van helyem itt a földön, és nem adhatom fel ilyen könnyen. Bizony, ezt akkor még nem így gondoltam. Úgy éreztem, a világ legelkeseredettebb embere vagyok, hiszen már se otthonom, se pénzem, és talán a világon mindenki elhagyott. Akkor így szóltam: Istenem, hát mondd meg nekem, mit követtem el, miért büntesz engem, ha tényleg úgy gondoltad, hogy van még helyem itt a földön, miért nem mutatod meg, merre induljak, merre menjek?

Ildikót felvették Várpalotára, a gimnázium rajztagozatára. Szerettünk volna Várpalotára jönni. Albérletet kerestünk. Egyik nap hívott a bátyám, hogy ne keressek albérletet, mert édesanyámat baleset érte, költözzünk oda és gondozzam. Így aztán elköltöztünk, és örültem, hogy valami megoldódott, de ez csak percnyi öröm volt. Ildikóm is nagyon magányosnak érezte magát, bennem is iszonyatos félelem lakott. Egyik délután a vár mögött megpillantottam egy nagy, fehér sátrat. Gondoltam, majd visszafelé bemegegyek, mi is van ott. Így is tettem, és igen nagy szeretettel fogadtak. Ekkor valami megszólalt bennem: „Ezt keresed”. De mivel nem szóltam otthon, mondtam, hogy ma nem maradok, de holnap eljövök, és hozom a lányomat. Odahaza elmondtam neki, hogy hová mentem be, és igen megörült. Másnap együtt mentünk nagy örömmel, és ottmaradtunk a közös beszélgetésen is. Ildikó ekkor kiment a hívásra, én viszont még magamban meg akartam bizonyosodni, hogy ténylegesen azt találtam-e meg, amit kerestem.

A következő nap én is megtértem, tudom azóta, van, aki mindig velem, mellettem és bátyaként felettem van. Ha bánatom vagy örömöm van, Ő meghallgat és vezet, mert *Jézus az ÚR*

Feltámadunk, mint a halott Lázár! • Szász Ramóna, Szigetszentmiklós

Őszintén szólva gyülekezetünk romokban állt, mint Jerikó. Egy-egy közösségi ügy megbeszélése során inkább keltettük a piacon patvarkodó halárusok látszatát, mint az erényes keresztények higgadt közösségét. De a Szentlélek még így is tudott munkálkodni, a felszín alatt hatalmas erő működött, a tiszta hit és Jézus követése iránti vágyunk egyre nőtt. Egy-két embert gazdagon megáldott az Úr, és mécsesükbe tiszta olajat öntött.

A Szent Szellem munkájának egyik eredményeképpen Dombi György vezetésével az ifjúság szinte új erőre kapott. Létrejött egy imacsoport, amelyben minden héten térdre borulunk az Úr előtt, és tusakodunk a sötétség erői ellen. Szívünk minden kérését-gondját az Úr elé vittük, és sosem maradt el a felelet. Már mindenkinek teljesítette a kérését, sőt újabbakra is válaszolt, csak az enyém késlekedett.

Mint azt múltkori bizonyágtételemben is leírtam, hitetlen családból származom, és számomra, frissen megtért kereszténynek az otthoni, világi légkör olyan volt, mint csecsemőnek a székelykáposzta: alig vette be a gyomrom. Az egyetlen kiút az volt, hogy ők is megtérjenek. Ezért imádkoztunk minden egyes alkalomkor. Majdnem egy év kellett, míg végre most decemberben mindketten megtértek és bemegegyeztek, és szívükbe befogadták a hatalmas Megváltót.

Az Úr az év utolsó hónapjára tartogatta a legnagyobb áldást – de hát az ember is legutoljára hagyja a legfinomabb falatokat, nem?

Kívánom, hogy az új év számotokra is hasonlóan nagy áldásokat hozzon!

NOVELLA

Végleg elkésve? • Németh Asztrid és Volek Zsuzsanna

A kollégium 196-os aijtaja vadul csapódott, Mózes robbant be rajta. Mikor végre kikászálódott a csomagjai alól, megszólalt.

– Megjöttem!!!

– Jó kajákat csomagolt neked anyukád? – üvöltötte egy emberként a másik három szobatárs.

– Mert nektek csak ezen tud járni az eszetek!

Ekkor Robi csörtetett át a szomszéd szobából egy üveg borral a kezében.

– Hello, srácok! Nézzétek, mit csórtam a fateromtól! Meg kell ünnepelnünk azt, hogy újabb remek hét áll előttünk, s megint egy csomót bulizhatunk! Másnap valahogy kibírták a délelőtti előadásokat, de ekkor már az egész egyetem lázban égett az esti kosármeccsre készülődve, ugyanis a közgázosok a jogi egyetemisták ellen játszanak. A meccs kezdetekor a szurkolótábor nagy ricsajjal, felszerelkezve várta a meccs kezdetét: a közgázos lányok hatalmas zászlót lengettek „Hajrá közgáz” felirattal, a fiúk kifestett arccal dudáltak, kiabáltak. Be is rekedtek a végére, így jól esett a torkukat leöblíteni egy-két korsó hideg csapolt sörrel a közeli kiskocsmában, ahol az összes közgázos a csapattal együtt a győzelmet ünnepelte.

– Láttátok a hatos figurát, amikor én, mint irányító áttörtem az ellenfél zónaterületén, oldalról jött a center és bezsákolta?!

– Na, és amikor a kifli figuránál a két oldalsó felvitte a labdát, átadta az irányítónak, és az dobott egy három pontost!

– Na, de ki lett a kosárkirály? – veregette hátba Ákos Mózeset – negyvenöt pontot bedobni, ez aztán a...

– ...Emelem poharam a kosárkirály egészségére! – vágott közbe az egyik srác. Másnap Artúr professzor a változatosság kedvéért már megint a szürke öltönyét vette fel. Megállt a katedra közepén, összevonta szemöldökét, és tizenhat dioptriás szemüvege mögül sandán szemlélte végig a kétszázötvenes előadó telt padjait. A mai előadásról sem hiányzott senki, ugyanis tapasztalták már a prof. azon elméletének valóságát, miszerint „aki az előadásra nem jár, a vizsgákon sem megy át.” Ekkor az öreg határozott, éles hangon megszólalt, s máris elmerült a közgazdaságtan tudományában: „Az indirekt adókat, melyek legtöbbször regresszívek, általában a kiadásokra és a termelés hozzáadott értékére vetik ki. Európában a legelterjedtebb indirekt adó az általános forgalmi adó, azaz az ÁFA, amit a kereskedelmi közvetítőktől szednek be, akik áthárítják az adót a fogyasztóra. Egyéb indirekt adók a szeszre és a sörre kivetett jövedéki adók és az importjavak értékvéjmjai”

A dallamcsengő még játszotta a Happy Birthday-t, amikor Mózes anyja aijtót nyitott, és az üdvözlés után rögtön fia vizsgaeredményeiről érdeklődött:

– Isten hozott, drága fiam! Örülök, hogy végre hat hét után hazataláltál! Hogy sikerültek a vizsgáid? – Hát... átlag 3,52. Tudod, 3,51 fölött már megvan az ösztöndíj!

– Na, de fiam, tavalyelőtt még négyes felett voltál! Mi történt veled, pedig annyit imádkozom érted? Na, gyere be, ne ácsorogj az aijtóban! Az előbb hívott telefonon Emese, ma délután várnak dicsőítéspróbára.

Vasárnap az imaház padjai lassan megteltek, elkezdődött az istentisztelet. Mózes számára még soha nem tűnt ilyen hosszúnak. Érezte, hogy az elmúlt időben egyre távolabb került Istentől, bár ebből kívülről semmi nem látszott, főleg a dicsőítés alatt fújta lelkesen az oboáját, mert zenélni mindig szeretett. Hívó családja előtt is igaz kereszténynek akart látszani, nem akart otthon szomorúságot okozni. Az igehirdetés elég unalmasnak tűnt számára. Az elején gondolatai az egyetemi haverok körül kalandoztak. Eszébe jutott legjobb barátja, Ákos is, akivel megbeszélte, hogy eljön hozzájuk augusztus elején, s tervezgette, mit fognak majd

csinálni. Ekkor az igehirdető kicsit erősebben hangsúlyozott, s ez kizökkentette gondolatmenetéből. De ha már ott ült, gondolta, angolul jegyzetel, ezzel is készül a nyelvvizsgájára. Az alkalom végén az ifjúsági pásztor a fiatalokat is megbeszélésre hívta össze, s elmondta:

– Megérkeztek a meghívók az ifi napokra. Eszükbe jutottak a tavalyi élmények, s az egész csapat hangos nevetésben tört ki. Már is nekiálltak az utazás és a szállás megtervezésének. Mózesnek eszébe jutott, hogy Ákossal éppen ezt az időpontot beszélte meg, így nem akart elmenni velük. Ekkor a basszusgitáros rámutatott: – Te leszel a harmadik!!! OK, a mi sátrunk tele van!

– De... de... Én nem megyek! – Hogy-hogy?? – kérdezték kórusban a többiek. – Sajnos, már programom van. Hosszas rábeszélés után megtárgyalták, hogy Ákos biztos később is el tud jönni, így Mózes is elmehet az ifi napokra. Azért egyezett bele, mert tavaly már egész jól érezte ott magát.

A vasútállomás és a buszpályaudvar ontotta magából az embereket, a tábor bejáratánál hosszú kocsisor torlódott, nem beszélve a regisztráció előtti végeláthatatlan sorról. A táborverés estére befejeződött, és Mózes is, akárcsak a többiek megtalálta régi barátait, s már játszották is a kosármecset a több gyülekezetből verbuválódott csapatok. Élvezte, hogy mindenki rajong érte, hiszen a pályán tényleg ő az ász.

A másnapi sportvetélkedők vidám zaja után az esti alkalmon elcsendesedett a tábor, s a dicsőítő csoport imádata a madarak csiripelésével együtt szállt fel Isten trónja elé. A dicsőítésben felcsendült az az ének, amely megtérése után a kedvence lett, s eszébe jutottak azok az idők, amikor még szívvel lélekkel az Urat szolgálta. Az igehirdetés minden szava hozzá szólt, visszhangzott benne. Hosszú idő óta most gondolkozott el először azon, melyik úton is jár ő. Rájött, hogy a kísértő mennyire becsapta, az egykor már megtért, újjászületett embert, Isten gyermekét. A Szentlélek rámutatott arra, milyen kicsapongó, tévelygő az élete, s különböző élvezetek rabja. Mindez most súlyosan nehezedett rá, de tudta, van megoldás: Az Úr Jézus vére az ő szívét is tisztára mossa. Leborult Megváltója előtt, s kérte bocsássa meg bűneit, és újítsa meg életét. Ezután felszabadult öröm töltötte el Isten csodálatos jelenlétében, most már ő is boldog reménységgel várta Krisztus dicsőségének megjelenését, amikor szemtől szembe megláthatja Őt. Az esti istentisztelet olyan gyorsan véget ért, mint az ifjúsági napok, s hamarosan a fiatalok már zötykölődtek hazafelé.

Másnap megérkezett Ákos Mózeshez, hogy pár napot együtt töltsön a két jó barát. A sok kirándulás és program mellett az imaházba is elmentek, amely most már Mózes számára a legfontosabb lett. Hazafelé Mózes alig győzött válaszolni Ákos kérdéseire:

– Te, én ott álltam, az a sok ember mindkét kezét az ég felé emelte, a szemük csukva volt, és olyan szenvedő képet vágta... Mire jó ez?

– Tudod, ilyenkor felemeljük kezünket, ezzel együtt kitárjuk szívünket Isten előtt, és imádjuk, magasztaljuk Őt. – Azért azt meg kell hagyni, jól oboáztál, igazán jól fújod a recsegődet! De az a férfi meg vagy háromnegyed órán keresztül beszélt. Hát én azt hittem, hogy halálra unom az életem! Ti hogy bírjátok ki ezt?

– Ez az istentisztelet legfontosabb része, amikor a mi hatalmas Istenünk szól hozzánk az igén keresztül. De most siessünk, mert nem végzünk az ebéddel a vonat indulásáig!

A nyár gyorsan tovatűnt, s az egyetem és a kollégium ismét megtelt étellel. Mózes pedig egészen más emberként tért vissza, és ezt a változást szobatársai is észrevették. Bár barátai maradtak, de többé nem vett részt olyan dolgokban, amelyek nem kedvesek Isten előtt. Az edzések is újra elkezdődtek, és az egyik kemény kosarazás után Ákos és Mózes kissé fáradtan sétálgatott a város egyik parkjában.

– Hallottad, mit mondott az edző? Nagyon büszke ránk, ilyen ajánlatot csak mi ketten kaptunk! Egy év kemény edzés a nagyok között, az lenne ám a szenzáció! Képzeld az USA-ban az NBA-ban játszhatnál! Hawk, Roodney, Jordan között!

– Tényleg fantasztikus! Képzeld, mennyit lehet tőlük tanulni! Na, meg aztán milyen magasak, pedig mi sem vagyunk kicsik a magunk 195 centijével, de ők: 210, 215! Ezek aztán a felhő bácsik! – Ráadásul minden, a repülőjegy, a kintlakás is ingyen lenne. De ekkor Mózes agyán átvillant, hogy a kiutazási lehetőség csak akkor él, ha hazatérve, vagy az egyetem elvégzése után a magyar NB I főállású játékos lesz. Ellenben a költség felét meg kellene térítenie, ami többszázezer forint is lehet. Ő azonban mindig tudta, hogy a kosaras életforma nem fér össze a keresztény életvitellel, mert általában a meccseket hétfvégenként játsszák, s így a gyülekezeti életből teljesen kiesne, és a meccsek utáni kicsapongások sem férnek össze morális egzisztenciájával. Hirtelen megszólalt Mózes:

– De hát én mégsem megyek!

– Mi ütött beléd??? Eljátszol egy ekkora lehetőséget? – álmélkodott Ákos. Mózes ekkor elmondta érveit, amelyeket Ákos nem nagyon értett. Ő úgy döntött, hogy kiutazik, és nagy izgalommal készülődött. A repülőtéren elbúcsúztak, s megegyeztek, hogy Interneten keresztül okvetlen tartják a kapcsolatot.

Az első levél hamarosan meg is érkezett, Ákos alig győzte leírni azt a sok élményt, ami vele történt:

Szia, Mózes!

Remélem, megvagy? Biztos örülsz, hogy végre írok, kezdem is rögtön az elején. A repülőn egy irtó aranyos japán csaj ült mellettem, angolul beszélgettünk egy csomó mindenről, annyi érdekeset mesélt az országáról és magáról! Ahogy megérkeztem, nem várt senki. Már azt gondoltam, útnak indulok, mire végre berobogott a csapat menedzsere. Nagy nehezen megtaláltuk egymást. A szállodáig a limuzinjával utaztunk. Ott lakom, azonban ha a csapat utazik, én is mehetek velük. Az első meccsen nagyon meglepődtem. A két félidő közötti szünetben az egyik néger kosaras kiállt, Jézusról és magáról beszélt, de olyasmiket, amiket te is szoktál. Jó volt hallani, kicsit nosztalgiztam, rögtön te jutottál eszembe. Ja, és bárhová utazik a csapat, jön velük egy pap vagy lelkipásztor vagy mi az, és külön prédikál nekik. Néha én is be szoktam ülni, elég sokat értek az angol igehirdetésből. Rájöttem, lehet hogy van valami igazság a dologban. Itt mindig gyorskaját eszünk, korántsem olyan jókat, mint mi otthon. A Mc Donald's itt nagyon olcsó, általában oda járunk. Na, akkora hamburgereken sem lehet ám meghízni! Van még öt ilyen srác itt, mint én, más országokból. Az edzések az elején nagyon fárasztóak voltak, de már kezdek belejönni, bár persze még nem bírom annyira, mint a nagyok. De most befejezem, mert kezdődik a délutáni edzés.

Válaszolj gyorsan!

Csá: Ákos.

Egy év hamar elrepült, s az utolsó este egy kisebb meccsen Ákos is pályára léphetett. Ez volt a legnagyobb élmény a számára. Mivel már teljesen megszokta ezt az életstílust, sajnálta, hogy másnap megszakad. A gép turbinái nagy robajjal beindultak, a repülőgép a kifutópályára kanyarodott, s elég lendület után felszállt. Egyre kisebb lett New York látképe, Manhattan felhőkarcolói is beleolvadtak a végtelen szürkességbe. Már Európa partjai felé közeledtek, amikor a pilóta beleszólt a hangosbemondóba:

– Hölgyeim és Uraim! Az irányító központ jelentése szerint hamarosan vihar fölé érünk! Kérek mindenkit, üljenek a helyükre és kapcsolják be biztonsági övüket, mert a széllekeések megmozgathatják a gépet. Valóban pár perc múlva bekövetkezett mindez, a gép légörvénybe keveredett, amely leszippantotta a felhőkig. A fedélzeten pánik tört ki, a nők sikongattak, a gyerekek sírtak. A pilóta próbálta megnyugtatni az utasokat:

– Kérek mindenkit, ne veszítsék el lélekjelenlétüket! A gép irányítható, műszerei között hibásodás nem történt, az irányt tartjuk. A viharból előre láthatólag pár perc múlva kikerülünk, de a biztonsági óvintézkedéseket továbbra is tartsák meg. Félelmetes volt, ahogy a pilóta igyekezett magasabbra emelkedni, de nem sikerült, mivel villámok cikáztak körülöttük, s a vihar egyre inkább hatalmába kerítette a repülőt. A nyugtalanság fokozódott, míg a gépet

az egyre erősebb széllekedések labdaként dobálták. Hátborzongató volt átélni az utasoknak, ahogy a mennydörgésbe beleremegett. Hirtelen egy irtózatosszéllekedés csapott le a repülő farára, mely recsegve-ropogva darabokra tört. Most már mindenkiben tudatosodott, hogy talán életük utolsó perceit élik. Az emberek ösztönösen próbálták a menekülés útját megtalálni, s mindenki máshoz fordult segítségért: egyesek még a mentőmellényükkel bajlódtak, mások Xanax tablettákat kapkodtak be, volt aki mobil telefonját nyomkodta, az édesanyák gyermekeiket szorították magukhoz, s volt aki imádkozni kezdett, mint Ákos is, aki most fordult életében először Istenhez segítségért. A gép elkezdett zuhanni, de a pilóta még rá tudta irányítani a havas erdőre, hogy lendületét mérsékelje. A fák dominóként dőltek a mindent letaroló gép előtt, amely féloldalasan csapódott be, s darabokra esett szét. A hó csak a távolabbi eső részeket tudta lehűteni, míg a nagyobb részek sűrűsége olyan hatalmas volt, hogy lángokba borult. A radarállomáson is feszült volt a légkör, amikor a KLM 623-as járata eltűnt a kijelző képernyőjéről, s minden vétel megszakadt. A mentőalakulatokat az utolsóként regisztrált koordináta pont helyére küldték. Nagy feladat volt a túlélőket kiszabadítani a roncsok közül, a sok halott és az azonosíthatatlanul szétroncsolódott testek között csak három ilyet találtak. Őket kómás állapotban azonnal kórházba szállították.

A túlélőket sikerült hamar azonosítani, Ákos is köztük volt! Erős agyrázkódást és bordatörést szenvedett, ez utóbbi belső vérzéseket okozott. Állapota nemigen javult, a kómából még két hét elteltével sem ébredt fel. Mózes ott ült barátja ágya mellett s imádkozott:

– Uram, hálát adok neked, hogy Ákos életben maradt, s hiszem, hogy ez nem véletlenül történt. Bár tudom azt is, hogy egyedül csak Neked van jogod és hatalmad arra, hogy egy ember életére kimondd, hogy elég. Sokszor próbáltam bizonyosságot tenni neki, és írta, hogy Amerikában is sokat hallott Rólad, de biztosan tudnám, ha már döntött volna melletted. Most arra kérlek, gyógyítsd meg őt, hiszen Te vagy a mi csodálatos gyógyítónk. Kérlek, Uram, adj neki lehetőséget a megtérésére, hiszen ez a legfontosabb, mert aki Benned él, ha meghal is él. Egyes tudósok szerint az ember a kóma állapotában is képes gondolkodni, s én tudom, hogy Te minden helyzetben tudsz cselekedni...

Ekkor az EKG készülék eddigi tört vonala egyenessé vált, s éles, sípoló hang szakította félbe Mózes imáját.

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

„Fényfolt a szürke környezetben” – bemutatkozik a PTF (Pünkösdi Teológiai Főiskola) „család” • M.L.

Riportalany Szilágyi Zsuzsanna a 3. évfolyam hallgatója.

Riporter: Mondj néhány szót a főiskoláról!

Zs: Az iskolánkban 44 nappali és 30 levelező tagozatos hallgatónk van. Az épület maga gyönyörű, most újították fel. „Fényfolt a szürke környezetben”, ami kívül és belül is megmutatkozik. Ezt úgy értem, hogy az nem csak a külső szépségben, hanem a belső, vagyis az emberek és Isten közötti kapcsolat áldásos munkájában is megjelenik.

Ugyebár a konyha sem mellékes, ahol nagyon finom ennivalót lehet kapni, és tágas az ebédlő is. Az épületben van a kollégium, ami szintén nagyon szép: ez a szobákra és a bennük lévő bútorokra egyaránt vonatkozik. Az sem utolsó szempont, hogy vannak kétágyas szobák is, ami több okból lehet fontos.

Van egy úgynevezett klubszobánk, ahova bármikor lemehetünk, és ott lehet viccelődni, beszélgetni, sőt előfordul az is, hogy tévét nézhetünk. Na, meg ott van a diákkonyha...

R: Szerinted mi az iskola legnagyobb pozitívuma?

Zs: Az első, hogy nagyon jó kapcsolatban vagyunk egymással, igazi testvéri szeretet az, ami köztünk van. Szívesen segítünk a másoknak a tanulásban, vagy elmegyünk közösen sétálni, esetleg egy kicsit kikapcsolódni. Így nem csoda, hogy hamar mély barátságok születnek. Szóval röviden összefoglalva: ez egy jó csapat.

Másrészt pedig itt a négy év alatt sokat csiszolódunk egymás és az Úr által, – felnövünk és felnőtt keresztényekké válunk. S az az álarc, ami rajtunk volt az első hetekben, hogy „mi milyen jó keresztények vagyunk” nagyon hamar lehullott rólunk, és rájöttünk, hogy milyenek is vagyunk valójában. Ez nagyon fontos, hiszen ekképpen tudjuk formálni magunkat a helyes irányba. Tehát a jellemformálás nagyon nagy pozitívuma az iskolának.

R: Érdemes idejönni tanulni?

Zs: Igen! Aki elhívást érez, az mindenféleképpen jöjjön! Én személy szerint azért jöttem ide, hogy tanuljak, és mindenképpen „több” akartam lenni, mint ami voltam. És valóban: „több” lettem! Úgy is mondhatnám, hogy itt sűrítve kapjuk meg azt, amit amúgy a gyülekezetek adnak nekünk. Az órák nagyon színvonalasak, és a követelmény sem kevés, így egyre többet vagyunk kénytelenek tanulni – de hát ez csak pozitívum lehet, hiszen valóban teológusokat képeznek belőlünk.

R: Milyen a tanár-diák viszony?

Zs: Talán nem annyira jó, de azért vannak olyan tanárok, akik kimondottan diákcentrikusak, és úgy tekintenek ránk, mint szolgatársakra és mint a jövőbeli prédikátorokra, akiknek a kezében van a közösségünk jövője. Valóban, ezért is vagyunk itt! Úgy gondolom, hogy a tanár-diák kapcsolat egyre jobb lesz.

R: Mihez kezdhet valaki, ha befejezte a PTF-et?

Zs: Szerintem nagyon sok lehetősége van az embernek a PTF után, éppen azért, mert igen széles körű képzést nyújt az iskola. Ez egyrészt előny, de hátrány is lehet, mert így nagyon sok egyéb tantárgyat pluszban meg kell tanulni. Ez nem azt jelenti, hogy nem tanulom szívesen azokat is, hiszen minden tantárgyban van valami érdekesség. Tehát a gyermekmunkától kezdve a misszióig vagy akár a pásztorkodásig mindent lehet később csinálni. Persze, ha valaki szeretne, tovább is lehet tanulni. Úgy gondolom, hogy ha a gyülekezetek teret adnak végzett diákoknak a szolgálatra, akkor nagyon nagy kincset nyernek velük.

R: Vannak szolgálati lehetőségek a tanulás mellett?

Zs: Természetesen vannak: van Bartimeus-missziónk, amely a Vakok Intézetében végez szolgálatot, van szegény-missziónk, amely a hajléktalanokkal foglalkozik, van egy most induló iskolamissziónk, amely még gyerekcipőben jár, és van dicsőítő csoportunk, sőt pantomim csoportunk is.

Hét végén a gyülekezetek szolgálatra kérnek bennünket. Egyik csoportunk rendszeresen (havonta egyszer) jár Kápolnásnyékre gyerek-klubot csinálni.

Úgy látom, több fontos munka van főiskolán, és a diákok készek a szolgálatra.

R: Van idő minderre?

Zs: Hát igen... csinálunk magunknak. Szerintem sikerül beosztani az időnket úgy, hogy mindenre jusson, bár van, amikor már nagyon fáradtak vagyunk. De mégis úgy gondolom, nagyon fontos, hogy menjünk szolgálni (és ezt nemcsak én gondolom így!). Azt, amit itt napközben „beszívunk”, átültetjük a gyakorlatba.

R: A tanulás nem olcsó dolog ma már, miből élnek a diákok?

Zs: Adományokból; van, akit otthonról támogatnak, van akit a gyülekezet támogat. Én személy szerint hálás vagyok Istennek, hogy egy remek gyülekezetem van, mert tényleg, szinte mindent ők fizetnek nekem. Azért a tanulás és a szolgálat mellett dolgozom is, és szerintem, aki nem lusta, és be tudja osztani az idejét rendszeresen, annak lehetősége van pénzkeresésre.

R: Ha kívánhatnál három dolgot a PTF-nek, mi lenne az?

Zs: Először is pénzt; mert sajnos sok anyagi nehézséggel küszködünk. Másodszor sok diákot, akik készek Isten munkájába állni teljes elszántsággal. Harmadszor pedig Isten áldását mindazokra a diákokra, akik innen kikerülnek, az Ő elhívásának pecsétje legyen minden szolgálaton.

R: *Üzensz valamit az olvasóknak?*

Zs: Igen. Azt, hogy akik elhívást éreznek a PTF-re, jöjjenek bátran, és ne az anyagiakkal, ne is az emberek kritikáival törődjenek, hanem azzal, hogy Isten valóban elhívta-e őket erre a szolgálatra. Vele minden meg fog oldódni, és minden lehetségessé válik. (Még az is, hogy rávedd magad a tanulásra!) Azok pedig, akik nem éreznek elhívást vagy idősebbek, esetleg nem tudnak eljönni ide, lehetnek gyülekezet-vezetők is, akiket egy kicsit is érdekel a PTF sorsa, imádkozzanak értünk, mert nagy szükségünk van rá. S akik tudnak pénzzel is szolgálni, azoknak nagyon fogunk örülni, és hálásak leszünk nekik. De nekünk természetesen az is sokat számít, ha mellettünk álltok!

{k1999106}

{k1999107}

{k1999108}

{k1999109}

Bemutatkozik a várpalotai Sálem gyülekezet ifjúsága • Fazekas Tamás i. v. és a Sálem gyülekezet ificsoportja

Nem egyszerű szabványos beszámolót írni a Sálem ifiről mostanában, mivel egy kicsit éppen átalakulóban vagyunk. A megalakuláskor még 16–17 éves tinikből ma már 20–21 éves fiatalok lettünk, így aktuálissá vált némi szervezeti átalakulás. Gyülekezetünkben nem volt és jelenleg sincs éles választóvonal, elszigetelődés a különböző generációk között, ezért a legtöbb területen az ifjúsági csoportra nem jellemző az elkülönülés. Az ifi csoport azzal a céllal jött létre, hogy a megtért fiatalokat összefogja és felkészítse a gyülekezeti szolgálatra. Úgy érzem, hogy ez mára megvalósult, és a közösen végzett munka volt a kulcs, amin keresztül Isten egységbe formált minket. Lépésenként készültünk fel arra, hogy a gyülekezet minden tagjával együtt, beépülve a különböző szolgálati területekre, szolgáljuk az Urat. Így arra a kérdésre, hogy mivel foglalkozik ma az ifjúsági csoport, nem könnyű a válasz. Miközben „klasszikus” csoportra bontott ifimunkáról egyre kevésbé beszélhetünk, párhuzamosan mindenki megtalálja szolgálati területét a gyülekezetben. A fiatalok megtalálhatók a dicsőítő csoportban, igeszolgálatban, gyermekprogramokban, missziómunkában, sőt akár mint házicsoport vezetői is. Az ifjúsági órák, közös programok, oldott, kötetlen hangulatban zajlanak, és bár munkahelyi és egyéb elfoglaltságaink miatt már csak havonta tudunk egy-egy nagyobb szabású összeövetelt tartani, a kimunkálódott egység nem lazul, hanem tovább erősödik.

Érték • MS

Az iskolában pedagógiából megtanultuk. Érték, ami közösségfejlesztő és egyénileg fejlesztő. Pálhegyi Feri bácsi szerint érték az, ami a szívügyünk. Az értékeink határozzák meg, mi szerint irányítjuk életünket.

Hát igen. Valami, ami fontos, ami számít. Ami prioritást képez.

De hogyan, s miért lesz valakinek valami értékes?

Az élet rohan. Túl sok a program. Szelektálni kell. Keresztény programok, ifitalálkozók? Már tudunk mindent. Mindig ugyanaz van. Messze van. Drága. Másra kell a pénz.

Nekem mi az érték? Elgondolkodtam.

Emlékszem középiskolás koromban a legfőbb nyári program számomra (s az ifi számára is) az Ifi Napok voltak. Kint lehetnék Németországban egész nyáron? – inkább hazajövök az Ifi Napokra. Anyukám azt mondta: elmehetsz, ha összeszeded a rávalót. Dolgozom egy hónapot. Ott vagyok három napot. Nem bánom meg. Fontosabb volt, mint egy új ruha.

Szemináriumok? De jó lenne ott lenni. Spórolok. Előre lekötöm azt a hétvégémet. Nehogy valami közbejőjjön. Ott vagyok. Tanulni szeretnék.

Érték volt. Fontos volt.

Találhattam volna kifogásokat? Hát persze. Nem engedtek el. Nincs pénzem. (Dolgozni kell.)

Más „dolgom”, programom van.

Mi fontos? Keressétek először Isten országát!

Ami értékes, sohasem túl drága, sohasem túl unalmas, egyhangú. Értékesek számodra a keresztény programok?

Értékké SZÁMODRA válhat, értékké TE teheted!

{k1999110}

{k1999111}

Farsangoljunk? • *Gulyás Melinda*

Istennek hála, nyakunkon a tavasz! Vagy odébb van az még? Én mindenesetre így február táján szívesebben gondolkozom úgy róla, mintha már egészen közel lenne. Afféle tavaszváró hangulatba esem, s abban is maradok, amíg meg nem látom az első rügyeket a fákon. Igen, tudom. Azok még váratnak magukra. Na, de a hangulatot azért csak megőrizhetem? Különben is, ezzel biztosan nem egyes egyedül én vagyok így a föld kerekén. Mármin a tavaszvárással. A farsangot ünneplők is kedvenc évszakom közeledtét üdvözik. Többek között legalábbis. Gondolkoztál már rajta, hogy óvodás korunkban vajon miért öltöztettek bennünket minden évben Piroskának vagy – kisfiúk esetében – cowboyoknak a szüleink? Hitted volna, hogy mindennek még a kereszténységhez is van némi köze? (Na nem sok, az igaz.)

A farsang hazája Itália, vagyis lényegében a római egyház szülötte. Húsvét előtt ötven nappal ünnepelték a farsangvasárnapot, illetve az azt követő farsanghétfőt és az ún. húshagyó keddet, tehát éppen így, februárban. A nagy dínomdánom napjai voltak ezek. Ettek, ittak, mulattak, így készültek a közelgő nagybőjtre. Meg azután így nem kellett lemondaniuk a szaturnáliák római kori pogány ünneperől sem (hisz úgy a szívükhöz nőtt), pusztán a „farsang” fedőnév alatt emlékeztek meg róla. A farsang az ókori Róma nemzeti ünnepevé vált, melyet látványos felvonulással zártak. Tréfálkozva, vidáman, nótázva vonult a nép, álarcokat, állatjelmezeket viselve, s hogy a kellemest a hasznossal párosítsák, a karnevál alatt adományokat is gyűjtöttek. Este táncmulatsággal koronázták a napot, aminek az ivók és fonók biztosítottak helyet.

Vallásos népszokásokban talán a leggazdagabb ünnep lett a farsang, bár a vezető egyházi személyek hamar „az ördög ünnepe” címmel bélyegezték. Dramatikus játékokat adtak elő ilyenkor (ld. mohácsi délszlávok busójárása), a legények ügyességi próbákon fitogtathatták erejüket, s a lányokat pénzért megtáncoltatták. A varázslás és az ősi termékenységkultusz jegyei a házaló farsangot köszöntők jókívánságaiban vagy babonás szokásokban maradtak meg, s kapcsolódtak ehhez az ünnephez. Ilyenkor ugyanis tanácsos volt pl. nagyokat ugrani a tánc közben, s hosszú laskát főzni a levesbe a bőséges termés reményében.

Nálunk, Magyarországon a középkorban honosodott meg ez a népszokás német közvetítéssel, s hagyományörző körökben még ma is népies módon ünneplik. Baranya megyében pl. kukoricát szórnak a farsangolók lába alá, hogy sok csibéjük keljen. Heves megyében a lányok járnak házról-házra, s ahol nem kapnak tojást, így fenyegetőznek: „Ne keljen meg a cipójuk!”. A Dunántúlra pedig a regölés jellemző, vagyis az ismerősen csengő „Adjon az Úristen ennek a gazdának...” kezdetű mondásokkal közlik jókívánságaikat a farsangolók. S hogy el ne

felejtsem, húshagyó kedden ünnepélyes módon eltemetik a telet, s ünneplik a várva-várt tavaszt.

Ha a babonás elemekkel és a határtalan dorbézolással nem is értünk egyet, valamit azért mégis megtanulhatunk farsangoló embertársainktól. Jó, ha hozzájuk hasonlóan mi is felébredünk téli szunyókálásunkból, ha friss energiát gyűjtve új életre kelünk, hisz itt a tavasz! Farsangoljunk a magunk módján! Szervezhetünk vidám ifi alkalmakat evangélizációval és meglepikkel összekötve, elmehetünk egy nagy közös kirándulásra, meglátogathatunk időseket vagy árva gyerekeket. Vagy csinálhatunk bármi más egyebet, a lényeg, hogy valamit mindenképp tegyünk, ami összeköt egymással, és segít másoknak! A lényeg, hogy éljünk és mozgolódjunk ebben a világban! Jó farsangolást, azaz téltemetést, s még jobb tavaszt mindannyitoknak!

{k1999112}

{k1999113}

Zene ajánlás • Pippo

DC TALK: **Supernatural** (Virgin/ForeFront Records/Alliance)

Alaposan kiéheztette a közönségét a DC Talk. A Jesus Freak 1995-ben jelent meg és olyan sikert hozott, amiről a banda tagjai öregkorukban biztosan úgy emlékeznek majd meg, mintha legalábbis Grönlandot fedezték volna fel. Pedig nem ők a felfedezők, sokkal inkább a felfedezettek, hiszen a jóságos, nagy, fehérszakállú mammutkiadó, a Virgin Records azonnal rácsapott a zenekarra, így a Supernatural már az ő égiszük alatt látott napvilágot.

Nos, egy ilyen frenetikus sikert követően arcomon enyhén szkeptikus mosollyal vártam a srácok új anyagát, mondván hogy a Freaken úgysem tud túltenni, sem meg nem közelíteni azt. Tévedtem. A Supernatural ugyanis olyan lemez, amivel újabb lapot írt a DC Talk a keresztény zene történelemkönyvébe. Etalont, követendő példát teremt, s teszi ezt gyönyörűséges dallamokkal (God-send), kissé freakes beütésű szerzeményekkel (It's Killing Me), sőt Kevin Max egyik versét is elszavalja egy illető az album zárásaként. A hallgató egyszerűen szárnyal a zenével, néha alternatív vizekre téved, máskor a hagyományos hangzások világában kirándulgat, valamikor meg szinte egy film kellős közepén találja magát a nótákba bújtatott óriási atmoszféra miatt. Ha nem ismerném Istent, fogalmam nem lenne arról, hogy ez a gigantikus méretű kreativitás honnan szorult bele az együttesbe. Szerencsére a képességeiket ki is adják magukból, s ez immáron tizennégy új dalt hoz a konyhára.

Lehetne még arról beszélni, hogy az egyes dalokat DC-ék hogyan DCtették fel mindenféle csilingelő effektekkel, háttérzörejekkel, meg hogy Kevin Max hangja mennyire domináns... Felesleges szaporítanom a szót klisékkel, elég annyi, hogy ez a muzsika szinte kimászik a CD lejátszóból és nem az ember fülébe, hanem a szívébe hatol. Mivel nem hiszem, hogy különleges figura lennék, ezért ez az élmény bárkivel megeshet, aki megvásárolja a Supernaturalt.

Drága Íróársaim! • Castro

Örömmel vettem tudomásul, hogy rengeteg tehetség várja kibontakozását a megnyitott rovaton keresztül. Biztos vagyok azonban, hogy lappang még egy pár tucat félénk, bátortalan rímfaragó. Tessék beküldeni azokat a titkos füzetbe elrejtett csodákat! Ha úgy érzed Neked szólnak a sorok, irány a legközelebbi posta és küldd el szerzeményed.

A cím változatlan: EXIT Ifjúsági oldalak (Castro) 1143 Bp., Gizella út 37.

Akkor hát folytassuk megkezdett rovatunkat.

Kiégett vágyak

összegyűrt ágyak

*kalandok és árnyak
szerelemek kik várnak
magam mögött már
üresen, eléd zuhanva
dadogva kérlek;
Ne bánts! T.A.*

*Ne építs falakat,
amíg nem tudod mi az, ami bent marad
és mi az, ami kint reked.*

*Az élet igazságtalan – de ha nagyon
akarom, lehet szép is. És ha nem
teszek érte? Akkor élhetek 100
évig is, mégis boldogtalan és üres
maradok, és csak azt fogom látni,
ami soha nem lehet az enyém. (n-aya)*

ÉS MÉGSEM SZABAD MEGÁLLNOM (2. részlet)

*A vágyam ez volt:
Lenni béke a háborgók között,
lenni a megtestesült becsület
s őszinteség,
lenni kedély és jellem: vas, szilárd,
lenni a bölcsesség maga
szavakkal és a józan hittel,
lenni ajándék mindenkinek
személyválogatás nélkül,
lenni akarás, előretörés
és a szavak után sok büszke tett,
lenni felemelt fő
a porbahullottak között,
lenni suhanó nyíl
a sárbahulló göröngyök fölött,
lenni erős jelen s biztos jövőendő,
lenni téglá a falban
és fal újabb téglákat tartani,
lenni láncszem a láncszemek között
és lenni lánc, ki összeköt serényen
egymással százakat és ezreket,
hogyan legyen béke ezen a világon...
Nem tudtam lenni semmi más,
csak semmi. Más akartam én.
S hogy mégis semmivé zsugorodtam,
halálosan meguntam magamat.
Fényévekkel mérünk ma már,
én meg tipegve járok. Szégyenemben
szeretnék elrejtőzni mindörökké.
Ezt tenném, ha tehetném, s hogyha tettem*

*megoldást hozna. Ám tudom jól,
hogy sok hibámat csak tetézném
gyáván-futásom szégyenével.
Inkább odaálllok hát megint
a hivatásom tágas mezejére.
Elindulok, török előre bátran
s hittel, hogy mégse, mégse lesz hiába. (G.S.)*

Nyílt napok a Pünkösdi Teológiai Főiskolán

1999. február 25-én és május 6-án nyílt napot tartunk a Főiskolán, melyre minden érdeklődőt szeretettel várunk. A résztvevők betekintést nyerhetnek a főiskolán folyó tanításba, megismerhetik, hogyan folynak a főiskolások mindennapjai. Ha többet szeretnél megtudni, ha kíváncsi vagy, gyere el! Résztvételi szándékodat kérjük, előre jelezd a Főiskola titkárságán. Telefon: 290-9517

Kürtölő

- N.A.E.! Sok erőt és kitartást a II. félévben is. (Anonym)
- Kedves Nati! Pihend ki a nyelvvizsga fáradalmait!
- Kedves Kereszty Gábor! Köszönöm szépen a verseket, és Nati köszöni az ajándékot.
- Herzeg Zoltánnak üzenem, hogy Isten áldja meg őt a munkájában és a magánéletében is!
Feladó: találd ki!
- Kedves Marci! Várom a leveled! Larisa
- O. Gyuri! Meg kéne szervezni azt az ifi összejövetelt... a kaját biztosítjuk!
- Matávós Lajos! Ugye régen találkoztunk már? Az Internet azóta sem működik!
- M.S.! Várunk haza!!! Nati & Hugi
{k1999114}

Lapzárta után!

Kedves Anonymus!

Csak annyit üzennék Neked, hogy azok, akik nem szeretnék megmondani vagy leírni a nevüket, általában mindannyian 'Anonymus' álnéven szerepelnek. És ha fellapozod a történelemkönyved, megtudhatod, hogy kinek is volt eredetileg az álneve Anonymus. Még csak annyit, hogy minden levelet, amit kapok, elolvasok, és mindenkinek szívesen válaszolok, úgyhogy ha van valami egyéb észrevételed, esetleg mondanivalód, nyugodtan írd!

Kedves Anonymus!

Igen, ez még mindig Neked szól! Üzeneted sajnos lapzárta után érkezett, így csak a következő számban olvashatod!

Üdvözlettel: *a szerkesztő*

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Felhívás • Kovács Zoltán

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány felhívja a kedves testvérek figyelmét, hogy az adózó állampolgárok 1999-ben is felajánlhatják személyi jövedelemadójuk 1%-át az általuk

kiválasztott civil szervezetek támogatására. További 1%-ot fordíthatunk az egyházak munkájának előmozdítására is. Így módunkban áll adónk 1%-át az Élő Víz Alapítványnak (adószám: 19674403-1-42), további 1%-át pedig a Pünkösdi Közösségnek (az átutaláshoz szükséges kódszám: 0138) felajánlani. Emlékeztetőül: tavaly az Alapítvány 493547.- Ft-ot kapott a felajánlott 1%-okból (a közösség ilyen adata nem áll rendelkezésemre).

Célszerű élni a 2×1% felajánlásának lehetőségével, hiszen így adónk 2%-a missziós célokat szolgál. „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszi, bűne az annak” (Jak 4,17). Kérjük tehát testvéreinket, éljenek az állam által felkínált adakozási lehetőséggel. Inkognitóját is megőrizheti mindenki, mivel egyedül az APEH fogja tudni, hogy ki milyen szervezetnek ajánlotta fel az 1%-ot. A törvény szerint a támogatók az adóbevallással párhuzamosan helyezhetik el a kijelölt szervezet adószámát tartalmazó lezárt borítékot csomagjukban (vagy a munkáltatói elszámolás esetén annak adhatják át). A munkáltató tehát csak a kiválasztott szervezet (jelen esetben az ÉVA) adószámát tartalmazó lezárt borítékot kapja meg. Odafigyeléseket előre is köszönjük. Ha bármilyen kérdésetek van, szívesen állunk rendelkezésetekre.

Címünk: 8100 Várpalota, Újlak út 1. 4/18. Telefon: (88) 474-018

Köszönjük... • Kincses gyerekek

Isten iránti hálás szívvel gondolunk azokra a testvérekre, akiket személyesen talán nem is ismerünk, de mellettünk vannak, és voltak édesapánk halála óta. Köszönjük azokat a segítő kezeket, amelyek szeretettel nyúltak felénk, s így érezhettük, hogy nem vagyunk egyedül. Ez a nyolc szív az 1999-es év kapujában gondol mindazokra, akik szeretetük melegével vettek, és vesznek körül a mai napig is.

Ezzel a pár sorral szeretnénk Istentől megáldott békés új esztendőt kívánni, és köszönetet mondani az Evangéliumi Pünkösdi Közösség valamennyi tagjának.

Az Újszövetség és a Zsoltárok könyve hangkazettán

E sorozatnál csupán az egyes szakaszok elválasztásánál jutott feladat a hangszereknek. A zenei hangzás inkább a hallottak feldolgozásához és a következőkre történő készüléshez kíván segítséget adni.

Az egyhangú szövegmondás elkerülése érdekében a Szentírás szövegét nyolc, a hangjával bánni jól tudó bábszínész olvassa fel. Különösen vonatkozik ez a Zsoltárok könyvére: a hangfelvételeken egy női és egy férfi hang felváltva szólaltatja meg e csodálatos szövegeket. Azt szerettük volna elérni: bontakozzék ki a maga valós szépségében az Írás szövegének belső ritmusa és dallama. Valahogy elfelejtettük már, milyen jól eshet a körülöttünk lévő zajban a helyén való emberi szó, s még inkább Isten szava: az EVANGÉLIUM.

Kiadja a Magyar Bibliatársulat megbízásából a Magyarországi Református Egyház, Kálvin János Kiadó 1998.

A sorozat: *a teljes Újszövetséget és a Zsoltárok könyvét tartalmazza az 1975-ben kiadott és 1990-ben revideált protestáns új fordítású Biblia szövege alapján:*

az Újszövetség 17, a Zsoltárok könyve 4 kazettából áll.

Az egyes részek kazettánként is megvásárolhatók. Egy kazetta ára: 580.- Ft

A teljes sorozat (21 kazetta) ára: 11.600.- Ft

A teljes Újszövetség (17): 9800.- Ft

A Zsoltárok könyve (4): 2200.- Ft

Kaphatók a Kálvin Kiadó, mint a Magyar Bibliatársulat hivatalos kiadója boltjaiban.

Érdeklődni lehet: a 386-8267 vagy 386-8277-es telefonszámon, illetve a Kiadó címén: 1113 Budapest, Bocskai út 35.

Megrendeléseket postai úton is teljesítünk. A postaköltség a megrendelőt terheli!

FELVÉTEL a Pünkösdi Teológiai Főiskolára • *Gracza Pál,* főigazgató

A Pünkösdi Teológiai Főiskola az 1999/2000-es tanévre felvételt hirdet mindazon tanulni szándékozó keresztények részére, akik

- Istentől elhívást kaptak lelkipásztori vagy hitoktatói szolgálatra, illetőleg a gyülekezeti munkát segítő egyéb szolgálatra,
- középfokú (vagy magasabb) képesítéssel rendelkeznek,
- legalább egy éve tagjai valamelyik gyülekezetnek,
- már eddig is vállaltak különféle szolgáltatásokat a gyülekezetben.

A képzés időtartama nappali tagozaton 4 év, levelező tagozaton 5 év.

Az intézménybe azok a megtért keresztények is kérhetik felvételüket, akik nem tartoznak az Evangéliumi Pünkösdi Közösséghez.

A jelentkezés határideje: 1999. május 30.

A felvételi kérelmet a főiskola címére kell küldeni: 1183 Budapest, Gyömrői út 89. Tel.: 06 (1) 290–9517; fax: 06 (1) 291–9430

A felvételi kérelemhez csatolni kell:

- sajátkezűleg írt önéletrajzot, melynek lényegretörően tartalmaznia kell a jelentkező megtérésének, elhívásának történetét (legfeljebb 2 oldal terjedelemben),
- születési anyakönyvi kivonatot,
- érettségi, ill. a legmagasabb iskolai végzettséget tanúsító bizonyítványt (az idén érettségizők részéről iskolalátogatási bizonyítványt),
- orvosi bizonyítványt, mely a főiskolai tanulmányokra való alkalmasságot igazolja,
- lelkipásztori ajánlást (ez a felvételi kérelemre kerül).

A felvételi kérelem (Jelentkezési lap) a főiskola címén, ill. a Közösség lelkipásztorainál szerezhető be.

A felvételi vizsga tárgyai, követelményei

- Ó- és Újszövetségi bibliaismeret (írásbeli és szóbeli)
- Keresztény etika (írásbeli)
- Önéletrajzi és hivatás ismereti kérdések (szóbeli)

Figyelem! Döntés született arról, hogy az új tanévtől a teológia szakon belül *levelező tagozaton (!)* bevezetünk egy olyan szakirányt, amelyben a nyelvi (héber, görög) képzést a minimálisra csökkentjük, a gyakorlati tárgyak oktatása viszont hangsúlyozottabb szerepet kap.

Ugyanakkor – másik szakirányon – továbbra is fenn akarjuk tartani az erőteljesebb bibliai nyelvi képzés választásának lehetőségét is. Részletesebb felvilágosítást később tudunk adni.

A jelentkezőknek eredményes felvételi vizsgát és jó előmenetelt kíván: *Gracza Pál,*

főigazgató

{k1999105}

ÉLŐ VIZET MINDEN PÜNKÖSDI CSALÁDBA • *Durkó Sándor* *László*

Az újságíró iskolában azt tanítják, hogy az újságírónak tükröt kell tartania a társadalom elé, esetünkben az Élő Víz újságíróinak a pünkösdi keresztények elé. Merthogy a sajtó a közösség lelkiismerete, közérdeklődésre számot tartó kérdésekről közérthetően kell beszélnie.

Az Élő Víz olvasóinak talán nem kell bizonygatni, hogy az utóbbi időben a közösség újságjából szép lassan közösségi újság lett. Olyan témák kerültek terítékre, lehetőség szerint

közérthetően, melyek érdeklődésre tarthattak számot. Természetesen még messze nem tökéletes az újság, de jó úton halad, és ez mindenképp bizalomkeltő számára. Elsősorban azok, akik eddig is megtisztelték megrendelésükkel az Élő Vizet, hitünk szerint ők továbbra is előfizetői maradnak lapunknak, a közösség és gyülekezetei azaz mindannyiunk lapjának. Egy test vagyunk ugyan, de mindenki más feladatot lát el. Némelyek, hogy írjanak, mások, hogy abból erőt, bátorítást merítsenek, akár ahhoz is, hogy kritizáljanak. Az építő kritika iránt továbbra is nyitott a szerkesztőség.

Másodsorban azok felé szeretnénk nyitni, bizalmukat elnyervén, akik bármely ok miatt nem olvasták vagy olvassák az Élő Vizet. Többen legyintettek egyet, és azt mondták, hogy állóvizet nem olvasnak. Akik – mind kevesebben – így gondolkodtak, azok tudják meg, hogy Isten az álló, poshadt vizet is élővé tudta és tudja tenni.

Minden közösség törekszik arra, hogy téziseinek, véleményének megfelelő fórumot adjon. Természetes ez az igény a mi közösségünk részéről, főleg úgy, hogy megvan a megfelelő visszacsatolási lehetőség is. Az olvasó is íróvá válhat.

Élő Vizet minden pünkösdi családba!
Kedves Régi és Leendő Olvasó!
Az Élő Vízzel csak nyerhetsz!
Már azzal, hogy friss információkat kaphatsz a közösségről, hitmélyítő tanításokat olvashatsz, bibliai rejtvényt fejthetsz...
Minden huszadik előfizető pedig visszanyerheti Élő Vize árát.
Isten többféle csatornát nyit meg arra, hogy üzenetét eljuttassa hozzád, akaratát kijelentse. Többen tanúsíthatják azt, hogy számos esetben ilyen csatornaként működött az Élő Víz. Talán legközelebb te fogsz erőt, bátorítást kapni általa.
Az Élő Víz előfizetési díja nem változott, továbbra is 1000.– Ft/év + postaköltség.
Közösségünk hozzávetőleg ugyanilyen összeggel járul hozzá előfizetőnként a lap költségeihez.
Határidő: mielőbb, de legkésőbb 1999. február 20.
Ajándékozhatunk is Élő Vizet. Aki szeretne örömet szerezni másoknak, fizessen elő részükre is. Ajándékozni öröm!
Élj az Élő Víz adta lehetőséggel, amíg megteheted.
Várjuk megrendelésed!
Élő Vizet minden élő pünkösdi családba!

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos
Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese
Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt
A címlapon: Kárpátalja
Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.
Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086
Felelős kiadó: Fábrián Attila elnök
Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1000 Ft + postaköltség
ISSN 1217-0623
Minden jog fenntartva.
Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999101}

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999102}

VÍZSZINTES: 21. Ószövetségi próféta. 22. Helység, melyből József, Jézus tanítványa származott (*Mt*). 23. Némely edény jelzője. 24. Híresség. 25. Orosz férfinév. 26. Ágas-... 28. Moáb királya, akit Ehud ölt meg (*Bír*). 29. Görögkeleti táblakép. 30. Svájci üdülőhely. 32. Táncos-zenés éjszakai szórakozóhely. 34. Gríz. 35. Félig göndör! 36. Kritikus, bíráló. 37. Én, latinul. 39. Mabella (női név) angol változata. 41. Az egyik nem. 42. Határozott névelő. 43. „Szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti ... tiszteleteteket” (*Róm*). 44. Római tartomány, ahol Pál is prédikált (*Róm*). 47. Váltókezesség (vállalása). 49. Város, melyet Józsué elfoglalt (*Józs*). 50. Úgy legyen. 52. Káleb fia (*IKrón*). 54. Budapesti gyógyszergyár. 55. A kosárban van! 57. Ligetek jelzője lehet. 60. Darukar. 61. Sri Lanka korábbi neve. 63. Északi férfinév. 64. Transzliterál. 66. Több szaharai hegység elnevezése. 68. Patak, amelyben II. Lajos meghalt (1526). 69. Kenőanyag. 71. A ghánai és norvég autók jelzése. 73. Természetes. 75. Bálvány, amelyet Manasse király bevitt az Úr házába (*2Kir*). 77. Guatemala része! 78. Pipadohány nedve. 81. Az egyik benjáminita városba való (*Bír*). 83. „Ami pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget ... nekünk” (*2Kor*). 85. „Legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának ... teszlek téged” (*IMóz*). 87. Szórványos. 88. ... díj; bér. 89. Francia férfinév. 90. R. T. C. 92. Svéd váltópénz, névelővel. 93. Heves megyei település a Tarna-patak partján. 94. Porció. 95. Angol férfinév. 96. Rábaközi nagyközség. 98. A hetijegy tartalmazza! 99. Kétségbe von. 101. Épületszárny. 102. A mangán vegyjele. 103. Személyes névmás. 104. Kiállítás. 107. Téli csapadék. 109. Felségjel a bolgár polgári repülőgépeken. 110. „Hol a bölcs? hol az ...? hol e világnak vitázója?” (*IKor*). 111. Önkényes, hatalmaskodó. 112. Dölni kezd! 114. Rangjelző előtag. 115. „Meg tudja ... az Úr a kegyeseket a kísértésekből” (*2Pét*). 118. Litvánia autójel. 119. Város, melynek férfiai Nehémiással hazatértek a fogságból (*Ezsd*). 120. Japán és guineai autójel. 122. Férfi, aki kétszer halt meg (*Jn*). 124. A homokozóban van! 125. ... dob; elvet. 127. P. B. M. 128. Felavat. 130. Fordítva: kamion jelzés. 131. Város, a Dán nemzetség területén (*Ézs*). 133. Hátsó rész! 134. Fogságból hazatért férfi (*Ezsd*). 135. Ajtónállók szolgálatát végző törzs (*IKrón*). 137. Salamon issakhári helytartójának, Jósafátnak atyja (*IKir*). 139. Szabolcsi nagyközség. 141. Hegy, amelyen a Noé bárkája megfeneklett (*IMóz*). 142. Láamekh fia (*IMóz*). 144. Merengő. 145. A presszógépben van! 146. Alaptőke. 147. Öblös ivóedény. 149. Tartó. 150. Lévíta város Manassében (*IKrón*). 152. Ámós próféta hazája (*Ám*). 154. ... baktériumok; csak oxigén jelenlétében tenyésznek. 156. Elmond, tanúskodik. 157. Kettős betű. 158. „Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az ...” (*Zsolt*). 160. „Megelégítettnek az Úrnak ...” (*Zsolt*). 162. Hegység Jugoszláviában. 164. Betű kiejtve. 165. Űrmérték, gabona mérésére (*2Móz*). 166. Foltocska. 168. A hangképzés szerve. 169. Cipészeszköz. 171. ...-mozog. 173. Bokasüllyedés. 175. Csökken. 176. A cérium vegyjele. 177. Tik-... 179. Erre a másik helyre. 181. Az egyik világtáj. 182. Verdi hősnője. 184. Mérték. 185. Kürtölő pap Jeruzsálem falai felszentelésénél (*Neh*). 187. Irányzat. 189. Vonatkozó névmás. 190. Sárga, németül. 191. Férfi, akinek fiaitól vett sírhelyet Ábrahám (*ApCs*). 193. Vidék Bászánban, melyet Manassé fél törzse öröksége lett (*5Móz*). 195. Magasított. 196. Község a Mosoni-Duna partján. 197. Jégzajlás. 199.

Békeközvetítő. **201.** Sivataiban élő nomád arab pásztor.

FÜGGŐLEGES: **2.** Szerszám, felszerelés. **3.** Város az USA Colorado államában. **4.** Kúszónövény. **5.** „Boldog ember az, aki nem ... gonoszok tanácsán” (*Zsolt*). **6.** „Atyád áldásai meghaladják az ... hegyek áldásait” (*IMóz*). **7.** Lärmás, hangos. **8.** Veszprém megyei helység. **9.** Női név. **10.** Össze-vissza mar! **11.** Érsekhalma határai! **12.** Felsorolás félbeszakításának a jele. **13.** Amely helyen. **14.** Járomcsont (orvosi szó). **15.** Abija király anyja (*IKir*). **16.** Svéd, magyar autójel. **17.** T. Ö. E. **18.** „Ha a te lábad botránkoztat meg téged, ... le azt” (*Mk*). **19.** Isten neve a mohamedán vallásban. **20.** Dicsőség, fénykoszorú. **25.** Sajtoló szerkezet. **27.** Gazdagságáról híres ókori ország. **30.** Ezer kilogramm, névelővel. **31.** Egyetértés, összhang. **33.** Abcúg! **36.** Telefontárs. **37.** „... minden napnak a maga baja” (*Mt*). **38.** Jérahmeél fia (*IKrón*). **40.** Tó, olaszul. **43.** Férfinév, jelentése hegylakó. **45.** Felelj a végén! **46.** Európai ország. **48.** Osztrák város. **51.** „A ... a bolondok kebelében nyugszik” (*Préd*). **53.** Hóseás próféta atyja (*Hós*). **56.** Élesen. **58.** Y. D. N. **59.** Alfred Erik Leslie-..., francia zeneszerző (1866–1925). **61.** Fondorlatot, furfangot. **62.** A fagyalttölcsérben van! **63.** Hőérzékelő ikerfém. **65.** „Aki akarja, vegye az élet vizét ...” (*Jel*). **67.** Város, ahol Sedékiás király fiait atyjuk szeme láttára vakították meg a babilóniaiak (*2Kir*). **68.** Váltás. **70.** Jeroboám születési helye (*IKir*). **72.** Nála lejjebb. **74.** Pusztulása, halála. **75.** Szarvasmarha kicsinye, névelővel. **76.** Izrael egyik fele! **79.** O. J. L. **80.** Évről-... **83.** Júda fia (*IMóz*). **84.** Izrael királya volt (*IKir*). **86.** Keresztül lehet látni rajta. **88.** Biztasd, támogasd. **91.** Íróeszköz. **93.** Szakmát elsajátít. **96.** Csatlakozik. **97.** Régi szénbányász település. **99.** Vastartalmú. **100.** Izsahár elsőszülött fia (*IMóz*). **103.** Trombitahang. **105.** Téli sporteszköz. **106.** Párosan utazott! **108.** Őszi hónap, rövidítve. **113.** A strázsa szolgálati helye. **116.** „Az ... megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom” (*Róm*). **117.** Bács-Kiskun megyei község lakója. **119.** Lerajzolt. **121.** Garázs, angolul. **123.** Ellenértékét. **126.** A tőzsdei árfolyamok hirtelen emelkedése. **127.** Hámán fia (*Esz*). **129.** Listázást végző DOS parancs. **131.** Játék. **132.** Jordániai város. **134.** Hangsugárzó márka. **136.** Bő. **137.** Az izraeliták pusztai szálláshelye volt (*4Móz*). **138.** Tudósítások. **140.** Ráadásul. **142.** Helység Simeon területén (*IKrón*). **143.** Orosz helység, az Urál nyugati lábánál. **146.** Jármű fontos műszaki berendezése. **148.** Kozmetikázni kezd! **151.** Döntetlen sakkjátszma. **152.** „Mert az Úr új rendet ... e földön” (*Jer*). **153.** Mögöttes terület (felvételen). **155.** Kuvik. **156.** Illetve. **159.** Apró termetű énekesmadár. **160.** „A vétkeseket mindenek előtt ... meg” (*ITim*). **161.** Szomjoltó. **163.** „Tisztítsátok el azért a ... kovászt” (*IKor*). **166.** Pályaudvar, rövidítve. **167.** Fordított kettősbetű. **170.** Főember, aki Zorobábelrel tért haza a fogságból (*Neh*). **172.** Pénz, melyből a szolgák egyet-egyed kaptak sáfárkodásra (*Lk*). **173.** Ide-oda mozgás. **174.** Kemencesepű. **175.** „Az ó posztóhoz nem illik az újból való ...” (*Lk*). **176.** Város Nyugat-Ausztráliában. **178.** Orosz teherautótípus. **180.** A legnagyobb díjért futott lóverseny. **183.** Egy helyiségbe taszít. **184.** Combcsont. **186.** Péter apostol atyja (*Jn*). **188.** Az orvos bizalmas megszólítása. **189.** Úgy legyen, angolul. **190.** Francia író (André) 1869–1951. **192.** Félig rátesz! **194.** Kanóc. **195.** Komárom megyei település. **196.** Kupagyőztesek Európa Kupája. **198.** Szombathely határai! **200.** Kettős betű. **201.** Betéti társaság.

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1999103}

VÍZSZINTES: **1.** Omri fia, aki huszonkét évig uralkodott Izraelben (*IKir 16*). **4.** „Éjfélkor pedig kiáltás lön: ... jó a vőlegény!” (*Mt 25*). **5.** Moábita bálvány, az ammoniták is tisztelték (*Bír 11*).

FÜGGŐLEGES: **1.** Nabukodonozor főembere (*Dán 2*). **2.** Hebron királya volt (*Józs 10*). **3.** „Ne légy ... a te magad ítélete szerint” (*Péld 3*).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Ebben az évben újra lesz **ötfordulós rejtvenypályázat**, melynek három fődíja egy-egy rádiósmagnó. Erről és a további nyereményekről a következő számban írok részletesen. A pályázat tudnivalói a következők: a '99/1–'99/5. számok **2. keresztrejtvényeinek** négyzetrácsaiban mind az öt alkalommal, 5 darab karikával ellátott négyzet lesz. E karikázott négyzetekbe kerülő (5×5) 25 betűből összerakható egy bibliai idézet, melynek pontos helyét kell majd beküldeni. A sorsolásban való részvétel további feltétele, hogy össze kell gyűjteni az öt forduló alatt legalább 36 pontot.

A nyeremények tekintetében annyi változás történt, hogy kazetta helyett, „Élő Víz” gravírozású **tollkészletet** adunk.

Gratulálok az első E-mailon érkezett megfejtéshez.

Szeretettel hívom fel ismét a figyelmeteket arra, hogy körültekintően és pontosan írjátok le az ígehelyeket, illetve a szavakat (a minirejtvénynél lehetőleg nyomtatott nagybetűkkel), mert – mint már korábban is volt erről szó – a *hibás, hiányos* vagy „csak” *elírt* megfejtés nem értékelhető, tehát *nem adható rá pont*.

E szigorúságot az objektivitás megőrzése, és közös ellenségünk aknamunkájának megfékezése teszi szükségessé.

Bemutakozik: Molnár Anita (Komló)

E számban bemutatkozik Molnár Anita testvérnő, aki az Élő Víz pontversenyében eddig egyetlen pontot sem vesztett, és az eddigi 35 alkalomból csupán ötször hiányzott ('93–94-ben) a megfejtése. Ő nyerte meg a '97-es rejtvenypályázat fődíját, a Sharp rádiósmagnót.

Ezenkívül kétszer részesült könyvjutalomban és háromszor nyert ÉLŐ VÍZ előfizetést.

Keresztény szülők gyermeke vagyok. Igen korán – 11 éves koromban – fogadtam el Jézust személyes Megváltómnak. A komlói gyülekezetben eddig a gondnoki tevékenységtől az ifjúság vezetéséig többféle szolgálatban sáfárkodhattam. Jelenleg az Úr missziós munkával bízott meg, melyet nagy örömmel, odaszántsággal végzek. Múlt év nyarán baleset ért egy kiránduláson, az egyik ujjam 90%-ban kificamodott. Isten csodálatosan megőrzött, mert nem tört el, sőt, olyan hatalmas erőt adott a nagy fájdalom ellenére, hogy saját magam rántottam vissza kificamodott ujjamat. Dicsőség az Úrnak!

A pontverseny állása:

79 pont: Nagy-Ajtai Márta, Sárík Róbert; **74 pont:** Kubis Ferencné; **72 pont:** Plesa Jánosné, Wilhelm Konrád; **71 pont:** Csányiné Farkas Mária, Kállai Ibolya, Molnár Anita, Sanda Mónika; **70 pont:** Szabó Szilvia; **69 pont:** D. Nagy Emma; **68 pont:** Makkai István, Seprenyi Mihályné Pirka Andrea; **67 pont:** Gyuricsek Evelin, Windisch Károly; **65 pont:** Farkas János, Virág Róbert; **63 pont:** Perei Imre, Szabó Gizella; **61 pont:** Gróf Nándorné; **60 pont:** Juhász Miklósné; **59 pont:** Durkó Lajosné, Ónódi Andrea, Óvári András, Szerdi Hajnalka; **57 pont:** Gáspár Jánosné; **56 pont:** Bordásné Váradi Krisztina, Kiss Katalin, Pintér Józsefné; **55 pont:** Kriston Rózsa; **54 pont:** Farkas Gréti; **53 pont:** Horváth Istvánné; **46 pont:** Városi Ibolya; **40 pont:** Takácsné Makkai Zita; **38 pont:** Györfi Eszter, Sógorka Ferencné, Szalontai Mária Klára, Vass Béláné; **36 pont:** Duszka Tibor, Komócsi Roland; **34 pont:** Bordás Zoltáné, Csaplár Antalné; **33 pont:** Jócsákné Kurdi Sára; **31 pont:** Borbély Józsefné, Tóth Terézia, Weller József; **29 pont:** Balla Erzsébet; **27 pont:** D. Nagy Gáborné, Szabó Endre; **26 pont:** Komócsi Józsefné; **25 pont:** Bálint Miklósné, Mundrucz Istvánné; **22 pont:** Kántor Beatrix; **18 pont:** Barna Frigyes, Berla Ferenc, Hegedűs Péterné, Murvai Lászlóné, Nagy Kornél Gedeon, Simon Adrienn, Szakács Györgyné, ifj. Tarr István; **13 pont:** Bozsóky Ferencné; **11 pont:** Sanda Lajosné; **10 pont:** Katona Ildikó; **8 pont:** Becző Győző, Édes Zsuzsanna, ifj. Horváth Istvánné, Megyeri Béniné, Török Ferencné; **4 pont:** Kis Krisztián; **0 pont:** Kertész

Angéla.

Elküldendő:

az 1. keresztrejtvény számozott soraiban található **igevers pontos helye (3 pont)**; a 2. keresztrejtvény vízsz. 1., függ. 21. és 82. soraiban található **igevers pontos helye (4 pont)**, valamint a minirejtvény 5 bekarikázott betűjéből összerakott **szó**, mely egy bibliai uralkodó neve **(2 pont)**.

Megérkezési határidő: 1999. március 22.

Cím: ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. E-mail cím: nkornel@epk.hu
A '98/6. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

1. keresztrejtvény: *1Jn 4,14 **(3 pont)**;

2. keresztrejtvény: 2Kor 16,6b **(4 pont)**;

minirejtvény: **Messiás (1 pont)**.

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* óras testvérünk ajánlott fel, **Nagy-Ajtai Márta** (Komló) nyerte. A **tollkészletet** nyerte: **Sárik Róbert** (Budapest). **Könyvet** nyert: **Kubis Ferencné** (Maglód), **Plesa Jánosné** (Tápiószentmárton), **Wilhelm Konrád** (Inota).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

{k1999104}

GYERMEKKERT

{k1999115}

{k1999116}

{k1999117}

{k1999118}

{k19991C}

{k19991D}